

Zaman Dedektifleri

Vikingerin Hazinesi

Fabian Lenk

gler döneminde geçen heyecanlı bir macera...

Vikingler döneminde geçen heyecanlı bir macera...

M.S. 965 yılında Haithabu...

Odin'in sihirli kılıcını taşıyan Kont Erik'in halkı, bir kutlama gecesine saldırıya uğrar. Halk, saldırıların korkunç yaratıklar olan troller yüzünden olduğunu savunurken, saygın büyücü Arnora, bunun nedeninin kılıç olduğunu ve kılıcın şehre bundan daha kötü felaketler getireceğini söyler. Peki, işin aslı gerçekten böyle midir?

Üç yakın arkadaş; Güneş, Maya ve Ateş, eski bir kütüphanedeki zaman tünelinden geçerek istedikleri tarihe ve yere gidebiliyorlar. Bu tünelin yardımıyla Vikingler dönemine giden üç arkadaşın bu macerasını soluk soluğa okuyacaksınız.

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

**8 yaş ve
üstü**

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2012

ZAMAN DEDEKTİFLERİ - 7

Vikinglerin Hazinesi
Fabian Lenk

Özgün adı: Die Zeitdetektive
Der Schatz der Wikinger

ISBN: 978-975-999-606-2

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Ravensburger firmasından alınmıştır
ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Yasemin Büte
Düzeltili: Dilara Anıl Özgen
Son okuma: Aslı Onat
Almancadan çeviren: Saadet Tomak
Resimleyen: Almud Kunert
Kapak ve sayfa tasarımı: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

Zaman Dedektifleri-7

Vikinglerin Hazinesi

Fabian Lenk

Almancadan çeviren:
Saadet Tomak

Resimleyen:
Almud Kunert

1947
1948
1949

Journal of the Royal Society of Medicine

Volume 41, Part 1, 1948

Editor: Sir John Peel
Editorial Board: Sir John Peel, Sir John Peel, Sir John Peel

İÇİNDEKİLER

Maya, Güneş, Ateş ve Kiya	7
Tartışma	9
Ejderha Başlı Gemi	15
Kâbus	21
Gizemli İhtiyar	31
Ateş Yağmuru	44
Sihirli Kılıç	52
Sis	61
Elf Diyarı	68
Kehanet	74
Trol	84
Pusu	94
Seçim	103
Kuruşafalı Ev	110
İki Karga	115
Tehlikeli Oyun	122
Kanıt	130
Gizli Büyü	144
Haithabu - Vikinglerin Başkenti	146
Sözlük	150

Blank Document

[Faint, illegible text lines]

Zaman Dedektifleri –

Maya, Güneş, Ateş ve Kiya

Becerikli Maya, akıllı Güneş, çevik Ateş ve gizem dolu Mısırlı kedi Kiya, ortak bir sırrı paylaşan dört arkadaş...

Benedikt Manastırı'ndaki St. Bartholomeus Kütüphanesi'nin bir anahtarı da onlarda. Bu kütüphanedeki gizemli zaman tüneli "Tempus"tan zamanın çeşitli boyutlarına geçmek mümkün. "Tempus"ta zamanın nabızı atıyor ve burada, her birinin arkasında başka bir zaman dilimi saklanan binlerce kapı bulunuyor. Dört arkadaş bu kapılardan geçerek tarihin istedikleri dönemine, örneğin Mısır'daki Firavunlar devrine ya da Antik Roma'ya ulaşabiliyorlar.

Zaten çocuklar, ne zaman heyecanlı olaylar yaşanan bir dönemle ilgilenseler ya da geçmişte yaşanmış gizemli bir olayın kokusunu alsalar, Tempus sayesinde o zamana gidiyorlar.

Tempus, yolcularını geri de getiriyor. Küçük kafadarların tek yapması gereken, geçmişe yaptıkları yolculukta ilk ayak bastıkları yere gitmek. Geriye dönüş yolu da aynı noktada açılıyor çünkü.

Çocuklar, gittikleri zamanda birkaç gün geçirseler bile bu sürenin günümüzdeki karşılığı saniyelerle ölçülüyor. Böylece zaman dedektiflerimizin geçmişe yaptıkları gizemli yolculukları kimse fark etmiyor.

Tartışma

Siebenthann'daki Bartholomeus Manastırı'nın yedi yüz yıllık kütüphanesi, terk edilmiş gibi sessiz ve sakindi. Son kitap kurdu da çıkıp gidince kütüphanenin ışıkları sönmüş ve bina bir saat önce kapanmıştı.

Ama o da ne, kocaman salonların birinden bir ses geliyordu! Bir pencere pervazına uzanmış, dışarıdaki alacakaranlığı süzen kartpostal güzelliğindeki kedinin yanı sıra, kalın tarih kitaplarını iki saattir harıl harıl okuyan üç de çocuk vardı. Sonunda Siebenthann'a gelen sonbahar, beraberinde karanlık bulutları da getirmişti. Dışarıda yağmur çiseliyordu.

"Tan Bey de iyice tuhaflaştı," diye söylendi Maya sıkıntıyla. "En az dört sayfalık bir kompozisyon da ne demekmiş!? Daha önce hiç bu kadar çok ödev vermemişti!"

Çocuklar, tarih öğretmenleriyle birlikte Kuzey Almanya'daki Schleswig şehrinin yakınında bulunan Viking Müzesi'ne bir sınıf gezisi düzenlemişlerdi. Müze, bir zamanlar Vikinglerin başkenti olan ünlü *Haithabu*'nun' olduğu yere inşa edilmişti.

* 9. ve 10. yüzyıllarda ticari açıdan büyük önem kazanmış Viking şehri. (Ed. N.)

Çocukların da işte bu şehir hakkında bir kompozisyon yazmaları gerekiyordu.

Çantasından bir keçeli kalem çıkaran Ateş, “Sakin ol,” diye mırıldandı. “Vikingler oldukça geniş bir konu, yazacak çok şey bulunur.” Cetveline uzanan çocuk, *Vikinglerin Hayatı* yazan başlığın altına kırmızı bir çizgi çekti.

“Ne demezsin!” diye karşılık verdi Maya, ellerini başının arkasında kavuşturarak. “Kompozisyonu sana kısaca özetleyeyim: Vikingler bir çapulcu sürüsüymüş. Nokta! Bu kadar.”

Ateş başını kaldırıp, “Efendim, anlamadım?” dedi. “Vikingler bir kere cesur savaşçılar olmalarının yanında, el sanatlarında, özellikle de demir işçiliğinde oldukça ustaymışlar. Sergide gördüğümüz o müthiş kılıcı unuttun mu? Yalnızca kabzasındaki işlemler bile ne kadar muhteşemdi!”

“Çok doğru!” diye araya girdi Güneş. “Kılıç gerçekten de harikaydı. Vikingler bazı kılıçların sihirli güçler barındırdığına inanıyorlarmış. Eminim sergide gördüğümüz de öyle bir kılıçtı.”

Ateş başını sallayarak, “Bence de...” diye mırıldandı. “Arkeologların kılıcın kime ait olduğunu anlayamamış olmaları gerçekten üzücü, değil mi? Herhalde atalarından bir *Jarl* yani bir Kont tarafından kullanılmıştır. Jarl’lar, o dönemlerde Vikingleri yöneten Danimarka kralları tarafından atanan eyalet yöneticileriymiş.”

Maya’nın, anlatılanları önemsemediğini gösteren el hareketi Ateş’i kızdırdı. “Vikingler keşiflere meraklı harika denizciler-

miş!” diye bağırdı. “Müzedede sergilenen ince, uzun Viking gemisini hatırlasana!”

Maya dalga geçercesine bir kakhaha patlattı. “O döküntü ceviz kabuğunun kamarası bile yoktu,” diye yanıt verdi. “Roma-lılarla Yunanlılar çok daha gelişmiş gemiler inşa etmişler... Üstelik Vikinglerden birkaç yüzyıl önce!”

Ateş, okumakta olduğu kalın kitabı gürültüyle kapadı. “Maya, konu hakkında gerçekten de hiçbir bilgin yok,” diye söylendi. “Vikingler, senin *ceviz kabuğu* diye nitelediğin o yel-kenlilerle ta Amerika’ya gitmişler!”

Maya pek etkilenmişse benzemiyordu. “Gitmişler de ne yap-mışlar?” diye sordu ve kendi sorusunu yine kendi yanıtladı. “Her zaman yaptıklarını; zorbalık ve etrafı yakıp yıkmak! Bu vahşilerin etkilenecek bir özellikleri yok.”

“Önyargıyla yaklaşıyorsun!” diye söylendi Ateş, gözlerini devirerek. Tan Bey’in, sihirli kılıçlar, dev troller, şarkı söyleyen deniz perileri, muhteşem elfler ve güçlü Viking tanrıları hakkın-da anlattığı efsaneleri düşünüyordu. “Vikingler basit bir çapulcu sürüsünden ibaret olsalardı iyi denizciler olamayacakları gibi, bu kadar farklı tanrıları da olmazdı.” Gözleri parlıyordu. “Vikingle-rin en güçlü tanrısı, çabuk kızan ama aynı zamanda şakacı *Thor* ve güzel, doğurganlık tanrıçası *Freya idi*... Sonra bir de, sekiz bacaklı aygırı *Sleipnir*’e binen güçlü ve tehlikeli *Odin* vardı.”

“Odin’in iki sihirli kargası yok muydu?” diye sordu Güneş.

Parmaklarını şıklatan Ateş, “Haklısın!” dedi. Önünde duran kalın kitabın sayfalarını çevirdikten sonra “İşte burada!” diye bağırdı. “Kargaların adları *Hugin* ile *Munin*’miş. Odine’ yer-yüzünde olup bitenler hakkında bilgi verebilmek için sürekli uçarlarmış. Odin’in ajanları olduklarını söyleyebiliriz. *Hugin* düşünceleri okuyabilirmiş, *Munin* ise dünya tarihini eksiksiz olarak hafızasında tutabiliyormuş. Uçan bir tarih kitabı yani... Gerçekten çok yazık Maya, bu bilgilerin hiçbiri senin yakınından bile geçmemiş anlaşılır.”

Güneş, “Yeter artık!” diyerek Ateş’in sözünü kesti. “Yazmak zorunda olduğumuz bir kompozisyonumuz var. O yüzden boşuna zaman harcamayalım lütfen.”

“Evet ama Vikingler konusunda fikir ayrılığına düştüğümüzü düşünürsek, bu iş pek de kolay olmayacak gibi görünüyor,” dedi Ateş.

Maya düşünceli bir tavırla “Ben de aynı fikirdeyim,” diye mırıldandı. Kısa bir sessizlikten sonra da “Niye oraya gitmiyoruz ki?” diye sordu. “Anlatılanların ne kadarının doğru, ne kadarının yanlış olduğunu kendi gözlerimizle görürüz.”

Güneş surat asarak, “Bu öneriyi ortaya atacağından nedense adım gibi emindim,” dedi.

Kulak memesini çekiştirmeye başlayan Ateş, “Kısa bir zaman yolculuğunun ne zararı olur ki?” diye sordu.

Güneş iç çekerek, “Şu var...” diye mırıldandı. “Vikingler dö-

nemi oldukça kanlı ve vahşi bir dönem; bizim için de tehlikeli olabilir.”

“Yolculuklar hiçbir zaman tamamen tehlikesiz değil zaten. İşin heyecanlı yanı da bu!”

“Ben varım!” diye atıldı Maya hevesle. “Hem gidersek Ateş’in dediği trollerle elfler ya da sihirli kılıçlar gerçek miymiş anlarız.”

Güneş pes etmiş bir edayla başını sallayarak “Tamam o zaman. Hadi bakalım, hedefimiz Haithabu!” dedi. “Ben M.S. 965 yılına gitmeyi öneriyorum. O dönemde Haithabu en parlak dönemini yaşıyormuş. En azından şu kitap öyle diyor.”

Birkaç dakika sonra arkasında zaman tünelinin gizli olduğu yüksek kitaplığın önünde duruyorlardı. Hep birlikte yüklenecek rayların üstüne oturtulmuş kitaplığı yana doğru ittiler.

Tempus’un üstü süslemeli ağır kapısı, önlerinde duruyordu. Kapıdan ilk geçen, Ateş oldu. Arkasından Maya ile Kiya girdikten sonra Güneş de onları takip etti.

Çocuklar kendilerini mavimtrak bir duman bulutunun içinde buldular. Ayaklarının altındaki zemin koskocaman bir kalp gibi atıyordu. Oda canlıydı... Vahşi ve kontrolsüz bir ritimle açılıp kapanan yüzlerce kapının ardından ürkütücü sesler yükseliyor, kiminden çekici bir şarkı sesi, kiminden top sesleri ya da korkunç bir homurtu duyuluyordu.

Çocuklar kısa bir araştırmadan sonra 965 tarihli kapıyı bul-

dular. Ateş, kapının kolunu aşağı indirdi. Önce bir martı çığı-
ğı, ardından çıtırdarak yanan bir odun ateşinin sesi, en son
da bir meydan savaşını anımsatan kılıç şakırtıları ve çığlıklar
duyuldu. Maya, kediyi kucağına aldı. Çocuklar el ele tutuşa-
rak tüm düşüncelerini Haithabu üstünde yoğunlaştırdılar. An-
cak bu şekilde gitmek istedikleri yere ulaşabiliyorlardı. Üçünü
birden sarıp sarmalayan bir hava akımına kapılarak, kapıdan
geçtiler ve yabancı bir dünyaya doğru çekildiler. Her yer kap-
karanlıktı.

Ejderha Başlı Gemi

“Hava aynı Siebenthann’daki gibi...” diye mırıldandı Güneş hapşırarak.

“Hiç şikâyet etme,” dedi Afeş gülerek. “Sonbahardayız, üstelik bizim oraya göre oldukça kuzeydeyiz.”

Kucağındaki Kiya’yı yere indiren Maya, “Haklısınız çocuklar!” diye bağırdı. “Gözlerim beni yanıltmıyorsa, Haithabu’dayız.”

Güneş derin bir nefes aldı. Önlerinde uzun, dikdörtgen biçimli, geniş çatılı tipik Viking evlerinin dizildiği bir yerleşim yeri uzanıyordu. Manzara tarih kitaplarındaki Haithabu resimlerine çok benziyordu. Planladıkları gibi M.S. 965 yılına gelmiş olmalıydılar. Güneş bunu evlerin etrafına yarım daire biçiminde çekilen kazıklı çitten anlamıştı. Yerleşimi korumak için kullanılan bu çitler, o tarihlerde ortaya çıkmıştı. Liman, denize uzanan çok sayıda geniş iskelenin yanı sıra bunlara bağlanmış balıkçı tekneleri ve ticaret gemileriyle doluydu. Vikingler, bazı iskelelerin arasına, önlerinde yük arabaları ve fiçilerin durduğu depolar inşa etmişlerdi.

Haithabu’ya ayak basmalarını sağladığı anlaşılan geminin

ahşap kaplamalarına vuran Maya'nın, "Bu döküntüyü unutmayalım. O bizim Siebenthann'a dönüş biletimiz," diyen sesi, Güneş'i daldığı düşüncelerden çekip çıkardı.

Güneş başıyla onayladı. Tempus onları yeni maceralarına gönderirken, giderek daha tuhaf yollar kullanmaya başlamıştı. Daha dikkatle baktı. Güçlü savaş gemisi, tahta tekerleklerin üstünde karaya çekilmişti. Belli ki, tamir ediliyordu.

Gemi omurgasının yükselerek ileriye doğru uzanan ön ve kıç bölümleri, insanın içine korku salan ahşap ejderha başlarıyla süslenmişti. Ejderhaların ağızları ardına kadar açıktı ve içlerinden uzun, sivri dişleri görünüyordu. O sırada, gagasında *Schlei Nehri'nin* kurşuni gri suyun-

dan çıkardığı küçük bir balığı tutan bir martı, en öndeki ejderhanın üstüne kondu.

“Gelin, biraz çevreyi araştıralım!” diye önerdi Ateş. “Bakın limana bir *knarre* giriyor!”

Maya, “Ne giriyor, ne giriyor?” diye sordu.

Ateş hafifçe iç çekerek, “Bir *knarre*,” diye mırıldandı, “yani Vikinglerin yük gemileri... Yeter artık, hadi gidelim.” Güneş’in çekingen bir tavırla doğrulduğunu görünce, “Ne oldu?” diye sordu. “Seni huzursuz eden bir şey mi var? Yoksa giysilerimizi mi beğenmedin?”

“Yok bir şey,” diyerek başını iki yana salladı Güneş. Giysilerle bir sorunu olmadığı kesindi. Bunların kullanışlı ve sıcak tutan giysiler olduğu belliydi. Ateş gibi onun üstünde de kaba kumaştan bir gömlek; bir tür yelek olan kapüşonlu, yün bir *wams* ve dar, uzun bir pantolon vardı. Bir de pantolonun üstüne, dizden yukarıya doğru bantlar sarılıydı. Maya da uzun kollu, uzunca bir

elbise giymişti. Üstünde ise iki süs iğnesiyle elbiseye tutturulmuş kalın, yün bir şal vardı. Üçünün ayağında da bileklerinin üstüne dek çıkan kalın deri çizmeler bulunuyordu.

Hayır, Güneş giysileri sorun etmiyordu. Yalnızca, geldikleri noktadan uzaklaştıkça içinde gittikçe büyüyen bir korku hissediyor, bu da canını fazlasıyla sıkıyordu.

Tam o sırada Ateş, “Bakın, yük gemisi demir atıyor!” diye bağırdı ve kalabalığın beklediği iskeleye koştu. Etraftakilerin hiçbiri yanlarına gelen üç çocukla kediye dikkat etmedi.

İskeleye yanaşan Viking gemisinden fırlatılan kalın halat, gürültüyle iskeleye çarptı. Hemen hemen çocuklarla yaşıt görünen güçlü bir çocuk, koşturarak halatı yakaladı ve gemiyi iskeleye bağladı.

“Tyorgi!” diye seslendi biri çocuğa.

Delikanlı tam güverteye atlamak üzereyken çocukları fark edip durdu. “Siz kimsiniz?” diye sordu şüpheli bir ifadeyle.

Az önceki ses bu kez, “Tyorgi, nerede kaldın?” diye seslendi. Omzuna bir balık ağı atmış sarışın bir adam güverteye çıktı. Uzun boylu, geniş omuzlu, iriyarı bir tipti. Kıpkırmızı elleri ayı pençelerini andırıyordu. Sol gözü yoktu. Göz çukurunun üstünde korkunç bir yara izi vardı.

“Gevezelik etmeyi bırak, Tyorgi!” diye bağırdı.

“Tamam baba,” diye yanıt verdi çocuk aceleyle.

Maya, “Sana yardım edelim mi?” diye sordu.

Çocuk onu tepeden tırnağa süzdü. Çocuk belli ki Maya'nın işe yarayıp yaramayacağını tartıyordu. Kararı veren baba oldu.

“En ufak yardım bile işimize yarar, Odin aşkına!” dedi.

Çocuklar güverteye tırmandılar. Mutlu bir miyavlama sesi çıkaran Kiya ise, bir kenara fırlatılmış balık kafalarının yanına koştu.

Dev adam geminin arka kısmını göstererek “Orası balık dolu,” dedi. “Yanlarında da sepetler yığılı. Morina ve ringa balıklarını ayrı ayrı sepetlere yerleştirip iskeleye getirin.”

Yarım saat içinde işi bitirdiler.

Adının Leif olduğunu söyleyen dev adam, “Hiç fena değil,” diyerek Ateş’in omzuna vurdu. Çocuğun kemikleri çatırdamıştı. “Söyleyin bakalım siz kimsiniz?”

Yürek parçalayan bir öykü uydurmanın zamanı gelmişti. Bu iş Güneş’in uzmanlık alanına giriyordu. Köylerinin baskına uğradığını, anneleriyle babalarının sürüklenerek götürüldüğünü ve kim olduğunu bilmedikleri saldırganlardan kaçarak oralara geldiklerini anlattı.

Leif pek etkilenmiş görünmüyordu. “Ya...” dedi, “zor günler geçiriyoruz, Odin yardımcımız olsun!”

“Bizimle kalabilirler mi baba?” diyerek araya girdi, Tyorgi. “Balık tutarken yardım ederler.”

“Söz konusu bile olamaz,” dedi Leif kararlı bir tavırla.

Ancak oğlu, yenilgiyi hemen kabul eden tiplerden değildi. “Hadi baba, az önce en ufak yardıma bile ihtiyacımız olduğunu söyledin. Üstelik şimdi Gunbyörn ile Raven de başarısız olmuşken...”

Yüzünden düşündüğü anlaşılabilir iriyarı Viking, sakalını sıvazlayarak “Hımm...” dedi. Sesi bir gürlemeyi andırıyordu. “Hımm...”

Çocuklar bakiştılar. Leif yumuşuyordu galiba.

Viking sonunda “Pekâlâ,” dedi. “Ama dalga geçtiğınızı görmeyeyim. Yoksa sizi kendi ellerimle nehre atarım!”

Adamın ellerine bir göz atan Güneş ürperdi.

Leif sepetlerden birini el arabasına yüklerken “Yeterince gevezelik ettik. Hadi bakalım, iş başına!” diye buyurdu.

Kısa süre sonra, el arabasını limandan şehre doğru uzanan çamurlu yolda iterek ilerlemeye başlamışlardı.

Güneş, hemen yanındaki Tyorgi’ye doğru eğildi ve “Teşekkürler!” diye fısıldadı.

“Acele etme,” dedi genç Viking gülererek. “Günün sonunda da teşekkür edecek misin bakalım?”

“Baksana...” diyen Ateş, bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Şu ikisi nasıl başarısız oldular? Adları neydi?”

“Gunbyörn ile Raven,” diye mırıldandı Tyorgi, yüzündeki gülümseme silinmişti. “Bu çok üzücü bir hikâye... Üzücü, acıklı ve gizemli...”

“Anlatsana!” diye üsteledi Güneş.

“Sonra,” diye fısıldadı Tyorgi. “Babam gevezelik etmemden hoşlanmıyor.”

Kâbus

Sessizce el arabasını itmeyi sürdürürlerken, çocuklar da çevreyi inceliyorlardı. O sırada, daha önce uzaktan gördükleri o büyük, dikdörtgen şeklindeki, tipik Viking evlerinin önünden geçiyorlardı.

Sazdan, kamıştan veya çimden yapılmış çatılar, Vikinglerin toprağa saptıkları sağlam meşe kalaslarının üstüne yerleştirilmişti. Bu iskeletin arasındaki boşluk ise dallarla doldurulmuş, kil ve yosunla da sıvanmıştı.

Bu coğrafyada nasıl da acımasız ve akıl erdirilemez bir tarih yaşanmıştı, kim bilir, diye geçirdi aklından Güneş. Biraz ürpermesine rağmen merak etmeden de duramıyordu.

Yandaki evin arkasındaki küçücük bahçede yemlenen tavuğun gıdaklaması, onu kendine getirdi. Tavuğun hemen arkasındaki çamurun içinde üç tumbul domuz yuvarlanıyordu. Vikingler daracık bir alanda hayvanlarıyla birlikte yaşıyorlardı.

Bir su birikintisini geçip büyük ve gösterişli bir eve ulaştılar. Bu ev daha büyük bir alana kurulmuştu. Komşuları, bu evin sahiplerine duydukları saygıyı göstermek istermişçesine kendi evlerini biraz daha uzağa inşa etmişlerdi, sanki.

Leif'in durmalarını işaret etmesiyle birlikte yükü indirmeye başladılar. Balığın büyük bir kısmı, çiroz* yapılması için kilelere götürülecekti. Yalnızca küçük bir bölümü mutfığa alındı. Girdikleri yer, yalnızca birkaç yağ lambasıyla aydınlatılan büyük bir odaydı ve balık kokuyordu. Tam ortada kocaman bir ocak vardı. Yerle aynı seviyede, yumruk büyüklüğündeki yuvarlak taşların bir araya getirilip, üstlerinin kille düzleştirilmesiyle yapılmış bir ocaktı bu. İçinde ateş vardı. Alevlerin ışığında, karanlık bir köşeden çıkagelen kadın seçiliyordu. "Nihayet gelebildiniz!" dedi kadın, elini kızıl saçlarının arasından geçirerek.

"Ne demek nihayet, kadın?" diye homurdandı Leif. Sonra kadına doğru ilerleyip onu kucakladı.

Kahkahalarla gülmeye başlayan kadın, kocasının sırtını yumruklayarak, "Bırak beni, Freya aşkına!" diye bağırdı.

"İyi balık yakaladık. Tyorgi de yiğitçe avlandı!" dedi Leif sırıtarak "Ne de olsa benim oğlum!"

Tyorgi'nin yüzünde bir gülümseme belirdi.

Karısını yere indiren Leif, şakacı bir tavırla "Haydi şimdi bana biraz *met*", getir Asa ve cimrilik de etme!" diye buyurdu.

"Hemen," diye yanıt veren Asa'nın bakışları çocuklara takılmıştı. "Misafirimiz var sanırım," diye mırıldandı. "Üç çocuk ve bir kedi... Yalnızca balık yakalamaya gittiğini sanıyordum."

---

*Balığın tuzlanarak güneşte kurutulmasıyla yapılan bir tür yiyecektir. (Ed. N.)

**Bal ve suyla yapılan alkollü bir içecek. (Ed. N.)

Tyorgi araya girerek çocuklarla nasıl tanıştıklarını anlattı.

Sonunda onlara doğru dönen kadın, “Hoş geldiniz,” dedi. “Ahırda ineğin yanında yatabilirsiniz. Orası sıcaktır. Samandan yatak yaparsınız. Birazdan size birkaç post da getiririm. Şimdi ocağın etrafına yerleşin bakalım!”

Leif, ağzının içinde bir şeyler homurdanarak üstüne post serilmiş alçak iskemleye oturdu.

Tyorgi çocukların yanına çömeldi ve yemeğini onlarla paylaştı. Yemekte mantarlı et vardı. Ardından yabani elma ve böğürtlen yediler. Kiyaya bir ringa balığı bile verildi. Hayvan hemen Asa'nın bacaklarına sürünerek teşekkür etti. Kadın kediden hoşlanmıştı. Kulaklarının arkasını okşayınca Kiya da mutluluğunu hafifçe mırıldayarak gösterdi.

Maya huysuz bir tavırla, “Bugün de Kiyayı etkilemek çok kolay nedense,” diye söylendi.

Ateş güldü. “Saçmalama, hayvan çok aç, o kadar,” dedi. Sonra Tyorgi'ye dönüp usulca, “Siz burada, yani nasıl desem, özel bir aile misiniz?” diye sordu. “Eviniz çok büyük de.”

Tyorgi'nin ağzı doluydu. “Eh, evet...” diye mırıldandı. “Siz bir de Erik'in evini görün.”

“Erik mi?”

“Amcam... Aynı zamanda da buranın kontu. Gerçekten zengin ve çok güçlü biridir ama şimdi burada değil, bir yolculuğa çıktı.”

Maya kulak kesilmişti. “Nereye gitti?” diye sordu.

Tyorgi kıza gülümseyerek “İş için... Ticaret işte,” dedi.

Maya kelimeleri uzatarak “Ah, öyle mi?” dedi. Bu Kont belli ki, yine bir yerleri yağmalamaya gitmişti.

“*Bragi* aşkına! Siz yine neler konuşuyorsunuz öyle?” diyerek araya girdi Leif.

Ateş aceleyle “Tyorgi, ağabeyiniz Erik’in yolculuğa çıktığını söylüyordu,” dedi.

Elinin tersiyle ağzını silen Leif, “Böyle de söylenebilir, evet,” diye mırıldandı. “Erik biraz ticaret yapacak, oraya buraya gidecek. İki hafta önce elli savaşçıyla yola koyuldu.” Sağlam gözünü çocuklara çeviren iriyarı adam, “Umarım Erik beraberinde beklenilene de getirir,” dedi sesini yükselterek. “Buraya ait olan bir şeyi, bizi daha da güçlü kılacak bir şeyi, savaş tanrısı yüce *Tyr* aşkına!” Beklenmedik bir biçimde yükselttiği sesini bir anda alçaltarak “Bu bir kılıç,” diye fısıldadı. “Ama öyle sıradan bir kılıç değil. Sihirli bir kılıç ve Odin’in *Asgard*’daki” demircisinde dövülmüş. En azından öyle diyorlar.”

Ateş tüm cesaretini toplayarak “Şu anda bu kılıç nerede?” diye sordu.

Leif yumruklarını öyle bir sıktı ki, eklemleri çatırdadı. “Grimar adlı bir serserinin elinde şu anda,” diye homurdandı. “O da karde-

---

*Güzel konuşma tanrısı. (Ed. N.)

**Viking tanrılarının yaşadıkları yer. (Ed. N.)

şim gibi bir Kont. Kabilesiyle birlikte bizden biraz daha kuzeyde yaşıyor. Grimar eskiden gözü pek bir savaşçıydı, bir deli fişekti.

“Ancak aynı zamanda bir büyücüydü. Grimar’ın tanrılarla konuştuğu söylenir. Günün birinde bir sefer sırasında tuzağa düşmüş. Durum umutsuz görünüyormuş çünkü düşman ezici bir çoğunluktaymış. O çaresizlik içinde Grimar, ona yardım etmesi için Odin’e yalvarmış. Anlaşılan Odin onu duymuş; en azından Grimar öyle diyor. Her neyse, savaşın orta yerinde Grimar bir kılıç bulmuş. Kılıç toprağa saplıymış ve göz alıcı bir şekilde parlıyormuş. Kılıcı çekip alan Grimar, düşmanı bu kılıçla püskürtmüş. Hiç şüphesiz büyülü bir kılıçmış. Odin’in kılıcı. Tabii bu olaydan sonra Grimar, eve bir kahraman olarak döndü.”

İçeceğinden koca bir yudum alan Leif, “Zaman içinde Grimar tembel ve şişko bir adam olup çıktı,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Kılıca sahip olduğundan beri o başarının üstüne yatıyor ve kılıcın onu koruyacağına inanıyor. Grimar çoktan beri o kılıcı taşımayı hak etmiyor. İşte erkek kardeşim de savaşçılarımızla birlikte o kılıcı almaya gitti... tabii *Skuld*’ isterse.”

Çocuklar anlamlı anlamlı bakiştılar. Sihirli bir kılıç! Viking Müzesi’nde gördükleri muhteşem kılıcı gayet iyi hatırlıyorlardı. Acaba aynı kılıçtan mı söz ediyorlardı?

“Ya, işte böyle... Kaderin insana ne gibi sürprizler hazırladığını bilmek mümkün değil,” diye mırıldandı Tyorgi üzgün bir sesle.

---

* Mitolojide Norneler denilen, kaderi belirleyen üç kadından biri. Skuld, geleceği belirlemektedir. (Ed. N.)

Ateş'in aklına, Tyorgi'nin daha sonra anlatacağını söylediği öykü geldi. "Gunbyörn ile Raven'den mi söz ediyorsun?" diye sordu alçak sesle.

Genç Viking babasına bir göz attı. Leif karısıyla sohbet etmeye başlamıştı, çocuklarla ilgilenmiyordu.

"Gunbyörn ile Raven benim öbür amcalarım," diyerek usulca anlatmaya başladı çocuk. "İki ay önce nehir üstünden yola çıktılar. Birkaç yere gidecek ve ticaret yapacaklardı. Gemileri ağzına kadar kürkle yüklüydü. Aslında Kont Erik de onlarla gidecekti ama bir gece önce çok hastalanmış, ateşi yükselmişti. Bu yüzden gidemedi. Sonradan anlaşıldığına göre şansını varmış..."

Çocuk sustu.

O sırada sırtlarını soğuk bir rüzgâr yaladı. Arkalarına dönen çocuklar, bir adamın kapıdan içeri girdiğini gördüler. Adam tek kelime etmeden ocağın yanından geçti. Leif ile Asa da susmuşlardı.

Ocağın ateşi yeni gelenin yüzünü aydınlatınca, çocuklar çok şaşırdılar. Ayaklarını sürüyerek ağır ağır yürümesinden onu yaşlı biri sanmışlardı ama adam hiç de yaşlı değildi. Tersine, en fazla otuz yaşlarındaydı.

Güneş, bir kez daha ürperdi. Bu adamda doğal olmayan bir şey vardı. Adam gözlerini hepsinin üstünde şöyle bir gezdirdi ama bakışları boş ve donuktu. Sonra eğilip ateşin başına oturdu ve gözlerini alevlere dikti.

"Bir şeyler yer misin?" diye sordu Asa dostça bir sesle.

Yanıt gelmedi.

“Mantarlı et pişirdim. Sen seversin,” diyerek adamı heveslendirmeye çalıştı kadın.

Adam hiçbir tepki vermedi.

Asa içini çekip bir tabağa yemek koydu ve tabağı yere, adamın önüne bıraktı. Ondan sonra da kocasıyla konuşmasını sürdürdü.

Tyorgi, “İşte bu,” diye mırıldandı. “Bu Raven. O yolculuktan döndüğünden beri bambaşka biri olup çıktı.”

“Ne olmuş ki?” diye sordu Maya.

Tyorgi düşünceli bir tavırla “Kimse bilmiyor,” dedi. “Raven, yola çıktıktan üç gün sonra döndü ama yalnızdı. Ne Gunbyörn ne de gemi vardı. Nehrin biraz yukarısında yaşayan bir balıkçı getirdi onu. Raven çok kötü durumdaydı. Yolculuk sırasında başlarına korkunç bir şey gelmiş olmalı. Balıkçı Raven’i kıyıda, yarı ölü bir halde bulduğunu anlattı. Alıp kulübesine götürmüş ve böylece onun hayatını kurtarmış.

“Nasıl olmuşsa Raven’den Haithabu’da yaşadığını öğrenmeyi başarmış. İşte Raven böylece eve dönebildi. Maalesef Gunbyörn’den hiç haber yok. Ölmüş olmalı. Raven sağ kalmayı başarmış ama o günden sonra hiç konuşmadı. Ona eziyet eden bir şey var. Yaşadığı olayı anımsamaktan olsa gerek. Hiçbir şeyle ilgilenmez oldu. İnsanlar onun artık bir ölüden farksız olduğunu söylüyorlar.”

Korku dolu gözlerle çocuklara bakan Tyorgi, “Belki de Raven, Ölüler Ülkesi *Hel* ile bizim dünyamız *Midgard* arasındaki sınırda kısıp kalmıştır!” dedi.

Çocuklar sus pus oldular. Dışarıdan bakıldığında bu öyküden en az etkilenen Maya’yıymış gibi görünüyordu ama görünüşe aldırmamak gerekiyordu. O da Raven’i düşünüyordu. Acaba nasıl bir dehşete tanık olmuştu da tek kelime edemeyecek hale gelmişti? Peki, ya Gunbyörn ne olmuştu, ölmüş müydü? Raven’i delirmenin eşiğine getirdiğine göre gerçek, dayanılamayacak kadar korkunç olmalıydı.

Ne var ki Maya, bu öyküdeki dehşetten çok olan bitenin gizemiyle ilgileniyordu. Bu gizemi de Ateş, Güneş ve Kiya ile el ele verip çözmek durumundaydılar. Ayrıca Mayanın aklını kurcalayan bir başka soru da söz konusu kılıcın gerçekten sihirli güçlere sahip olup olmadığıydı. Maya, Erik’in yakın zamanda savaşçılarıyla birlikte döneceğini umuyordu. O zaman bu konuyu da ele alabilirlerdi.

Maya, bakışlarını Kiya’ya çevirdi. Kedi, Asa’nın ayaklarının dibinde rahatça yattığı yerden kalkmıştı. Maya bir anlığına vefasız hayvanın yanına geleceğini sandı ama yanılıyordu. Kiya gururlu bakışlarla Maya’yı süzerek gerindikten sonra kuyruğunu havaya dikip Raven’in yanına yürüdü. Raven henüz tabağına eli-ni bile sürmemiş, hiç kıpırdamadan sessizce oturuyordu.

Siniri bozulan Maya, anlaşılabilir ben üçüncü seçeneğim, diye düşünerek Kiya’yı izlemeyi sürdürdü. Bu arada kedi, iriyarı Viking’in yanına ulaşarak önüne oturdu, sonra da zümrüt

yeşili gözlerini adamın yüzüne dikerek usulca miyavladı. Önce hiçbir şey olmadı ama Maya nedense gözlerini sahneden ayıramıyordu. Ateş'le Güneş'i dürterek çenesiyle Kiya'yı gösterdi.

Kedi, adama birkaç santimetre daha yanaşarak şikâyetçi bir sesle yeniden miyavladı. İşte o anda şaşırtıcı bir şey oldu... Raven sanki birden hayata dönmüş gibi yavaşça elini uzatarak kedinin başını okşadı! Kiya mırladı.

Tyorgi ile ailesi de durumu fark etmişti, şaşkın gözlerle Raven'le kediyi izliyorlardı.

Tyorgi sevinçle "Geri... geri döndü!" diye kekeleydi. "Raven dünyamıza döndü!"

Leif, hızla ayağa fırlayınca oturduğu iskemle gürültüyle arkaya devrildi. Raven de ürkererek elini kedinin başından çekiverdi.

"Affedersin," diye mırıldanan Leif, kediyi yana iterek kardeşinin yanına çöktü ve onunla konuşmaya başladı.

Ne var ki, Raven artık onu görmüyordu. Bir kaplumbağanın kabuğuna çekilmesi gibi içine kapanmaya başlamıştı.

Bir müddet sonra Asa, kocasına "Raven'i rahat bırak!" diye seslendi. "Görmüyor musun, hiçbir anlamı yok."

Leif, pek bir yararı olmasa da samimi bir şekilde kardeşinin sırtını sıvazladıktan sonra yerinden kalktı.

Kiya da bunu fırsat bilip tekrar Raven'in önüne oturdu ve gözlerini ona dikti. O anda küçük bir mucize gerçekleşti; Raven kediyi sevmeye başladı.

Tyorgi'nin nefesi kesilmişti. "Kiya ona ulaşmanın yolunu bulmuş gibi görünüyor," diye fısıldadı. "Bunu nasıl becerdi?"

"Sus!" diye atıldı Ateş. "Raven bir şey söyledi!"

Herkes bakışlarını Raven'in dudaklarına dikmişti.

Adam sadece tek bir kelime söyledi: "Trol."

Gizemli İhtiyar

Leif'in, her yerinden rüzgâr üfüren ahırında gece pek rahat geçmedi. Çocuklar, üşümekten doğru dürüst uyuyamadılar.

Sabahleyin gözünü ilk açan Güneş oldu. Parmakları buz kesmişti. Ellerini, yorgan niyetine üstüne serdiği postun altına sokup ısıtmaya çalıştı. Bu arada önceki geceyi düşünüyordu. Olaydan sonra kafa kafaya veren çocuklar, Raven'in tutumuna bir anlam vermeye çalışmışlardı. Ne var ki, Raven yeniden içine kapandığından pek bir yere varabildikleri söylenemezdi.

Kiya uykusunu iyice almış, hevesle dolanıp duruyordu. Kısa süre sonra kapı görevi gören perdenin arkasından başını uzatan Tyorgi, onları kahvaltıya çağırdı.

Ocağın başında duran Asa, çocukları yüzünde bir tebessümle karşıladı. Bir tencereden kâselere grimsi bir sıvı boşaltan kadın, çocukların ellerine birer dilim ekmek verdi. Kiya için de bir kap konmuştu ve hayvan burnunu kâseye sokup içindekini oburca mideye indirmeye başladı.

Maya kendi kâsesine baktı. İçindeki neydi acaba? Sormaya cesaret edemiyordu. Kokusuna bakılırsa balıklı bir sebze çor-

bası olmalıydı. Kiyâ'nın tersine Maya, balığın her türünden nefret ederdi. Bu çorbayı içemeyecekti. Kimseye belli etmeden kâsenin içindekini Kiyâ'nın kabına boşalttı. Kendisi ise yalnızca ekmele birkaç böğürtlen yedi.

Çocuklar kahvaltılarını bitirdiklerinde, "Haydi, dışarı çıkın da avluda asılı balık ağlarının onarılmasına yardım edin," dedi Asa. "Artık kurumuşlardır."

İçini çeken Tyorgi, yerinden kalkıp önlerine düştü. Arka bahçe en fazla yirmi metrekare büyüklüğünde, daracık bir yerdi. Yol ile arasına alçak bir çit çekilmişti.

Bir ağaç kütüğüne ilişen Tyorgi ağın nasıl onarıldığını çocuklara gösterdi. Ateş ile Maya'nın elleri işe yatkın çıktı ama Güneş, hayvan kemiğinden yontulup sivriltilen iğneyi eline batırma konusunda dünya rekoru kıracaktı az kalsın. Çaresiz, kısa süre içinde ağı bir kenara bıraktı. Tyorgi'ye dönerek "Bu sabah Raven'i gördün mü?" diye sordu.

"Evet," diye yanıt verdi çocuk usulca. "Maalesef her zamanki gibi dünyadan kopuk bir durumdaydı."

Bunun üzerine Güneş, "Bu trollerle sık sık sorun yaşıyor musunuz?" diye sordu.

"Neyse ki, yalnızca ara sıra! Troller zaten beladırlar. Onlar kötüler ve üstelik çok da kurnazlar."

Güneş bu kez dikkatle, "Sen onları hiç gördün mü?" diye sordu.

Tyorgi hemen yanıt vermedi. Biraz düşündükten sonra “Sanırım evet ama emin de değilim,” diye mırıldandı. “Bir gece dolunayda gördüm, diyebilirim. Uyuyamamıştım ve pencereden dışarıya baktım. Her yer olağanüstü sessiz ve sakindi. Zaten troller ortaya çıktıklarında hep böyle olurmuş; aşırı sessiz. Zaman durmuş gibi! İşte o sırada bir tanesinin yolun ortasında durduğunu gördüm. İnanılmaz büyüklükte bir yaratıktı.” Tyorgi’nin gözleri büyümüştü. “Kurt ile ayı karışımı bir yaratık diyebilirim. Güçlü bir çenesi, uzun ve sipsivri dişleri vardı. Benim kanımı içmek istediğinden eminim! Bilirsiniz işte, troller insanları ensesinden ısırarak kanlarını içerler!”

Güneş şüpheci biriydi; öyle her duyduğuna hemen inanmazdı. Tyorgi, bu anlattıklarını rüyasında görmüş olmalıydı. Ama duyduklarına inanmadığını belli etmeyerek, “Peki sonra ne oldu?” diye fısıldadı Güneş.

“Bağırarak yardım istedim elbette. Babam geldiğinde ise trol yok olmuştu.”

Güneş yutkundu. Bütün bunlar küçük çocukları korkutmak amacıyla uydurulmuş öykülere benziyordu. Ancak bir gün önce Raven tek bir kelime söylemişti: Trol... Gerçekten bir trole rastlamış olabilir miydi? Güneş’in mantığı, trollere inanmasını engelliyordu. Ancak orası Siebenthann değil, 965 yılının Haithabu’suydu. Belki bu tüyler ürpertici öykülerde gerçeklik payı da vardı. Raven bunun kanıtı olabilirdi örneğin.

Tyorgi, trollerin onun üstünde bıraktığı korkunç duygudan

sıyrılarak “Belki o gece bana yardım eden de bir elfti,” diye söylendi.

Maya yüzünü buruşturdu. “Yani, pek sanmıyorum...”

Tyorgi inatçı bir ifadeyle kızıdan yana dönerek, “Neden olmasın?” diye sordu. “Elfler bizim dostlarımızdır.”

“Çoğunlukla öyledir,” dedi bir ses çitin oradan. Yaşlı bir kadın çite yaslanmış, onları seyrediyordu. Kadın, etekleri işlemeli, belden oturtmalı, açık kahverengi, uzun bir yün elbise giymişti. Her iki omzuna da altından süs iğneleri tutturulmuştu. Yüzü kırış kırıştı. Ağzı ise ince bir çizgi halini almıştı. Birer kömür parçasını andıran kara gözleri, avını izleyen vahşi bir kuşunkiler gibi sürekli hareket halindeydi. Bakımlı ellerinden ağır iş yapan biri olmadığı anlaşılıyordu. “Ancak bazı elfler yanlarına fazla yaklaşılmasından hoşlanmazlar,” diye ekledi.

Kadının zarif bedeninin her zerresinden güç ve zenginlik fıskırıyordu. Ama gözle görülemeyen bir manto gibi onu sarıp sarmalayan bir başka şey daha vardı; tanımlanamayan, gizemli bir şey.

“Ah, merhaba, Arnora,” dedi Tyorgi ve elini hafifçe kaldıırarak kadını selamladı.

“Leif’in oğlu ve kılıcı geri getirmek üzere yola çıkan Erik’in yeğeni Tyorgi,” diyen Arnora yavaşça güldü. “Dün gece uyuyamadım. Yatağımda uzanmış öylece yatarken Erik’in bugün döneneğini hissettim, biliyor musun? Gemisinde, çevresi adamlarıyla çevrili, elinde güçlü bir kılıçla hem de...”

Tam o anda kilisenin çan sesleri duyuldu. Yüzünü buruşturan Arnora, “Ah şu yeni Hıristiyan âdeti,” diye söylendi. “Sanki bizim yeterince güçlü tanrılarımız yoktu da...”

Bir an susan kadın, “Gördüğüm kadarıyla konukların var Tyorgi,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Tanımadığım yeni yüzler...”

Tyorgi arkadaşlarını hemen tanıttı.

Yaşlı kadın, onları başıyla selamladı. Bakışları kediye takılınca “Bir kedi,” diye mırıldandı. “Aslında bu da bildiğimiz kedilerden değil. Farklı bir kedi, değil mi?”

“Farklı mı?” dedi Maya, kediyi kollarının arasına alarak. “Hayır, bunu da nereden çıkardınız?”

Arnora bir kez daha güldü ve “Öyle, öyle... Üstelik de çok farklı,” dedi. “Ama belki sen bunu henüz fark etmemişsindir.” Sözlerini bitirdikten sonra dönüp gitti.

Maya yutkundu. Arnora'nın, Kiya'nın sıra dışı bir kedi olduğunu hemen anlaması, hiç hoşuna gitmemişti.

Tyorgi düşünceli bir ifadeyle, “Arnora, kedinizin özel güçlere sahip olduğuna inanıyor galiba,” dedi. “Arnora da büyüyle uğraşır. Zaman zaman ormanda, kimsenin bilmediği bir yerdeki kulübesine çekilerek Odin, Thor ve diğer tanrılarla iletişime geçer.”

Güneş, düşüncelere dalmıştı. Troller, elfler, şimdi de tanrılarla konuşan bir büyücü. Bu Haithabu gizemlerle dolu bir yer-

di. “O zaman Erik ve Leif gibi şehrin ileri gelenleri, Arnora'nın öğütlerine oldukça önem veriyorlardı,” diye mırıldandı.

Tyorgi başını sallayarak “Elbette,” diye yanıt verdi. “Ancak aynı zamanda ondan çekinirler de çünkü Arnora gücü sever. Burada bazıları, onun tanrılarla iletişim kurabilme yeteneğini kişisel çıkarları için ya da kötüye kullanacağından endişeleniyorlar ama belki de ona haksızlık ediyorlar. İnsanlar Arnora hakkında çok konuşuyor ve bunda hiç şüphesiz kıskançlığın da büyük payı var çünkü o çok zengin. Kocasını öldüğünde ona büyük bir mal varlığı bıraktı. Her neyse, umarım söyledikleri doğrudur da Erik yakında sağ salim döner.”

Öncelikle sabırlı olmaları gerekiyordu. Tyorgi annesinin talimatıyla odun toplamaya gittiği zaman, dedektiflerimiz de balık ağını tamir etmeye devam ettiler.

“Tanrım, bu ne sıkıcı bir iş...” diye mırıldandı Ateş. “Tanrı demişken, Vikinglerin çoğunluğu yeni kiliseyi sevmemiş benziyor.”

Ders kitabını hatırlayan Güneş, “Buralarda Hıristiyanlık henüz çok yeni; Vikingler, Odin, Thor ya da Freya gibi eski pagan tanrı ve tanrıçalarına daha fazla bağlılar elbette,” diye açıkladı. “Belli ki, bu dönemde Haithabu'da hem puta tapınma hem de Hıristiyanlık var.”

***

Daha sonra çocuklar Tyorgi ile birlikte Haithabu'yu gezdiler. Tyorgi, gururla şehrini tanıttı. Maya bile sonunda Vikinglerin yalnızca savaşçı bir millet olmakla kalmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Haithabu, el sanatlarının çok gelişmiş örneklerinin sergilendiği canlı ve hareketli bir ticaret merkeziydi. Ayrıca usta işi silah döküm atölyeleri ve hayranlık uyandıran gemilerin üretildiği tersaneleriyle güçlü ve kendi kendine yeten bir şehirdi. Atölyesinde oymalı bir sandalye hazırlayan tornacıyı izleyen Maya, Vikinglerin ustalığı karşısında şaşkına dönmüştü. Daha sonra pirinç ve bakır telden şık yüzükler üreten bir döküm ustasını, ondan sonra da anneleri çömlek yaparken geyik boynuzundan tarak yontan iki genç kızı izledi.

Artık akşam oluyordu. Çocuklar limanda durup, iskelelere bağlı gemilerin ardında, her iki uçta yükselen ve limanın girişini koruyan nöbetçi kulelerini seyrettiler. Tyorgi, Viking tanrılarının biri hakkında bir öykü anlattığı sırada bir bağırışma duydu.

“Geliyorlar, geliyorlar!”

Çocuklar iskelelerden birine koştu. Başkaları da geldi. Kısa sürede limanda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Ve gerçekten de uzaktaki minicik nokta gittikçe büyüyerek şehre yaklaşıyordu.

Kalabalık hep bir ağızdan “Erik!” diye bağırды.

“İnanılmaz!” diye mırıldandı Güneş. “Arnora haklıymış demek ki.”

“Tamamen rastlantı bence,” dedi Ateş.

Kısa süre sonra limanın girişinde koca bir gemi belirdi. Kürekler ritmik bir biçimde karanlık sulara dalıp çıkıyordu. Ön kısımda iriyarı bir savaşı duruyordu. Sol elini göğe doğru kaldırmıştı ve elinde uzun bir kılıç tutuyordu. Kalabalıktan bir sevinç uğultusu yükseldi.

Tyorgi hayranlıkla “İşte bu Erik!” diye bağırdı. “Erik! Erik!”

Heyecanlı kalabalık, çocukları yana doğru iteledi. Ateş, depolardan birinin önünde duran büyük bir fıçının üstüne tırmanıp Maya, Güneş ve Kiya’yı da yanına çıkardı. İşte o zaman az ileride durmuş, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle geminin kıyıya yanaşmasını izleyen Arnora’yı gördü.

Bu arada gürültüyü duyup limana gelen Leif da oğlu Tyorgi’yi omuzlarına almıştı.

Gemi bir dönüş yapıp iskeleye yanaştı. Erik tek bir el hareketiyle kalabalığı susturdu. Karmakarışık sarı saçlarla çevrelenmiş, yara bere içindeki tıraşsız yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Bakışlarını kalabalığa çeviren adam, “Bu gece içki su gibi aksın çünkü tanrılar bizim yanımızdaydı!” diye haykırdı. “Bizi, beş para etmez Grimar’a kadar sağ salim götürdüler. Tembel herifi yaşadığı şehirden sürdük.” Adamlarına döndü. “Doğru değil mi, arkadaşlar?”

Gemideki erkeklerden yüreklere korku salan bir savaş narası yükseldi.

“Grimar’ın şehri artık yok ama bu var!” diye sözlerini sürdüren Erik, elindeki kılıcı yeniden havaya kaldırdı. Kalabalıktan bir uğultu daha yükseldi.

Ateş, Arnora’ya kaçamak bir bakış attı. Sevinç gösterisinde bulunmayan tek kişi oydu. Kadın, alaycı bir tavırla kollarını kavuşturmuş, olan biteni sessizce izlemekteydi. Ateş arkadaşlarına kadını gösterdi.

“Belki de kıskanıyordur,” dedi Güneş.

Maya da aynı fikirdeydi. “Olabilir. Eğer kılıç gerçekten de sihirliyse, Arnora için önemsiz olamaz. Umarım şu kılıcı yakından inceleme fırsatını buluruz.”

“Sanırım kutlamalar sırasında bir fırsat çıkar,” diye mırıldandı Ateş.

***

Üç saat içinde kutlamalar başlamıştı. Limanın girişine dizi dizi masalar yerleştirilmişti. Halk çeşit çeşit yiyeceklerle donatılan masaların başına üşüşmüş, yiyip içiyordu. Ne de olsa kutlama için yeterli nedenleri vardı. Erik, çıktığı seferde tek bir adamını bile kaybetmemişti ve ganimeti ortadaydı. Haithabulu savaşçılar yalnızca efsanevi kılıcı elde etmekle kalmamış, aynı zamanda çok sayıda altın, değerli mücevher ve kumaşla dönmüşlerdi.

Açığa kurulmuş kocaman ocaklarda şişe geçirilmiş tombul domuzlar çevriliyor, içki su gibi akıyordu. Ziyafete ilk katılan Vikingler çoktan sarhoş olmuş, bağıra çağıra savaş türküleri söylüyorlardı.

Çocuklar Leif'in ailesinden sayıldıklarından Erik'in masasında oturuyorlardı; yerleri en dipteydi gerçi, ama olsun. Kendisi de çakırkeyif olan Erik, başarılarıyla övünmekteydi.

"Kapısını çaldığımızda o şişko Grimar'ın nasıl koştuğunu görmeliydiniz," diyordu. "Tıpkı bir tavşan gibiydi, Odin aşkına!" Erik elindeki boynuz kadehini masaya öyle bir vurdu ki içkisi etrafa döküldü. "Savaş şiddetliydi ama fazla uzun sürmedi. Grimar'ın şehrini cayır cayır yaktık. Halkın çoğu ardına bile bakmadan kaçtı. Biz de ne istiyorsak aldık ve ..."

"Öncelikle de şu harika kılıcı elbette!" diyen melodik bir ses duyuldu. Şarkı söyler gibi konuşan iriyarı adam, kenarları kürklü bir yelek giymişti. Yanı başında da sarı gözlü, simsiyah bir köpek yürüyordu.

Erik, "Skarf!" diye seslenerek yeni gelen adamı selamladı. "Buraya gelsene!"

"Bu kim?" diye sordu Maya Tyorgi'ye alçak sesle.

Tyorgi koluyla ağzını silerek "Skarf, Haithabu'nun ikinci büyük ailesinin revidir," dedi. "Çok iyi bir avcıdır. Erik'le diğerleri ticari işler için gittiklerinde adamlarıyla birlikte şehrimizi saldırılardan korur."

“Peki ya Şu kocaman köpek, o... Şey, sevecen midir?” dedi Güneş.

Tyorgi ŐaŐk n ŐaŐk n Güneşe bakarak, “Sevecen mi?” dedi. “Orm neden sevecen olacakmıŐ ki? Sevecen bir köpeği ne yapacağız?  n ne gelene kuyruk sallayan bir köpek hiÇbir işe yaramaz.”

“Yani ilk fırsatta ısıyor,” diye mırıldanan Güneş, hayvanın on metre uzağından geŐmeye kararlıydı.

Bir kahkaha patlatan Tyorgi, “O kadar da değil,” dedi. “Aslında kızdırılmazsa ya da Skarf’tan emir almamıŐsa yumuŐak başlı olduğu bile söylenebilir.”

“Anlıyorum,” dedi Güneş. “Umarım Skarf köpeğine sahip  kırıyordur.”

Tyorgi, “HiÇ merak etme, sahip  kar,” diyerek Güneş’i sakinleştirmeye çalıştı. “Hem Őimdiye dek Haithabulu kimseyi ısırmadı.”

Bu arada bir sıraya oturan Skarf, Erik’in başarılı seferi hakkında anlattıklarına katkıda bulunmaya başlamıştı bile. Siyah köpek ise kulakları dikili bir halde sahibinin arkasına yerleŐmiŐti.

“Tyr aşkına, Şu kılıcı bana g stersene!” dedi Skarf.

Erik bir an duraksadıktan sonra, “Peki ama dokunmak yok!” dedi.

Skarf kaşlarını kaldırarak “Bu da ne demek oluyor?” diye söylendi.

“O benim kılıcım!” diye gürledi Kont.

Skarf biraz gücenerek, “Elbette senin,” dedi. “Buna itirazım yok. Ama ben dokundum diye büyüğü kaçacak değil ya.”

Erik inatla, “O benim kılıcım!” diye yineledi.

“Anladık,” diye homurdandı Skarf. “Sadece yakından görmek istiyorum, o kadar.”

Erik ağır ağır ayağı kalkıp karanlığa karıştı.

Arkadaşlarına dönen Maya, “İşte şimdi heyecanlandım,” diye fısıldadı.

“Ben de öyle,” dedi Güneş. “Bir kılıcın nesi sihirli olabilir, merak ediyorum doğrusu.”

“Belki sahibine olağanüstü bir güç veriyordur,” diye fısıldadı Ateş. “Hem bakarsınız müzede gördüğümüz kılıç çıkar!”

O sırada Erik görüldü. Ganimetini her iki eliyle tutmuş gururla taşıyordu.

Tam kılıcı masaya koyacakken tepelerinde duyulan vızıltıyla herkes başını kaldırdı. Gecenin karanlığında süzülen alevli bir ok başlarının üstünden geçerek arkadaki tahta kulübeye saplanıverdi.

“Saldırıya uğradık!” diye haykırdı biri.

Ateş Yağmuru

Atılan ilk oku, birkaç deponun daha çatısına saplanarak onları da alevler içinde bırakan diğerleri izledi.

“Tyr aşkına, artık kızmaya başladım!” diye haykıran Erik, kılıcı kınından çıkardı. İki tarafı da keskin kılıç, alevlerin ışığında göz alıcı bir biçimde parlıyordu. Diğer savaşçılar da çabucak silahlarını çekmişlerdi.

Bu arada oklar şehre yağmur gibi yağmaya başlamıştı.

“Çabuk olun çocuklar!” diye bağırان Maya, Kiyayı kaptığı gibi masanın altına saklandı. Ateş’le Güneş de çarçabuk yanına sıkıştılar.

Bir *tak* sesi duyuldu! Masaya bir ok saplanmıştı. Çocuklar korkudan titreyerek bakiştılar. Etraflarında bir meydan savaşı başlamış gibiydi. Kılıç şakırtıları ve savaş naralarıyla atların kişnemesi birbirine karışıyordu.

Kısa süre sonra tepelerinde bir çıtırtı duyuldu.

“Masa alev aldı!” diye haykırdı Maya panikle. “Buradan hemen çıkmalıyız!”

“Sakin ol!” dedi Ateş, kızı kolundan tutarak. Sonra da başını masanın altından çıkararak çevreyi kolaçan etti.

Limanın her iki ucunda yükselen gözetleme kulelerinin arasın-

dan geçerek limana giren yabancı bir gemi iskelelere doğru ilerliyordu. Haithabu sakinlerinin üzerine yağın alevli oklar işte bu gemiden fırlatılıyordu. Ancak belli ki şehir, karadan da sıkıştırılmıştı. İkinci saldırı dalgası şehrin kenar mahallesindeki ev ve ahırlara oldu. Bir anda birkaçı birden yanmaya başladı ve yangın çabucak yayıldı. Bir parlayıp bir sönen alevlerin simsiyah sulardaki yansıması öylesine ürkütücüydü ki insan ister istemez, Schlei Nehri'nin tüm suyunun bile yangını durdurmaya yetmeyeceğini düşünüyordu.

Birtakım silahlı adamlar, savaş naraları atarak kıyıya yanaşan gemiden atladılar. Ancak karşılaşma grubu çoktan iskelede yerini almıştı. Taraflar büyük bir şiddetle çarpışmaya başladılarsa da ev sahipleri kısa süre içinde üstünlüğü ele geçirdiler.

“Şimdi!” diye bağırın Ateş, masanın altından fırlayarak koşmaya başladı. Tabii diğerleri de onu takip etti.

Hemen arkasındaki Güneş, avaz avaz bağırarak “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok!” diye haykırdı Ateş. “Önce şu limandan uzaklaşalım da...”

Güneş kararsızdı. Ona kalsa şehirden kaçmak en iyisi olurdu. “Şu geldiğimiz gemiye gitsek mi, ne dersiniz?” diye önerdi. “Sonra da...”

O sırada Leif koşarak yanlarına geldi. “Çabuk olun, sizi emin bir yere götüreceğim!” diye bağırıldı.

Çocuklar yakındaki evlerden birine doğru koşan Leif'i sendeleyerek izlediler.

“Leif!” diye haykırdı biri. Birden duran Leif, kendi kendine sövdü.

“Bana ihtiyaçları var,” dedi. “Siz şu fiçilerin arkasına saklanın ve

yerinizden kıpırdamayın!” Daha cümlesini bitirmeden yönünü de-
ğiştirerek savaşan bir grubun içine dalıvermişti.

Güneş dehşet içindeydi. “Bakın, Erik orada!” diye bağırdı.

Kontun çevresi düşmanlarla sarılmıştı. Uyluğunda açılan yara-
dan oluk gibi kan akıyordu. Çocuklar ona baktıklarında, bir dizinin
üstüne çökmüş, kalkanını siper ederek kendini korumaya çalıştığını
gördüler. Viking reisi son bir çabayla bir balta darbesini savuşturdu
ama darbe o denli güçlüydü ki, dengesini kaybetti ve çalıların üstü-
ne devrildi. Düşman savaşçılardan biri yere düşmesini fırsat bilerek
mızrağını Eriğe doğru savurdu. Kont yana doğru yuvarlanınca mız-
rak hemen yanına, toprağa saplandı. Yaralı olmasına karşın Erik yıl-
dırım hızıyla ayağa fırlayarak düşmanına saldırdı. Leif da yardımına
yetişince iki kardeş sırt sırta dövüşmeye başladılar.

Çocuklar, ağızları bir karış açık, olan biteni seyrediyorlardı. Erik kalkanı bir yana fırlatıp attı ve kılıcını sağlı sollu savurmaya başladı. Ancak saldırganlar giderek çoğalıyor, Erik ile Leif adım adım geriliyorlardı.

Leif birden omzunu tutarak sendeledi. Yüzü acıdan kasılan adam, ağır çekimdeymişçesine yere yığıldı. Sonra bir sihirli değnek değmiş gibi rüzgâr onlardan yana esmeye başladı. Saldırganlar, Erik ve kılıcından kaçıyorlardı. Kont, karşı atağa fırsat vermeden kılıcını savurup duruyordu. Kısa süre içinde düşmandan eser kalmamıştı.

“Çabuk, Leif’a yardım edelim!” diye bağırdı Ateş. Ancak ufak tefek biri çoktan iriyarı Viking’in yanına ulaşmıştı bile. Bu Tyorgi idi.

Güneş heyecanla “Ne durumda?” diye sordu.

Yanıtı Tyorgi değil, Leif’in kendisi verdi. “İyiyim, Odin aşkına! Yalnızca bir sıyrık!” diye homurdanarak zorlukla yerden kalktı. Sol kolunda derin bir yara açılmıştı.

“Ah evet, yalnızca bir sıyrık...” diye mırıldandı Güneş.

“Aynen dediğin gibi ufaklık,” diyen Viking, sendeleyerek iskeleyle doğru ilerledi.

İskelede toplanan bir grup, bağıra çağıra kutlama yapıyordu. Savunma başarılı olmuş, düşman püskürtülmüştü.

Erik kuru bir sesle “Grimar bir kez daha şansını denemek istedi anlaşılan,” dedi. “Ne yapalım, şansы yaver gitmedi, Tyr’a şükürler olsun!”

Kalabalıktan sevinç çığlıkları yükseldi.

“Senin kılıcın sayesinde, Erik!” diye haykırdı adamlardan biri. “Odin’in sihirli kılıcı sayesinde yendik onları!”

“Ve o kılıcı kullanan güçlü elin sayesinde,” diye tamamladı Leif sözü.

“Susun!” diye bağırdı Erik. “Bir zincir oluşturup şu yangını söndürelim. Haydi arkadaşlar!”

Ellerinden geleni yaptılar ama çoktan alevler içinde kalmış olan birkaç yapıyı kurtaramadılar. Yangına teslim olan binaların bir kor yığını halinde çöküşünü çaresizce izlemek zorunda kaldılar.

Ortalık ancak gece yarısından sonra sakinleşebildi. Çocuklar, yorgunluktan bitap halde Leif'in evinde bir köşeye yığıldılar. Birkaç önemli kişiyle birlikte Arnora da oradaydı. Asa ise Leif'in sargısıyla uğraşıyordu.

"Bir daha asla bu denli dikkatsiz davranmamalıyız," diye söylendi Erik. "Az daha okkanın altına gidiyorduk."

"Grimar'ın peşinizden geleceğini nereden bilebilirdik ki?" dedi Skarf.

Erik öfkeli gözlerini ondan yana çevirdi. "Her şeyi önceden hesaplamak durumundayız, Skarf. Bu bizim görevimiz! Grimar bizi gizlice takip etmiş olmalı ve biz de hiç anlamamışız..."

Skarf sustu.

"Grimar kılıcı geri almak istedi," diye araya girdi Leif. "Ve bunu gayet iyi anlayabiliyorum."

"Evet," diye kardeşini onayladı ağabeyi. "Bu kılıçla kıyaslanabilecek bir silah kullanmadım hiç. Savaşırken birden gücüme güç katılmış gibi bir duyguya kapıldım. Ondan sonra da kılıcın ağırlığını hissetmez oldum. Nasıl anlatsam... Sanki bir tüy kadar hafiflemişti ama yine de öldürücü bir keskinliğe ve hassaslığa sahipti!"

Leif ağzına kadar içkiyle dolu bir boynuz kadehine uzanırken "Buna hiç şaşırmadım ağabey," dedi. "Belli ki, bu kılıç gerçekten de Odin'in demircisi tarafından yapılmış."

Maya arkadaşlarına dönerek "Buna siz de inanıyor musunuz?" diye fısıldadı.

Ateş yanıt vermeden önce bir duraksadı ama sonra, “Söy-lemesi zor,” dedi. “Ancak çok şaşırtıcı olduğu da kesin. Leif da, Erik de yaralanmışlardı. Aslında yenilmişlerdi diyebiliriz. Sonra birden durum tersine döndü.”

Güneş, her zamanki şüpheciliğiyle “Ama bu tersine dönüşün nedeni gerçekten de kılıç mı?” diye mırıldandı. “Şu kılıcı yakından bir görelim bakalım! Ama kimseye görünmeden el-bette...”

O sırada Arnora'nın adamlara, “Bu kadar saf olmayın,” dediğini duyular.

“Sen ne demek istiyorsun?” diye sordu Erik sert bir tavırla.

Fakat yaşlı kadını ürkütmek kolay değildi. “Gördüğüm kadarıyla şu kılıcı baş tacı etmek niyetindediniz. Başarınız gözünü zü kamaştırmış. Bana sorarsanız bu büyük bir hata.”

Erik küçümser bir edayla “Saçma!” diye homurdandı.

“Hayır Erik, hiç de saçma değil,” diye karşılık verdi Arnora. “Kılıç şehrimize nefret ve yıkım getirecek!”

Erik başını iki yana sallayarak “Bu konuşma giderek anlamsızlaşıyor,” dedi. “Kılıç bize zafer kazandırdı. Bu senin sayende olmadığı için mi kıskanıyorsun yoksa? Ne de olsa büyük bir büyücü olduğunu söyler durursun!”

Bu hakaretle kendini kaybeden kadın, “Kıskanmak mı?” diye bağırdı. “Hiç güleceğim yoktu! Bu kılıç Odin tarafından kullanılmış ve şüphesiz çok güçlü. Ancak unutmayın ki Odin

yalnızca güçlü ve akıllı değil, aynı zamanda acımasız ve kötü de olabilir. Kavga çıkarmaya bayılır.”

“Ne olmuş? Savaşta bu da bir destektir. Ayrıca Odinden söz ediş biçimini beğenmedim. Onu kızdırmamaya dikkat etmelisin!”

“Odin’e saygım sonsuz,” dedi Arnora hemen. “Bilgeliğini ve kurnazlığını çok takdir ediyorum. Ancak Odin’in iki yüzü vardır. Bir yüzü karanlıktır, çok karanlık. Bu kılıç da tekin değil. Günün birinde seninle ters düşmeyeceğini kim garanti edebilir?” Arnora’nın sesi ıslık gibi çıkıyordu artık. “Bu kılıç kötü! Duydun mu Erik, kötü!”

Kont yalnızca güldü. “Neler saçmalıyorsun? O kılıç bizi korudu,” dedi. “Hatta seni bile! Sen evine saklanmış, seni korumaları için tanrılara yalvarırken biz o kılıç sayesinde savaşı kazandık!”

Arnora başını kaldırıp, kapıya yürüdü. Evi terk etmeden önce geri dönerek “Şimdi gülüyorsun, Erik,” dedi sinirle, “ama bu kılıç Haithabu’ya felaket ve ölüm getirecek. Üstelik seni de öldürecek!”

Sihirli Kılıç

Yangının yarattığı yıkım, ancak ertesi sabah tam olarak anlaşılabilirdi. Hasarın büyüklüğü, Haithabu'yu başarıyla savunmuş olmanın sevincini yok etmişti. Şehri saran ahşap çitler büyük hasar görmüştü. Beş ambar, bir iskele, büyük bir ev ve iki ahır tamamen yanıp kül olmuştu.

Çocuklarla birlikte, yangında kömür olmuş büyük bir evin tahtalarını sökmekle uğraşan Tyorgi üzgün bir sesle, "Ayrıca elli tane domuz ve otuz da büyükbaş hayvan telef oldu," dedi. "Bu çok korkunç bir kayıp, Thor aşkına!"

"Ama neyse ki insanlardan ölen olmadı," diye teselli etti Maya, Tyorgi'yi.

"Evet, elbette," diye onayladı Tyorgi. "Ama hayvanlara ihtiyacımız var. Sonuçta etlerinden ve sütlerinden yararlanıyoruz. Yalnızca balıkla yaşanamaz ki."

Maya öylece kalakaldı. Söyleyecek bir şey bulamamıştı. Bir miyavlamayla kendine geldi. Etrafta dolanan Kiya, Maya'nın bacaklarına şöyle bir sürtündükten sonra tam önüne oturdu. Ardına kadar açtığı zümrüt rengi gözleriyle bir süre kızı süzdükten sonra başını yana çevirdi.

Maya, kedinin bakışlarını izleyince Kiya'nın az ilerideki bir evi, Erik'in evini gösterdiğini anladı. Evin kapısı aralıktı...

Maya'nın ilk aklına gelen kılıç oldu! Erik'in evi boş muydu acaba? Kimse görmeden içeri süzülüp sihirli kılıca bir göz atabilirler miydi? Erik'in evde olmadığından emindi. Daha önce hasarlı iskelenin tamirine yardım ettiğini görmüştü.

Bu düşünce, Maya'yı giderek pençesine almaya başladı. Öyle ki, inanılmaz güçlü, her şeyin üstünde, karşı koyulamaz bir arzu halini almıştı. Şu kılıcı görmek zorundaydı!

Ama bu iş o kadar basit değildi. Bir kere yanlarında Tyorgi vardı. Bu yüzden Maya sesini çıkarmadan çalışmayı sürdürdü. Sonra birden şans yüzüne güldü. Tyorgi'yi çağıran annesi, çocuğun eline bir testi içki tutuşturarak onu çitlerin onarımında çalışan Leif'in yanına yolladı.

Çocuklara "Hemen dönerim!" diye seslenen Tyorgi bir anda gözden kayboluvermişti.

Maya düşüncesini diğerlerine açtı.

"Olmaz öyle şey," diyerek karşı çıktı Güneş. "Elini kolunu sallayarak eve giremezsin, çok ayıp. Hem Erik'e yakalanırsak kötü olur."

Ateş kararsızdı. "Neden açık açık sormuyoruz ki?" dedi. "Kılıcı yakından görmek istediğimizi söyleyebiliriz pekâlâ."

"İşe yaramaz, çünkü dokunulmasına bile izin vermedi, unuttun mu?" dedi Maya. "Ve ben şu kılıcı iyice incelemek istiyorum."

Çocukların tepkisini beklemeden Kiya ile birlikte Erik'in evine doğru koşmaya başladı. Bu arada arkadaşlarının onu yalnız bırakmayacağına güveniyordu, elbette. Aralık kapıya birkaç adım kala dönüp arkasına baktı.

Çocukların hemen arkasında olduklarını görünce sırtarak "Sizi görmek ne güzel," diye mırıldandı Maya. Alelacele çevreyi kontrol etti. Kimsenin dikkatini çekmemişlerdi. Maya hiç oyalanmadan içeri daldı. Yanı başından ayrılmayan Kiya'nın kuyruğu heyecanla bir sağa bir sola sallanıyordu. Ateş ile Güneş de hemen arkasındaydılar.

Karanlık, is kokulu geniş bir mekân karşıladı çocukları. Gözleri karanlığa alışınca, diğer evlerdeki gibi tam ortada duran ocağı fark ettiler. Ateş sönmüştü aslında ama közünde az da olsa yanan birkaç kömür parçası vardı.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi Maya.

Yanıt gelmedi. Maya durup etrafı dinledi. Çıt çıkmıyordu. Erik'in evi boştu. Maya'nın nabzı hızlanmıştı. Şimdi kılıcı bulmaları gerekiyordu. Umutla Kiya'ya baktı. Mısır değirmeninin yanından süzülerek geçen hayvan, bir perdenin ardında kayboldu. Maya çocuklara başıyla kediyi gösterdikten sonra, Kiya'nın peşinden koştu. Kalın perdeyi dikkatle yana çekti. Arkada çok sayıda hayvan postundan yapılmış bir yatak ve üstünde iki yağ lambası duran bir sandık vardı. Kiya, sandığın önüne oturmuş öylece duruyordu. Maya bir hamlede sandığın başına koştu.

Güneş, "Hayır!" dedi sertçe. "Sakin yapma!"

Ancak bu aşamada Maya'yı durdurmak mümkün değildi. Kız, sandığı açtığı gibi kılıcı kaptı. Hemen sonra da arasından gün ışığı sızan, duvardaki çatlağa yaklaştı. Kılıcın keskin, metal kısmı, üstüne düşen gün ışığında parıl parıl parladı.

Kılıç, yaklaşık 120 santim uzunluğundaydı. Kılıcı kullanırken elin yaralanmasını önleyen *parierstange** üstündeki altın ve gümüş süslemeler birer sanat eseri idi. Üzerine incecik tellerle kuş figürleri ve harfler işlenmişti. Her iki tarafı keskin bıçak kısmına da bilmece gibi bazı semboller kazınmıştı.

“Bu... bu bizim müzede gördüğümüz kılıç!” diye kekeleydi Maya.

“Ver bakayım!” diye atıldı Ateş.

“Olmaz!” diye karşı çıktı Maya, sesinin sertliği kendisini bile şaşırtmıştı.

Ateş çok bozulmuştu. “Kapıp kaçacak değildim herhalde,” diye mırıldandı.

Güneş, “Şu kılıcı sandığa bırak lütfen!” diye bağırdı Maya'ya. “Başımız derde girecek!”

“Hem de nasıl!” diye bir ses geldi arkalarından.

Korkudan neredeyse ödü kopan Maya, sesin kime ait olduğunu görünce, “Arnora!” diye haykırdı. “İçeri nasıl girdin?”

Yaşlı kadın kakhaha atarak, “Aklını kullan güzel kızım,” dedi. “Sizin girdiğiniz yoldan elbette, kapıdan. Şimdi şu kılıcı

---

* Kılıcın kabzasıyla metal kısmı arasında bulunan ve eli koruyan enlemesine parça, balçak. (Ed. N.)

bana ver! O yalnızca felaket getirecek. Senin gibi tatlı bir kızın ölmek zorunda kalmasını istemeyiz, değil mi?”

Ancak Maya'nın kadının sözünü dinlemeye niyeti yoktu.

Arnora'nın gözleri kısıldı. Kırış kırış ellerini kıza doğru uzatarak bir kez daha “Kılıcı bana ver!” dedi.

“Hayır, asla!” diye bağırdı Maya.

“Hişşt, biraz yavaş olun!” diye araya girdi Güneş. Ama artık çok geçti. Kapıdan içeri biri girmişti ve buldukları odaya doğru geliyordu. Çocuk içini çekip “Harika,” diye mırıldandı. “Yakalandık işte!”

Perde yana doğru savruldu. Kapıda devasa cüssesiyle Erik göründü.

“Burada neler oluyor?” diye gürlledi adam. Gözleri kılıca ilişince, onu kızın elinden öfkeyle çekip aldı. “Bu kılıca dokunmaya nasıl cesaret edersin?”

Maya korkuyla, “Yalnızca yakından görmek istemiştim,” diye mırıldandı. “Bir daha yapmam, söz veriyorum.”

“Yapmasan iyi edersin,” diye homurdandı Erik.

Kontun Arnora'ya dönmesiyle Maya biraz rahatlamıştı.

“Peki sen? Sen burada ne arıyorsun, kadın?” diye sordu Erik.

Arnora küstah bir tavırla, “Her şey yolunda mı diye bakmaya geldim,” dedi. “Gördüğün gibi çok da iyi yapmışım.”

“Bak sen!” diye söylendi Erik. “Ben evimi kendim koruyabilirim.”

“Olabilir ama şehrimizi koruyamadın,” diye iğneledi kadın onu. “Grimar’ın adamları şehri yakıp yıktılar. İş asla buralara gelmemeliydi.”

“Bunu ben de biliyorum!” diye gürleyen Kont, kadını koldan tuttuğu gibi kapı dışarı etti.

Çocuklar adamın gözüne görünmemeye çalışıyorlardı. Onlar da çıkıp gitmek istediler ama Erik, “Siz kalın,” diyerek çocuklara engel oldu. “Buraya gelin bakalım!”

Çocuklar korka korka beklediler.

Kont, kılıcı göstererek “Bu kılıcı görmek istemenizi anlıyorum,” dedi. “Ama önce bana sormanız gerekirdi.”

“Olmaz, dersiniz diye korktuk,” dedi Maya usulca.

Erik, “Yok canım,” diye yanıt verdi. “Aman neyse, önemli değil. Unuttum gitti.” İşaret parmağını düşünceli bir biçimde kılıcın keskin kenarında dolaştırıyordu. “Bu sıradan bir silah değil. Bu sihirli bir kılıç. Bunu herkes kullanamaz.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Ateş.

Erik gülümsedi. “Bu kılıca hükmetmeyi bilmelisin. Bunun için de çok güçlü bir istek ve irade gerekir. Aksi halde kılıçla ters düşebilirsin.”

Çocuklar başarıyla onayladılar. Kontun sakinleşmesine çok sevinmişlerdi. Anlaşılan hırsını Arnora’dan çıkarmıştı.

“Bu kılıç dün beni kurtardı ama büyük hasar gördük. Bu konuda Arnora haklı,” diyerek sözlerini sürdürdü Erik. “Hay-

vanlara ve tahıla ihtiyacımız var. Yoksa kıtlık çekeriz. Ticaret yapmak için hemen yarın denize açılacağız.”

“Biz de gelebilir miyiz?” diye atıldı Ateş.

Dehşete düşen Güneş, arkadaşına sert bir bakış attı. Erik ticaretten söz ettiğinde, büyük olasılıkla yağmalamayı kastediyordu.

Neyse ki Erik bu öneriden hoşlanmamıştı. “Leif’in benimle geleceğini öğrendiğinden beri Tyorgi de gelmek istiyor,” dedi. “Bir de sizi alırsam...”

“Lütfen!” diye bağırdı Ateş.

“Dur bakalım,” diye araya girdi Güneş. “Nereye gideceğiniz belli mi?”

Erik kaşlarını kaldırarak “Nehirden yukarıya yelken açacağız işte,” dedi. “Buraya iki günlük mesafede, dostça ilişkiler içinde olduğumuz bir köy var. Orada birkaç takas yapabiliriz belki.” Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Orası Raven’le Gunbyörn’ün gitmeye kalktıkları köy.”

Maya dikkat kesildi. “Yol üstünde de saldırıya uğramışlardı, değil mi?” diye sordu.

Kont içini çekerek “Öyle olmalı,” dedi. “Ama tam olarak ne olduğunu bilen yok, ne yazık ki. Raven artık konuşmuyor, Gunbyörn de kayıp. Bana sorarsan çoktan Odin’in ziyafet sofrasındaki yerini almıştır o.”

Bu yolculuğa katılırsak belki Gunbyörn’ün akıbeti hakkında bir fikir edinebiliriz, diye düşünen Maya, “Lütfen bizi de götürün!” diye yalvardı.

Kont, kısa sakallı çenesini ovuşturarak düşünmeye koyuldu. Görünüşe göre karar veremiyordu.

“Hem işinize de yararız!” diye üsteledi Maya.

Kılıcı sandığa yerleştiren Erik, “Pekâlâ öyleyse,” diyerek doğruldu. “Gemide size uygun işler de bulunur. Hem kediniz fareleri bizden uzak tutar hem de gemide birkaç çocuk olması iyi bir izlenim uyandırır. Barışçı bir görüntümüz olur.” Bunun üzerine Erik gür bir kahkaha patlattı. “Bakarsınız çok sıkışırsak sizi birkaç çuval buğdayla takas ederim!”

Sis

Haithabu yeni güne uyandığında, gökyüzü koyu gri renkteydi. Viking şehrinin üstü yoğun bir bulut kümesiyle kaplanmış, denizden yükselen sis tabakası limana yayılmıştı. Tam o sırada erzak yüklenmekte olan geminin tahtaları havanın nemiyle koyu bir renk almıştı. Yük gemisi olarak kullanılan bu yelkenli, ejderha başlı gemi kadar zarif ve şık değildi. Geniş bir gövdesi, oldukça hantal bir görünüşü vardı. Hiçbir süslemesi de yoktu.

Kısa emir cümleleri duyuluyor, güçlü kuvvetli adamlar sandıklar ve fiçiler dolusu erzakı gemiye yükleyerek ambara yerleştiriyorlardı.

Seren direğinin* önünde duran Erik, bacaklarını iki yana açmış, dikkatle çalışmalarını izliyordu. O anda dört çocukla bir kedinin gelmekte olduklarını fark etti.

Çocuklar yanına vardığında, “Hiç değilse siz hazırsınız,” diye homurdanan Erik, Tyorgi’ye dönerek “Baban nerede kaldı?” diye sordu.

Çocuk sundurmalardan birini göstererek “Takasta kullanacağımız postlarla ilgileniyor,” dedi.

---

* Yelkenli gemilerde üzerine dört köşe yelken açmak ve işaret kaldırmak için direğe yatay olarak bağlanan gönder. (Ed. N.)

“Doğru ya, postlar...” diye mırıldandı Erik başını kaşıyarak. Arkadaşlarına bir işaret yapan Tyorgi, onları da alarak ayakaltından çekildi.

“Erik bugün havasında değil,” diye mırıldandı Maya.

Tyorgi omuz silkerek, “Ona anlayış gösterin,” dedi. “Büyük bir baskı altında. Bu seferin başarılı olması gerekiyor ve Erik de bizim reisimiz. Çuvallarsak herkes onu sorumlu tutacak.” Birden iskeleyi gösterdi. “Bakın, babam geliyor!”

Leif’in birkaç adamın yardımıyla getirdiği kürk balyaları, güverteye sürüklenerek üstü korunaklı yerlere yerleştirildi. Kısa süre sonra da demir aldılar.

Gemi, limanın iki ucunu sınırlayan kulelerin arasından görkemli bir biçimde süzülerek geçti. Başını kaldırıp seren yelkenini kontrol eden Erik, memnun bir sesle “Odin’e şükürler olsun, rüzgâr çıktı!” diye bağırdı.

Çocuklar pruvaya, yani geminin ön kısmına doğru ilerlediler. Tyorgi, Leif ile Erik’in yanında kalmıştı. Nehir kıyısındaki engebesiz kara parçası boyunca ilerliyorlardı. Sazlık bölge yerini, kıyıda yetişen bodur bitkilerle kaplı ince bir kumsala bıraktı. Ancak hemen ardından kıyı geriye çekilir gibi oldu; sanki bol sütlü bir muhallebinin içine gömülüyordu.

Güneş, “Sis giderek artıyor,” diye söylendi.

Maya ile Ateş sessizce başlarını salladılar.

Ateş usulca, “Tyorgi’nin troller hakkında anlattığı öyküyü hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

“Evet,” dedi Güneş. “Troller gelirken ortalık olağanüstü bir sessizliğe bürünüyor.”

Maya, küçümser bir tavırla “Yalnızca bir efsane, o kadar,” dedi. “Buna inanıyor olamazsın herhalde.”

“Bilemiyorum,” diye mırıldandı Güneş. “Bu sessizlik hiç hoşuma gitmiyor.”

Maya, Kiya’yı kucağına alarak, “Kiya da oldukça gergin,” dedi.

Hayvanın gözbebekleri ince birer çizgiye dönüşmüş, kulakları arkaya yatmıştı.

Maya, gözlerini yumup dikkatini seslere yoğunlaştırdı. Rüzgârla bir sağa bir sola savrulan yelken, kendine has bir ses çıkarıyor, ara sıra da dalgaların sesi duyuluyordu o kadar. Hepsi buydu. Vikingler konuşmuyorlardı; gemideki sessizlik hayra alamet değildi. Herkes gergin ve tetikteydi. Maya bunu gayet net hissedebiliyordu.

Ancak gemi, sakin sakin suda ilerliyordu. Maya bir anlığına gözlerini açıp sonra yeniden kapayarak Tyorgi’nin tüyler ürperten öykülerini aklından çıkarmaya çalıştı.

Hiçbir olağandışı olay yaşanmadan saatlerce yolculuk yaptılar. Sis iyice artmış, hava da kararmaya başlamıştı. Erik, yelkenlerin indirilmesini emretti.

Maya, “Anlaşılan buralarda bir yerde demir atıp geceyi geçireceğiz,” diye mırıldandı.

O sırada Tyorgi koşarak yanlarına geldi ve “Duydunuz mu, bu gece güverteye kurulan küçük çadırlarda uyuyacaktık!” diye bağırdı.

“Neden kıyıya çıkıp kamp kurmuyoruz?” diye sordu Ateş.

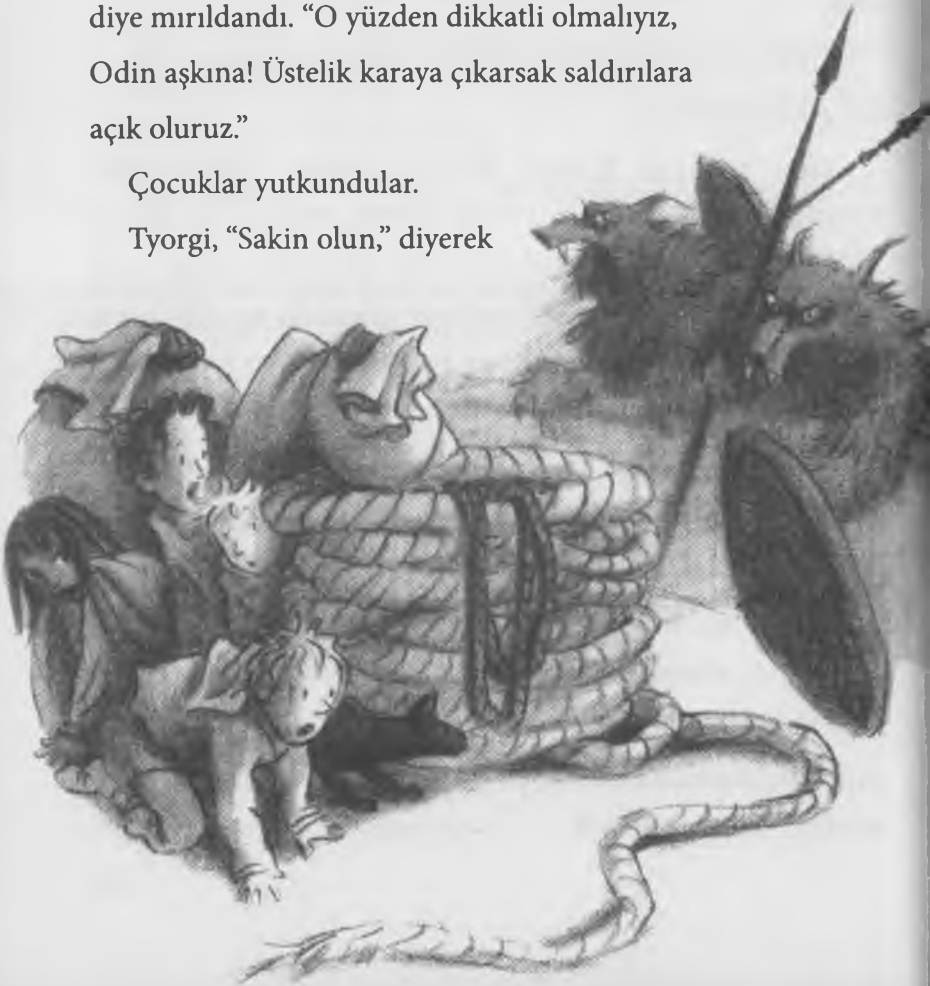
“Bu çok tehlikeli olur,” diye yanıt verdi Tyorgi.

“Neden ki?”

Tyorgi, “Raven’in bulunduğu yerin yakınlarındayız,” diye mırıldandı. “O yüzden dikkatli olmalıyız, Odin aşkına! Üstelik karaya çıkarsak saldırılara açık oluruz.”

Çocuklar yutkundular.

Tyorgi, “Sakin olun,” diyerek

onları yatıştırmaya çalıştı. “Gemide nöbet tutulacak. Hiçbir şey ol...”

“Dikkat edin!” diye bağırdı Leif tam o sırada.

Çocuklar başlarını o yana çevirdiklerinde ne olduğunu anlayabilmişlerdi. Sis in içinde, belirsiz bir uzaklıkta devasa bir gölge vardı. Ejderha başlı, gösterişli bir gemi, adeta bir ok gibi sisten fırlayıp üstlerine doğru gelmeye başladı. Geminin ön tarafındaki ahşap şekil, ağzını ardına dek açmış, şeytana benzeyen çirkin bir yaratığın yüzüydü.

Kılıcına davranan Erik, “Çekin silahlarınızı!” diye haykırdı. Gemidekilerden bağırişlar yükseldi. İnsanlar birbirlerine çarpıyor, sövüyorlardı.

Savaş gemisinin hızla çarptığı Erik’in gemisi tehlikeli bir biçimde sarsıldı. Dengelerini kaybeden çocuklar yere yuvarlan-

dılar. Birbirlerine tutunarak sabit durmaya çalışıyorlardı. Tyorgi onları bir halat yığınının ardına çekti. Tam saklanmışlardı ki önlerinden ağır silahlar kuşanmış bir grup siluet geçti. Hiçbiri bağırıyor, savaş naraları savurmuyordu.

“Olamaz!” diye soludu Maya dehşet içinde. “Bunlar... bunlar...”

“...troller!” diye devam etti Tyorgi titreşen bir sesle.

Saldırganlar, ayı ile kurt karışımı bir hayvanı andırıyordu!

Bu mümkün değil, diye düşündü Güneş. Hayvanlar silah kullanamaz ve bir gemiyi idare edemezlerdi. Burada neler oluyordu böyle?

Saldırganlarla gemidekiler büyük bir hırsıyla birbirlerine girdiler. Adamlarının önünde duran Erik’in elinde tuttuğu Odin’in kılıcı, havada daireler çiziyordu.

Güneş, Tyorgi’ye dönerek “Ne yapsak acaba?” diye bağırdı.

Genç Viking, korkudan adeta donakalmıştı.

“Suya atlayalım!” diye haykırdı Ateş.

Bu fikri pek beğenmeyen Güneş, “Çok soğuk, boğuluruz,” diyerek karşı çıktı.

“Ama eninde sonunda bizi bulacaklar!” diye bağırdı Maya. “Başka çaremiz yok!”

Güneş kendisiyle mücadele ediyordu. Acaba su ne kadar soğuktu? Hem, ağır giysileri onu suyun dibine çekebilirdi.

Ateş, Tyorgi ve kucağında Kiyay’ı tutan Maya, yerlerinden fırladıkları gibi koşmaya başladılar. Onları görünce Güneş de hareketlendi. Boş bir içme suyu fıçısını deviren Güneş, fıçını denize atıp

arkasından atlamak niyetindeydi. Ama henüz atlayamadan biri onu boynundan yakaladı. Güneş tepinip kıvranıyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Onu tutan el gevşemişti. Güneş bir anlığına kurtuldu. Kaçmaya çalıştı ama saldırgan bırakmadı. Bir kez daha yakalanmıştı ve az önce boğazını sıkan el bu kez ağzını tıkamıştı. Çocuk can havliyle eli ısırıverdi. Isırdığı normal bir eldi; bir de sert bir şey hissetti. . . bir yüzük. Biri can acısıyla bağırdı. El ağzından çekilmişti. Serbest kalan Güneş, güverteyi koşarak geçip bir hamlede nehre atladı.

Schlei Nehri'nin suyu buz gibiydi. Güneş'in bir an nefesi kesildi. Bir taş parçası gibi suyun dibine battı ama o noktada nehir oldukça sığdı. Yaklaşık iki metre sonra ayağı yere değdi. Birden kendine geldi. Ayağını yere vurup yüzeye doğru yükseldi. Başını sudan çıkararak derin bir nefes aldı. İslanınca iyice ağırlaşan giysileri, onu yeniden suyun içine doğru çekiyordu. Şu fiçı da neredeydi?

İşte, oradaydı! Az ilerisinde yuvarlak bir karaltı yüzüyordu. Kollarını, bacaklarını telaşla çırparak yüzmeye çabaladı. Az sonra elleri fiçinin pürüzlü tahtalarına dokundu. Başarmıştı!

Ancak arkadaşlarından hiçbir iz yoktu. Çocuklara seslendi, bağırdı, çağırırdı. Haykırmaktan sesi kısıldı ama yanıt alamadı. Nehir onu önüne katmış, gemilerden, arkadaşlarından uzaklara sürüklüyordu. Bu arada tüm vücudu titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Ellerini ve ayaklarını hissetmez olmuştu.

Sonunda bilincini yitirdi.

Elf Diyarı

Küçük gölün yüzeyine düşen ılık akşam güneşinde kelebekler, hiç ağırlıkları yokmuş gibi dans ediyorlardı. Göl, ağaçsız bir alanın tam ortasındaydı ve yalçın kayaların arasından doğup serin, berak suyu çağıldayarak ormandan geçen bir derecikle besleniyordu. Tellerine hafifçe dokunulan bir *lavyadan** yükselen nağmeler, şarkı söyleyen birilerinin çingirak sesi inceliğindeki seslerine karışıyordu. Hemen yakındaki ormanda kelimelerle anlatılamayacak, kırılğan bir güzelliğe sahip, meleğe benzer yaratıklar süzülüyordu.

“Elfler...” diye mırıldandı Güneş. Sesi bir tuhaf çıkmıştı.

Sıcak alnına serin bir el dokundu. Güneş gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin önünde üzerine eğilmiş, bir resim kadar güzel bir kızın bulanık görüntüsü belirdi.

Güneş bir kez daha “Elfler,” dedi.

Bu kez ince hatlı yüzdeki dudaklar hareket etti ve “Rüya görüyorsun,” dedi. Ses çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Güneş gözlerini yeniden kapadı ve alnındaki el geri çekildi.

---

* Mızrapla çalınan, gövdesi uttan küçük bir çalgı. (Ed. N.)

Güneş, uzanıp eli tutmak istedi. Sanki böylelikle elflerin gölün kıyısında oluşturdukları güzel görüntünün kaybolmasını önleyebilecekti. Ancak öylesine yorgundu ki, kıpırdayamadı bile.

Kız, “Kıpırdama,” diyerek gözden kayboldu.

Güneş, yüksek ateş nedeniyle gördüğü rüyada kayboldu bir kez daha. Ancak elfler gitmiş ve göl, karanlığa boğulmuştu. Sert bir rüzgâr çıkmış, ormandan gelen şarkı sesleri kesilmişti. Artık yalnızca kurtların ulumaları duyuluyordu.

Güneş yattığı yerde dönüp duruyordu.

Kızın “Şşşt!” dediğini duydu. Sonra alnında bir serinlik hissetti. Kâbus uzaklaştı, Güneş kendine geldi. Bir anda yerinden doğrularak “Nerede... Neredeyim ben?” diye kekeledi.

“Sakin ol, meraklanma,” dedi kız. “Emin ellerdesin.”

Güneş telaşla çevresine bakındı. O anda üstüne bir kedi atamaz mı? Güneş şaşkınlıkla “Kiya!” diye bağırdı. Hayvan bedenini Güneşe yaslayarak mutlu bir mırıltı koyuverdi.

“Arkadaşların da burada... Hepsi de güzelce uyuyorlar,” diyen kız, arkasında başka bir oda olduğu anlaşılan perdeyi gösteriyordu.

Sonra, “Al, iç biraz,” diyerek su testisini uzattı.

Çocuk testiye başına dikip kana kana içti. Çok susamıştı. Güneş, Maya ile Ateş'i görmek istiyordu. Yerinden doğrulmak istediye de kız, “Yavaş ol!” diye uyardı onu. “Ateşin çok yüksek.”

Güneş, başını salladı. Ancak şimdi çevresine dikkat ediyordu. Az eşyalı, penceresiz, mütevazı bir odadaydı. İçinde yalnız-

ca bir ocak, bir sandık, bir de üzerine oturulabilecek bir bank vardı. Kendisini çok güçsüz hisseden çocuk yeniden yatağa uzandı. Birisi başının içinden alınına çekiçle vuruyormuş gibiydi. Daha önce hiç böyle bir baş ağrısı çekmemiştir.

Kıza dönüp “Sen kimsin? Bizi sen mi kurtardın?” diye sordu.

“Benim adım Rota,” diye yanıt verdi kız. “Dün babam Fargrim’le birlikte sizi sudan çıkardık. Yakınlarda balık tuttuğumuz için çok şanslıymışsınız, Thor aşkına! Kılıç şakırtılarıyla savaş naralarını duyduk ama sis öyle yoğundu ki, hiçbir şey göremedik. Ortalık sakinleşene kadar bekledik. Sonra babam sandalı gürültünün geldiği tarafa yöneltti.”

Rota, yüzüne düşen kızıl renkli bir bukleyi eliyle arkaya atarak, “Önce seni gördük,” diye sözlerini sürdürdü. “Bir fıçıya sarılmıştın. Seni sandala çektik. Sonra acıklı bir miyavlama duyduk. Önce yanlış duyduğumuzu sandık ama bize doğru yüzen kalasın üstündeki kediyi görünce yanılmadığımızı anladık. Arkadaşların da son güçlerini harcayarak kalasa tutunmaya çalışıyorlardı. Sonra da...” Bir gürültü duyuldu. Rota sustu.

Perde açıldı ve Ateş’le Maya görüldü. Yüzleri sapsarı olan çocukların çok yorgun oldukları belliydi ama yine de gülümsüyorlardı.

“Hey, demek buradasınız!” diye seslendi Güneş neşeyle, bedeninin yeniden güçlendiğini hissedebiliyordu. “Harika görünüyorsunuz!”

Maya sırtarak “Sen de öyle Güneş,” dedi. “Sudan yeni çıka-

nlmış bir ceset gibisin!”

Güneş gülererek, “Çok komik,” diye mırıldandı.

Maya ile Ateş gelip yanlarına oturdular. Ondan sonra da Rota'ya sisin içinde yaşadıklarını tüm detaylarıyla anlattılar.

Rota korkuyla “Bunlar troller olmalılar!” diye bağırdı. “Böyle bir şeyi ancak o iğrenç yaratıklar yapabilir zaten!”

Bu konuda Maya'nın bazı şüpheleri vardı ama düşüncelerini kendine sakladı. Umut dolu bir sesle “Denizden başkalarını da çıkardınız mı?” diye sordu.

“Hayır,” diye yanıt verdi Rota başını iki yana sallayarak. “Başka kimseyi görmedik.”

Çocuklar suspus olmuşlardı. Tyorgi, Leif, Erik ve diğerleri... Hepsi de ölmüş olabilirler miydi?

Sonunda Ateş, “Peki, gemimizi bulabildiniz mi?” diye sordu.

Rota bir kez daha başını iki yana salladı.

“Sanırım bir sorunumuz var,” diye mırıldandı Ateş. “Haithabu'ya nasıl döneceğiz?”

“Babam bir kez daha nehre açıldığında sizi de yanına alır. Haithabu'da yaşayanlarla takas yapar sık sık. Şu anda soramam çünkü balığa gitti. Acaba nehir hâlâ o kadar sisli mi? Ben sisten nefret ederim ama troller sise bayılırlar.”

Maya kıza dönerek, “Seni duyan da bu tiplerin ikide bir ortaya çıktığını sanır,” dedi.

“Maalesef öyle,” dedi Rota bezgin bir sesle. “Hele son zaman-

larda saldırıları iyice sıklaştı. Thor aşkına, zaten nehrin karşı kıyısında yaşıyorlar!” Bunu söyler söylemez kızcağız ürpermişti.

Arkadaşlarıyla bakışan Maya, “Raven ile Gunbyörn adında Haithabulu iki adam var,” dedi. “Buralarda bir yerlerde başlarına korkunç bir şeyler gelmiş. Senin bu konudan haberin var mı?”

“Hem evet hem de hayır,” diye yanıt verdi Rota. “Bir komşumuz bir süre önce nehrin kıyısında bir adama rastlamış. Adam aklını yitirmiş gibiymiş. Adını bile hatırlamıyormuş. Üstünde kürklü bir yelek varmış. Hani Haithabulu erkeklerin pek sevdiği, deri olanlardan. Bu yüzden onu Haithabu’ya götürdük. Gerçekten de onu tanıyorlardı. Ama başka birini görmedik.”

Ateş düşünceli bir sesle “Gunbyörn’den hâlâ bir iz yok o halde,” dedi.

“Ben biraz dışarı çıkmalıyım,” diyerek ayağa kalktı Rota. “Hava kararmaya başladı. Babam birazdan gelir. Ona yardım etmem gerek. Görüşürüz!”

Yalnız kaldıklarında Maya, “Troller demek!” diye bağırdı. “Hiç de değil. Bal gibi insandılar. Kılık değiştirmiş savaşılar!”

Güneş, “Kesinlikle,” diyerek Maya’ya katıldığını belirtti. “Birinini elini ısırırım. Adamın parmağında yüzük vardı! Trollerin mücevher kullanmadıklarından eminim!”

Ayağa kalkan Maya, kulübenin içinde bir aşağı, bir yukarı yürüyüp duruyordu. Birden durup, “Bir şeyler yapmalıyız çocuklar,” dedi.

“Lütfen hemen olmasın,” diye inledi Güneş. “Başım çatlaya-

cakmış gibi ağrıyor ve ateşim olduğundan da eminim.”

“Öyle olsun!” diyen Maya'nın gözleri parlıyordu. “İyice kendimize gelene dek bekleriz o zaman. Ama sonra nehrin karşı yakasına geçip biraz araştırma yapacağız!”

Rota yarım saat sonra yanında babasıyla geldi. Çocuklar kendilerini kurtardıkları için baba-kıza bir kez daha teşekkür ettiler.

Fargrim az konuşan, tıknaz bir adamdı. Ona değil, tanrılara teşekkür etmeleri gerektiğine dair bir şeyler geveledikten sonra ocağın başına geçti.

Çocukların şaşkın bakışlarını gören Rota, “Babam harika yemek pişirir,” dedi ve üzgün bir sesle, “annem beni doğururken ölmüş,” diye ekledi. “Haydi, şimdi gelin de mantarları doğramama yardım edin!”

Yarım saat kadar sonra ateşin karşısına, hayvan postlarının üstüne kurulmuş, yemeklerini yiyorlardı. Maya öylesine acıkmıştı ki, birkaç tatlı su levreğini mideye indirmekten geri kalmadı.

“Sizi yarın Haithabu'ya götürebilirim,” dedi Fargrim. “Bugün çok balık tuttum. Levreklerin alıcısı çok olur. Takasa istekli birilerini bulurum belki.”

Kehanet

Ertesi gün, hava aydınlanmaya başlar başlamaz sandal yola koyuldu. Sis kalkmış, soluk bir güneş gökyüzünde yükselmeye başlamıştı. Fargrim, kürekle kıyından biraz açıldıktan sonra yelkeni açtı.

Onları geçirmeye gelen Rota, Fargrim'in evinin önündeki dar iskelede durmuş, arkalarından bakıyordu. Güneş el salladı. Kızcağız ise elini kaldırıp çabucak indirdi. Utanmış gibiydi.

Güneş mahzunlaşmıştı. Bir an her şeyden vazgeçip orada kalmayı arzuladı.

“Bence elini indirebilirsin, kız seni göremez artık,” dedi Maya, dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

Güneş'in yüzü kıpkırmızı kesildi. “Ne?” diyerek bakışlarını balıkçı barakasına çevirdi. Maya haklıydı. Kulübe gözden kaybolmuştu.

Maya, sanki Güneş'in düşüncelerini okumuş gibi, “Haithabu'ya döndüğümüz için mutlu olmalıyız,” dedi.

Güneş sesini çıkarmadı.

“Haithabu buradan çok daha emniyetli,” diye devam etti Maya.

“Olabilir ama bizi orada neler bekliyor bakalım?” dedi Güneş, endişesi yüzünden okunuyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Maya.

“Tyorgi’nin, Leif’in ve Erik’in başlarına neler geldiğini bilmiyoruz. Belki de hepsi ölmüştür.”

Maya önce başını hak verircesine salladıysa da, hemen ardından “Bence kurtulmayı başarmışlardır,” diye mırıldandı. “Biz kurtulduk, değil mi? Hem sihirli kılıç Erik’teydi. Belki kılıcın gizli gücü hepsini korumuştur.”

***

Küçük balıkçı sandalı, Haithabu limanının iki ucundaki gözetleme kulelerinin arasından yağ gibi kayarak limana girdi.

Ateş, “Hey, şu iskeledeki gence bakın!” diye bağırdı. “Bu Tyorgi!”

Maya ile Güneş de iskelede durmuş, bir adamla konuşmakta olan genç Vikingi tanımışlardı.

Sevinçten deliye dönen çocuklar hep bir ağızdan Tyorgi’ye seslendiler. Çocuk, onları görünce el salladı.

Sandal, bir süre sonra iskeleye yanaştı. Çocuklar Fargrim ile vedalaştıktan sonra Tyorgi ile kucaklaştılar. Genç Viking de onları çok merak etmişti. Soruları peş peşe sıralıyordu. Maya, Ateş ve Güneş, arkadaşlarının sorularını sabırla yanıtlayarak kurtuluş öykülerini tüm detaylarıyla anlattılar. Ondan sonra da Tyorgi, saldırıyı nasıl savuşturdıklarından bahsetti.

“O kadar da kötü değildi canım,” dedi. “Trollerden biri beni yakalamaya çalıştı ama nehre atlayıp kıyıya yüzdüm. Hepsi bu kadar... Birazdan Erik'in evinde toplanılacak. Bundan sonra neler yapılması gerektiği tartışılacak. Çenemizi tutarsak, içeride kalmamıza ses çıkarmazlar.”

Kontun evine doğru yürürlerken Güneş, “Erik iyi mi?” diye sordu.

Tyorgi, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sakince “Elbette,” diyerek yanıt verdi.

“Peki ya diğerleri?” diye üsteledi Güneş.

Tyorgi gülererek, “Herkes iyi canım!” diye bağırdı. “Birkaç kişi hafif yaralandı, o kadar. Bu çok normal... sonuçta Odin'in kılıcı bizde!”

Çocuklar rahat bir nefes aldılar.

Onların gerçekten de endişelendiklerini gören Tyorgi ciddileşerek, “Toplantıda neye karar verileceğini bilemem ama intikamımızın alınacağından eminim,” dedi. “Sonuçta mallarımız yağmalandı. Böyle bir durumu sineye çekemeyiz!”

***

Oraya vardıklarında birkaç kişi gelmişti bile. Kendi aralarında konuşan erkekler, çocuklarla kediyi fark etmemişlerdi. Bu da onların çok işine geldi elbette. Maya, Kiya, Ateş, Güneş ve Tyorgi, tepesi kubbe biçimindeki ocağın yanına yerleşerek beklemeye başladılar.

Onları, arkasında çocukların tanımadığı birkaç adamla Skarf izledi. En son da Arnora, Erik ve Leif geldi. Ocağın arkasındaki köşede çocukları gören grup, başlarıyla onları selamladı.

Ateş, “Galiba şans yüzümüze güldü,” dedi. “Kimsenin bizi dışarı atmaya niyeti yokmuş gibi görünüyor.”

“Şşşt, Erik konuşmak üzere,” dedi Tyorgi.

Bu arada Vikingler, geniş bir daire halinde oturmuşlardı. Kont elini kaldırıp herkesi susturdu. Mırıltılar tamamen kesilinceye kadar bekledikten sonra, herkesin yüzüne tek tek baktı ve “Bugün burada, bundan sonraki adımlarımızı belirlemek üzere toplanmış bulunuyoruz,” diyerek sözlerine başladı. “Tanrılar bizi sınıyor. Önce Gunbyörn ile Raven saldırıya uğradı, sonra şehrimiz, en sonunda da gemimiz. Diğer yandan elimizde Odin’in sihirli kılıcı var...”

“Kılıca sahip olan *sensin*, biz değil,” diyerek araya girdi Arnora.

Erik, kadına sert bir bakış atarak “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Yaşlı kadın, “Olanı söylüyorum,” diye yanıtladı. “Kılıç sana ait. Grimar’ın adamlarına karşı seni korumuş olabilir ama bu kılıç Haithabu’ya geldiğinden beri felaketler de peş peşe gelmeye başladı.”

Kont, elini şöyle bir salladıktan sonra, “Bu senin fikrin!” diye yanıt verdi. “Önceden fikirlerine önem veriyordum ama

hırs gözlerini kör etmiş! Şu anda trollerin bize neden saldırdığını düşünsük daha iyi ederiz.”

Leif, “Evet,” diyerek ağabeyini destekledi. “Troller ne zamandan beri kürk yağmıyorlar? Bu olacak iş değil, Thor aşkına!” Sonra aklına yeni bir fikir geldi ve “Belki de kürklerin değil, kılıcın peşindeydiler!” diye bağırdı.

Bu kez Skarf bir adım öne çıkarak, “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Troller vahşi ve aptal yaratıklardır. Onlar sihirden anlamaz. Bence troller biz insanları gördüler ve saldırdılar, o kadar. Onların tarzı bu...”

Maya oturduğu yerde sessizce konuşulanları dinliyordu ama yüzünü asmadan da edemedi. Bu trol denen yaratıklar, sanıldığı kadar da aptal olamazlardı. Sonuçta bir yelkenli kullanabiliyorlardı.

“Gelin, şu trollere bir ders verelim,” diye önerdi Leif. “Bütün erkekler hep birden trollerin üstüne saldıralım. Sonra da onları, yaşadıkları delik neresiyse oraya gönderelim!”

Başını sallayan Erik, “Olmaz Leif,” diyerek kardeşine karşı çıktı. “Bu bize hiçbir şey kazandırmaz. Troller korkak ve düzenbazdırlar. Açıkça savaşmazlar. Geldiğimizi görüp saklanacaklardır!”

Leif omuzlarını kaldırarak “Ne yapacağız peki?” diye sordu. “Sen ne öneriyorsun? Öylece durup trollerin bize saldırmalarını mı bekleyeceğiz?”

Maya, daha fazla dayanamadı. Çocuklar onu engelleyemeden yerinden kalkıp öne çıkarak “Bir hata yapıyorsunuz,” deyiverdi.

Leif, alaycı bir tavırla “Bak sen şuna,” diye söylendi.

“Bırak konuşsun!” dedi Erik.

“Teşekkür ederim,” dedi Maya ve sözlerine devam etti. “Ya gemiye saldıranlar troller değilse? Belki de bunlar kılık değiştirmiş birtakım insanlardır! Neden saldırıya uğradığınız yere bir kere daha gidip ortalığı kolaçan etmiyorsunuz? Rota ile babası, oralar da bir yerde yaşıyorlar. Bölgede sık sık böyle saldırıların olduğunu söylediler. Rota, yağmacıların nehrin karşı kıyısında yaşadıklarından bahsetti. İyice incelenirse mutlaka izlerine rastlanır.”

Bir süre kimse konuşmadı. Vikingler kararsız bir biçimde bakiştılar. Çıkışına nasıl bir tepki alacağını bilemeyen Maya, heyecanlanmıştı.

İlk yanıt Arnora’dan geldi. Yaşlı kadın çatlak bir sesle, “Neden birileri trol kılığına girecekmiş ki?” diye söylendi. “Bu çok saçma. Onlar gerçekten troidü. Her şey bunu gösteriyor. Ama Leif’a hak veriyorum. Onları cezbeden kılıcın gücü olmalı. Troller aptal olabilirler ama aynı zamanda oldukça açgözlü yaratıklardır.”

Erik, “Ah, yeter artık,” diye homurdandı. “Senin tek istediğin yine kılıcı kötülemek!”

“Bu tartışma bizi hiçbir yere götürmeyecek,” diyerek araya girdi Skarf. “Diyelim ki, kız haklı. Bize saldıranlar sıradan yağmacılar olsun. Herhangi bir yağmacı istediğini aldıktan sonra ne yapar peki?”

lzinini kaybettirmeye çalışır, değil mi? Eğer bize saldıranlar troller değil de sıradan soyguncularsa o zaman çoktan sırta kadem basmışlardır. Bu durumda nehir kıyısını araştırmanın hiçbir yararı olmaz!”

Maya bakışlarını önüne eğdi. Kaybettiğini anlamıştı. Önerisini uygulamayacaklardı. Yenilmiş bir halde yerine döndü.

Ateş, “Hey, çok cesur bir çıkıştı doğrusu,” diyerek kızı övdü.

Maya üzgün bir sesle, “Evet, ama hiçbir işe yaramadı,” diye mırıldandı.

Ondan sonra pek konuşmayıp Vikinglerin tartışmasını izlediler.

Çemberin ortasına yürüyen Arnora, “Bizim dertlerimiz kılıcın Haithabu’ya gelişiyle başladı,” dedi dişlerinin arasından.

Erik, “Bunu daha da önce de söylemiştin, Bragi aşkına!” diyerek kadının sözünü kesti.

“Doğru!” diye atıldı Arnora. Bir deri, bir kemik kalmış işaret parmağını Eriğe doğru sallayarak “Bu yüzden de kılıç gitmeli, diyorum ya!” diye üsteledi.

“Kılıcı yok etmek mi istiyorsun?” diye sordu Erik, kulaklarına inanamayarak.

“Evet! Kılıcı bana ver Erik!” diye bağırdı Arnora. “Onu yok edecek güce sahip olan benim, yalnızca ben!”

“Asla!”

“Kılıcı bana vermek zorundasın.” Arnora kendini kaybetmiş, avaz avaz bağıırıyordu. “Ben onu normal bir kılıca dönüştüreğim. Böylece lanet sona erecek!”

Erik, kollarını kavuşturmuş, kıpırdamadan duruyordu. Kararlı bir sesle, “Yerine dön Arnora!” diye buyurdu. “Bu kılıç bana ait, yalnızca bana... Öyle de kalacak!”

Arnora adama kötü kötü baktı. “Pişman olacaksın Erik!” diyerek etrafındakilere döndü. “Hepiniz pişman olacaksınız. Erik ile kılıcı, Haithabu’yu felakete sürükleyecek. Bakın söylüyorum, bu kehanetimi unutmayın!”

Arnora, cümlesini bitirdikten sonra arkasını döndü ve kapıyı gürültüyle çarparak çıkıp gitti.

Tartışma yeniden alevlenmişti. Ortaya değişik öneriler atılıyor, kimse birbirinin fikrini beğenmiyordu.

Ateş, “Bunlar akşama kadar böyle tartışır, hiçbir karara da varmazlar,” diye söylendi. “Gelin, dışarı çıkalım. Aklıma bir fikir geldi.”

Çocuklar uygun bir yer bulup ılık güneşin altına oturduklarında, “Arnora şu kılıca takmış gerçekten,” dedi Maya. “Onu eline geçirmeden rahat etmeyecek!”

Güneş düşünceli bir tavırla, “Bu saldırılarda Arnora’nın parmağı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu. “Troller onun talimatıyla mı saldırdılar yani?”

“Emin değilim,” diye yanıt verdi Maya. “Ama kılıç konusunda çok inatçı bir tutum sergiliyor bence. Ya sen Ateş, ne düşünüyorsun bu konuda?”

Ateş sırtarak “Öncelikle senin gayet mantıklı bir öneride bulunduğunu düşünüyorum, Maya,” dedi. “Nehrin karşı yakasını bir araştırmak gerekiyor kesinlikle.”

“Ama bu öneri Erik’le adamlarının aklına pek yatmadı,” diye mırıldandı Maya.

“Çok doğru. O zaman bunu biz yapmalıyız belki de.”

“Oraya tek başımıza mı gideceğiz yani?” diye patladı Güneş. Bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti.

Ateş rahat bir tavırla, “Evet öyle,” dedi. “Neden olmasın?”

“Bu, çok tehlikeli de ondan!”

“Olabilir,” diye kabullendi Ateş. “O zaman biz de çok dikkatli oluruz.”

Güneş yüzünü asarak “Sanki gemimiz var da...” diye söylendi.

Tyorgi, “Bunun çaresine bakarız,” diyerek söze karıştı. “Ödünç alacak küçük bir sandal ayarlayabiliriz pekâlâ. Ama gerçekten çok dikkatli olmalıyız, çünkü troller inanılmaz derecede saldırgan yaratıklardır!”

Trol

Ertesi sabah, güneş yüzünü göstermedi. Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Haithabu Limanı'nda serin bir rüzgâr esiyordu. İlk balıkçı tekneleri demir alıp Schlei Nehri üzerinde salınmaya başlamışlardı bile.

O sabah bir kediyile dört çocuk, ceviz kabuğu kadar bir yelkenlinin içinde Viking limanından nehre açıldılar. Tyorgi, arkadaşlarıyla balık tutmak istediğini söyleyince babası karşı çıkmamış, küçük yelkenliyi kullanmalarına izin vermişti.

Nehirde hızla ilerlediler. Kürekleri Tyorgi çekiyor, Ateş ile Güneş de Tyorgi'nin komutları doğrultusunda yelkeni kullanıyorlardı. Maya ile Kiya ise teknenin burnuna yerleşmiş, etrafı kolaçan ediyorlardı.

Maya, korkunun heyecana karıştığı tuhaf bir hisse kapılmıştı. Acaba şu tehlikeli saldırıların maskesini düşürebilecekler miydi? Gunbyörn'ün ortadan kaybolma nedenini öğrenebilecekler miydi? Yoksa onlar da aynı tuzağa düşecekler miydi?

Neyse ki bugün sis yok, diye düşündü Maya. Elini Kiyanın ipeksi tüylerinin üzerinde gezdiren kız, kedinin tüm kaslarının yay

gibi gergin olduğunu fark etti. Hayvan başını sürekli bir o yana, bir bu yana çevirip duruyordu. Elbette Kiya da fazlasıyla gergindi.

Kiya'nın kulağına eğilerek, "Tetiktesin değil mi?" diye fısıldadı Maya.

Kedi, zümrüt yeşili gözlerini kıza çevirdi. Maya bu bakışların anlamını çözmeye çalıştı. Dikkatle bakan gözlerde biraz da korku vardı.

"Sanırım şu anda ikimiz de aynı duyguları paylaşıyoruz," diyerek güldü Maya. O da çok gergindi.

Ancak o sırada ortada korkulacak bir durum yoktu. Küçük yelkenli, rahat rahat nehirde ilerliyordu. Büyük gemi gibi hantal olmadığından, oldukça hızlı yol alıyorlardı.

Öğleden sonra Rota ile babasının yaşadığı kulübeye ulaştılar.

Güneş'le Tyorgi, "Haydi, gidip bir merhaba diyelim," dediler.

"Hayır," dedi Ateş, "bizi görürlerse eminim karşı tarafa geçmemize engel olurlar."

Sonunda oylama yaptılar. Maya çekimser kaldığı için Güneş'le Tyorgi'nin dediği oldu. Her yanı sallanan eski iskeleye atlayan Güneş, heyecanla kulübeye koştu ama hayal kırıklığına uğradı. Kapıyı açan olmamıştı.

Ateş, "Burada daha fazla oyalanmayalım da karşı kıyıya geçelim," diye üsteledi.

"Acelen ne?" diye söylendi Güneş. "Biraz bekleyebiliriz pekâlâ. Bakarsın Rota hemen döner."

“Acele mi ne?” diye tekrarladı Ateş. “Gayet basit, farkında olmayabilirsin ama sis çöküyor.”

Çocuklar dönüp nehre baktılar. Ateş haklıydı, Schlei Nehri’ni gri bir sis tabakası kaplamıştı.

Güneş yenilgiyi hemen kabul ederek “Tamam, gerçekten de acele etmeliymişiz,” dedi.

Bu kez Tyorgi kararsızdı. “Bilmem ki...” diye mırıldandı. “Ben sisi sevmem. Anlarsınız ya – troller...”

Ateş, anlayışla çocuğun omzuna vurarak “Yapma... Yoksa korkuyor musun?” dedi.

“Ben mi?” diye dikildi Tyorgi hemen. “Asla!”

“Tamam o zaman, gidiyoruz!” diye bağırdı Ateş.

Geri dönüp tekneyi suya ittiler. Akıntı ceviz kabuğu kadar küçük yelkenliyi çabucak nehrin ortasına sürükleyivermişti.

Tyorgi, “Asılın *küreklerle!*” diye bağırdı. Ateş’le Güneş küreklerle geçince, teknenin burnu karşı kıyıya yöneldi. Maya ile Kiya yine buruna yerleşmiş, gözcülük görevini sürdürüyorlardı. Kedi iyiden iyiye gerilmişti. Maya bunun giderek yoğunlaşan sisle ilgisi olup olmadığını merak etti. Sis her dakika, içinde buldukları bölgenin bir parçasını daha yutuyordu. Ortalık yine olağanüstü sessizleşmişti. Gizemli sessizliği bozan tek ses, ritmik bir biçimde suya dalıp çıkan küreklerin sesiydi.

Gergin sessizliği, “Şu karşıdaki koyu görüyor musunuz?” diye soran Tyorgi sona erdirdi.

Ateş'le Güneş, başlarını sallayarak onayladılar.

“İşte oraya demir atalım, diyorum. Uygun görünüyor.”

Az sonra bir sürtünme sesi duyuldu. Yelkenli, kuma oturmuştu. Çocuklar dar kumsala atlayıp tekneyi kıyıya doğru çektiler.

Güneş, “Bu incecik kumsalda ayak izi bulacağımızdan şüpheliyim,” diye söylendi.

Omuz silken Ateş, “Geldik bir kere,” dedi. “Hem...”

“Hey, bakın!” diye onun sözünü kesti Maya. “Şurada bir patika var.” Kız çoktan yola koyulmuştu. Ateş'le Güneş de arkasındaydılar. Grubun en sonunda ise Tyorgi yürüyordu.

Patikanın genişliği, olsa olsa yarım metreydi. Yol, bir yılan gibi kıvrılıp bükülerek uzanıyordu. Su birikintileriyle ve kalınca bir yosun tabakasıyla kaplı zemin çok kaygandı. Attıkları her adımda ayaklarının altından kayıyordu. Öyle ki, ikide bir içlerinden biri çamura saplanıyor ancak diğerlerinin yardımıyla kendini kurtarabiliyordu.

“Burası bataklık,” dedi Tyorgi. “Geri dönsek iyi olacak!”

Maya başını sallayarak “Bu yol tehlikeli olamaz,” diye mırıldandı. “İnsanlar burayı kullanmış.”

Tyorgi iri iri açtığı gözleriyle “İnsan olduklarını nereden anladın? İzler belli değil ki,” dedi. “Belki hayvanlar, belki de trollerdir.”

Maya alaylı bir sesle “Belki de Tyorgi korkuyordur,” diye yanıt verdi.

“Hiç de bile!” diye atıldı Tyorgi.

Maya, yürümeyi sürdürdü. Yolun iki yanında uzun otlar vardı. On beş dakika kadar konuşmadan tek sıra halinde ilerlediler. Anlam veremedikleri tuhaf birtakım sesler duyuluyordu. Ancak fırtınanın esnettiği yaşlı bir ağaç gövdesinden çıkabilecek bir çatırtı gibi. Ya da ayaklarının hemen dibinde, otların ar-
dında gizlenen bir sürüngenin hışırtısı... Bu arada sis öylesine yoğunlaşmıştı ki, Maya burnunun dibini seçemez olmuştu. Yolun her iki yanında bir fokurtu ve şapırtıdır gidiyordu. Seslere bakılırsa, atacakları tek yanlış adım, ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Maya'nın tüyleri diken diken oldu. İnadı tuttu diye arkadaşlarını felakete sürüklemek istemiyordu. Ancak gerçekten de bir felakete mi sürükleniyorlardı? Maya, birtakım saldırgan yağmacıların ayak izlerinden çok, belirsiz bir umut içerdiğine inandığı bir yolda ilerlediğini düşünüyordu. Acaba büyük bir hata mı yapıyordu? Tereddüde düşerek aniden durdu.

Ona çarpmasına ramak kalan Ateş, “Yine ne oldu?” diye söylendi.

“Acaba geri mi dönsek, diye düşünüyordum,” diye mırıldandı Maya.

“Böyle birdenbire mi?” diye sordu Ateş kaşlarını kaldırarak.

“Evet. Hem herhangi bir ize rastlayacağımızdan da şüpheliyim. Bu karanlıkta bir bataklıkta dolaşmak birden çok tehlikeli göründü bana.”

Tyorgi, “Çok haklısın,” diye araya girdi. “Haydi, dönelim!”

Güneş de aynı fikirdeydi. Böylece geri döndüler. Yüz metre kadar gitmişlerdi ki, kötü bir sürprizle karşılaştılar.

“Yol burada ikiye ayrılıyor!” diye bağırdı Maya. “Daha önce böyle bir yerden geçmemiştik...”

“Hay aksi, kaybolduk işte!” Güneş’in korkudan dişleri takırdıyordu.

Ateş, kızın yanına gelerek, “Bu mümkün değil, aynı yoldan geri döndük,” dedi.

“Demek ki, öyle olmamış,” diye karşılık verdi Maya, pek umudu yoktu. “Yolun bir yerinde yanlış yöne sapsmış olmalıyız.”

Tyorgi de korkmuştu. “Kaybolduk, Odin aşkına!” diye feryat etti.

“Saçmalama!” dedi Maya. “Tek yapmamız gereken, bunlardan hangisinin doğru yol olduğuna karar vermek.” Sağdakine sapıp yürümeye başladı. Diğerleri de arkasından geldiler.

Ayaklarının altındaki çamurlu tabaka sertleşmeye başladı. Bir süre sonra sağlam zemine vardılar. Sisin de biraz açılmasıyla umutları arttı.

“Hey, bu da ne böyle?” diye söylenen Maya, hemen bir çalılığın ardına gizlendi. Sisin içinde, koca bir gemi silueti belirmişti.

Maya’nın yanına sinen Güneş, “Bir hayalet gemi!” diye mırıldandı.

Maya, “Saçmalama!” diye fısıldadı neşeyle. “Daha çok sıradan bir Viking gemisine benziyor.” Bu arada yanlış yola saptığını kabul etmişti. Ne de olsa bu gemiyi daha önce görmemişlerdi.

“Evet,” diye fısıldadı Tyorgi. “Ama bildiğim kadarıyla buralarda liman yok.”

“Bu gemi bize saldıran yağmacılara ait olmasın?” dedi Maya. Eliyle ağzını kapayan Tyorgi dehşetle, “Trol gemisi!” dedi.

Ateş, pek de etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. “Burada durup varsayımlarda bulunmanın anlamı yok,” dedi. “Gelin, şuna yakından bir bakalım.” Eğilerek ilerlemeye başlamıştı bile. O gün onları meraklı bakışlardan gizleyen yoğun sise ilk kez şükretti.

Gemi, siste hayal meyal seçiliyordu. Bir an gözden kaybolduysa da sonra yeniden ortaya çıktı. Üstelik bu kez uzun gemi rahatlıkla seçilebiliyordu. Tehdit dolu, karanlık bir gölgeyi andırıyordu...

Yolun üstünü otlar bürümüştü. Sağ ayağı uzun otlara takılan Ateş, tökezleyerek çamurların arasına yuvarlandı. Zorlukla yerinden doğrulan çocuk, üstünü başını silkeleyerek yürümeye davrandı. Ama – o da ne? Birden korkuyla bağırdı. On metre kadar ilerisinde iriyarı, kapkara bir siluet vardı. Kollarını iki yana açmış duran siluet, yavaşça bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Ateş, elinde olmadan geriye doğru bir adım attı. Hemen arkasındaki arkadaşları onun korkudan taş kesildiğini anlamışlardı.

“Çabuk, kaçalım!” diye fısıldadı Tyorgi. “Bu bir trol!”

Ancak Ateş, yerinden kıpırdamamıştı. Çok korkmasına karşın sisin içindeki siluetten gözlerini alamıyordu. Kollarını hareket ettiren siluetin bedeni... bir tuhaftı. Birden onun kendisine saldırmadığını fark etti. Aslında saldırmak bir yana, ona bir santim bile yaklaşmamıştı gölge. Derin bir nefes alan çocuk, siluete doğru ilerlemeye başladı.

Tyorgi dehşetle, “Gitme!” diye seslendi.

Ateş yanıt vermedi. Yavaşça siluete doğru yürüdü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. O yaklaştıkça, siluet giderek büyüyordu.

Ya yanıldıysam... Belki de beni görmedi. Ya gördüğünde saldırıverirse, diye düşünüp duruyor, dizleri titriyordu.

Sonunda hedefin iki metre yakınına kadar yanaştı. Az kal-sın gülecekti. Birisi eski giysilerle post parçalarını dertop etmiş, kocaman bir bebek yaparak bunu bir direğe tutturmuştu. Tıpkı bir korkuluk gibi...

Ateş, arkadaşlarına doğru dönerek “Buraya gelin!” diye seslendi.

Sonunda korkuluğun çevresinde toplandılar.

Güneş, “Bu şey belli ki meraklıları korkutmak için yerleştirilmiş,” diye söylendi.

“Al sana gemiyi yakından görmek için esaslı bir neden daha!” diye atıldı Ateş.

Böylece çocuklar kıyıya biraz daha yaklaştılar. Gerçekten de gemi, sıradan bir Viking savaş gemisiydi ve gözlerden uzak, kolayca fark edilmeyen bu koya demirlenmişti. Kıyıda çadırlar, etrafta da oradan oraya dolanan insanlar vardı.

“Bunlar trol falan değil,” diye fısıldadı Ateş.

Rahatlayan Tyorgi derin bir nefes alarak, “Öyle görünüyor, Thor aşkına!” dedi.

Güneş, “Burası pekâlâ yağmacıların yatağı olabilir,” dedi. “Soygunları yapıp buraya dönüyorlardır!”

Maya memnuniyetle başını sallayarak “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi. “Demek ki gezintimiz işe yaradı. Şimdi yapmamız gereken, Eriğe bir an önce haber vermek.”

Pusu

Çocuklar biraz aradıktan sonra küçük teknelerini bulup hemen Haithabu'ya doğru yelken açtılar.

Şehre ulaşınca dosdoğru Erik'in evine koşarak olan biteni rapor ettiler. Anlatılanları dinleyen Kont, Leif ve Skarf gibi fikrine önem verdiği birkaç adamı toplantıya çağırdı. Arnora da gelmişti. Çocuklara, bir an Erik, Arnora'yı evden kovacakmış gibi geldiyse de, öyle bir durum yaşanmadı. Anlaşılan Kont, ihtiyar büyücüyü görmezden gelmeyi tercih etmişti. O sırada taze met dolu testiler elden ele dolaştırılıyordu.

Herkes gelince Erik, çocukların anlattıklarını kısaca özetledi ve "Oraya bir öncü kuvvet göndermeyi öneriyorum," dedi. "Düşmanın gücünü kesin bir biçimde öğrenmemiz gerekiyor."

Skarf elini havaya kaldırarak, "Dikkat et," diye araya girdi. "Burada sıradan bir düşmandan söz etmiyoruz. Her şeye karşın t..."

Maya cesaretini topladı ve "Onlar trol değiller," diyerek adamın sözünü kesti. "Gayet net gördük!"

Skarf'ın gözlerinde şimşekler çakıyordu. Belli ki, sözünün kesilmesine alışık değildi. "Demek gördüklerinizin insan

olduğuna *inanıyorsunuz*,” dedi. “Ama bundan emin olamazsınız. Ben yalnızca çok dikkatli olunması gerektiğini belirtiyorum. Bu dűşman, ister trol, ister başka Őey olsun, olduğça kurnaz ve sinsi.”

Erik dűşünceli bir biçimde başını sallayarak “Ben de zaten küçük bir grup düşünüyorum,” dedi. “Savaşçıların büyük bölümü burada kalıp Haithabu’yu korumayı sürdürecekler. Skarf, sen onların başında kalırsın, değil mi?”

Skarf hafifçe eğilerek, “Seve seve efendim,” dedi.

Erik, “İyi,” diye mırıldandı. “Ben de hemen yarın en iyi savaşçılardan on beşini yanıma alıp yola çıkacağım. Sen de gelirsin, değil mi Leif?”

Leif, alaycı bir gülüşle “Elbette,” diye yanıt verdi.

“O zaman ben de geliyorum!” diye bağırdı Tyorgi. “Tabii arkadaşlarım da!”

Leif ile Erik aynı anda “Olmaz!” diye karşılık verdiler.

Tyorgi dudasını büzerek, “Bizi de yanınıza almak zorundasınız,” diye üsteledi. “Dűşmanın yerini ancak yaklaşık olarak kestirebilirsiniz. Koyun tam yerini yalnızca biz biliyoruz.”

Leif ile Erik, kafa kafaya verip konuyu tartıştılar. Sonra Erik, “Pekâlâ,” dedi. “Ama siz geride duracaksınız, tamam mı?”

Çocuklar yeminler ederek kabul ettiler.

Erik ciddi bir ifadeyle “Benim önemli bulduğum bir nokta daha var,” dedi. “Burada konuşulanlar aramızda kalmalı. Yoksa dűşman uyarılmış olur. Bazen bu Őehrin kulakları olduğundan Őüpheleniyorum.”

O sırada Arnora, “Bana kalırsa gitmeyin beyler!” diyerek araya girdi. “Şu kılıcı yanınızda taşıdığınız sürece, tanrılar sizin yanınızda olmayacak.”

Erik öfkeyle dişlerini gıcırdatarak “Yine başladık,” diye söylendi. “Kılıcı sana vermeyeceğim Arnora, bunu kafana sok! Bir zamanlar her dediğini dinliyorduk ama o günler geçti. Senin ne düşündüğünün bir önemi yok artık!”

Arnora'nın ağzı incecik bir çizgi halini almıştı. “Beni dinlemeni beklemiyorum zaten Erik,” dedi öfkeyle. “Ama sakın sonra bana ‘Bizi uyarmadın’ demeyin!”

***

Ertesi gün öğleden sonra ekip, bir gemiyle nehre açıldı. Gök yüzü gri bulutlarla kaplıydı. Erik, belinde Odin'in kılıcıyla pruvada duruyordu. Yolculuk öylesine sorunsuz sürdü ki, akşam olduğunda güvenlik nedeniyle gemide uyumaya bile gerek duyulmadı. Yakındaki küçük koyda demirlemeye karar veren Erik, adamlara kumsalda kamp kurmalarını emretti. Burası daha önceki yolculuklarında da kullandığı, güvenli bir koydu ve geceyi orada geçireceklerdi.

Ateş karaya atlarken “Umarım yanlış bir iş yapmıyoruzdur,” diye söylendi. Çocuklara hava kararmadan ateş yakmak için odun toplamaları söylendi. Kumsalın bittiği yerde başlayan ormanlık alana koşarak yerdeki kırık dal parçalarını topladılar. Rüzgâr artmış, hava oldukça soğumuştur. İleride bir yerlerde gök gürlledi.

“Thor öfkeli,” diye mırıldandı Tyorgi. “Umarım bize kızgın değildir.”

Maya, “Neden bize kızsın ki?” diye atıldı. Kiya’yı kazağının içine, göğsüne yerleştirmişti. Hayvanın yalnızca başı dışarıdaydı. “Yoksa şu Arnora’nın söylediği saçmalığa mı inandın?”

“Bilmem ki...” dedi Tyorgi.

Maya tam bir yanıt vermek üzereyken kedi, ayaklarıyla kızın göğsüne tekmeler atmaya başladı. “Ne oldu?” diye mırıldanan kız, Kiya’yı okşayarak sakinleştirmeye çalıştı ama bir faydası olmadı.

“Daraldın mı bakayım?” diye söylenen Maya, hayvanın rahat etmesi için şalının yakasını biraz açtı. Ancak Kiya, hâlâ çok sinirliydi.

Birden tuhaf bir hisse kapılan Maya, “Seni sinirlendiren bir şey var, değil mi?” diye sordu. Kiya durup dururken böylesine tuhaf davranmazdı. Kedinin gözlerinin içine bakan kız, tepeden tırnağa ürperdi. Hayvanın gözbebekleri korkudan kocaman olmuştu. Hızla arkaya dönen Maya çevreyi kolaçan etti. Ormanın açıklık bir yerindeydiler. Az ilerideki ağaçların arkasında birileri gizleniyor olabilir miydi? Öyleyse her an saldırıya uğrayabilirlerdi. Sık ormanlık bölge gizlenmek için ideal bir ortamdı ama şüpheli bir durum göremedi. Ancak Kiya asla yanılmazdı!

Maya arkadaşlarını uyardı. Erike de bu şüphelerini anlat-

maya karar verdiler. Tam o sırada çatırtılar duyup kendilerini bir çalılığın arkasına attılar. Hemen ardından da onları gördüler. Çamurlu kürklere sarınmış, kılıç ve balta kuşanmış bir takım silüetler, yanı başlarından geçip kamp alanına saldırdılar!

“Troller!” diye fısıldadı Tyorgi. “Bizimkilere haber vermeliyiz!” Çocuk yerinden fırlayacaktı ki diğerleri onu tutup aşağı çektiler.

Ateş, “Çok geç!” dedi. “Şu anda ne yaparsak yapalım Leif’a, Erik’e ya da diğerlerine yardım edemeyiz!”

Kılıç şakırtıları ve haykırışlar duyuluyordu. Güneş ürperdi. Kimdi bunlar? İnsan mıydılar, yoksa... dedikleri gibi trol mü?

Birkaç dakika öyle geçti. Birden çizmesinden bir kama çeken Tyorgi kararlı bir sesle, “Ben kampa dönüyorum,” dedi. “Yardıma gideceğim. Burada bir korkak gibi oturup bekleyemem!”

Ateş de aynı kararlılıkla, “O zaman biz de geliriz,” dedi.

Güneş, “Tamam,” diyerek Ateş’e katıldı. “Yalnız çok dikkatli olmalıyız.” Çocuğun içinde kötü bir his vardı. Kamptan gelen sesler kesilmişti.

İki büklüm bir halde kampa doğru ilerleyen çocuklar, ağaçların arasından kamp yerini gözetlemeye başladılar. Çarpışma sona ermişti. Haithabulu savaşçıların çoğu kumsala dağılmış, hareketsiz yatıyorlardı. Silahlarıyla kalkanları etrafa saçılmıştı. Saldırganlardan eser yoktu. Saklandıkları yerden ilk çıkan Tyorgi oldu. Savaş meydanına koşan çocuk, “Baba! Baba!” diye bağırarak yerde yatan adamlardan birinin başına çöktü.

Maya, Ateş ve Güneş de arkadaşlarının yanına koştular.

Yerdeki adam Leif'ti ve yaşıyordu! Nefes alıyor, geniş göğsü kösele bir zırh olan *harniş*'in altında inip kalkıyordu. Alnında kocaman bir yumru vardı ama onun dışında bir yarası yoktu.

Tyorgi, babasının yanaklarına hafifçe vurdu. Her tokatta "Uyan! Uyan!" diye sesleniyordu.

Birden tek gözünü aralayan Leif, "Beni tokatlamaya cesaret eden bu kendini bilmez de kim?" diye homurdandı.

Tyorgi kendini tutamayıp gülerek, "Benim baba!" dedi.

Leif'in yüzünde de geniş bir gülümseme belirmişti. "Odiñe şükürler olsun, yaşıyorsun!" dedi. Zorlukla yerinden doğrulmaya çalıştı ama yüzü acıdan buruştu. "Birisi şu zavallı kafama bir şeyle vurdu. Ondan sonra da her yer karardı!"

İriyarı Viking çevresine göz gezdirmeye başladı. Kumsaldaki hareketsiz bedenleri görünce yüzü solan adam, "E... Erik nerede?" diye kekeledi.

Leif, Kontu kumsalın sonundaki uzun otların arasında buldu. Erik yüzüstü yatıyor ve hiç kıpırdamıyordu. Kardeşi yanına diz çöktü.

Çocuklar yanına gelmeye kalkışınca, "Geride durun!" diye karşı çıktı. "Kötü görünüyor..."

Maya, Ateş ve Güneş korkuyla geriye çekildiler. Yalnızca Tyorgi öylece durmuş, ağabeyini dikkatle sırtüstü çeviren babasını izliyordu. Birden Leif'tan insanın içini sızlatan bir çığlık yükseldi: "Ölmüş, ağabeyim ölmüş!"

Leif ağlamaya başladı. Tyorgi babasına yaklaşıp elini adamın omzuna koyarak onu teselli etmeye çalıştı.

Maya, Güneş ve Ateş el ele tutuşarak yüzlerini diğer tarafa çevirdiler. Üçü de ağlıyor ve gözyaşlarını birbirlerine göstermek istemiyorlardı.

Kendini ilk toparlayan Leif oldu. “Vücudundaki yaralar ne kadar tuhaf,” diye mırıldandı. “Bunlar kılıç yarasına benzemiyor. Zırhını açacağım. Tyorgi tut şunu da bir bakayım!” Erik’in kösele zırhını alan Tyorgi arkadaşlarının yanına gitti. Anlaşılan amcasının delik deşik görüntüsü içini kaldırmıştı.

“Bu yaralar korkunç!” diye bağırdı Leif. Ayağa kalkıp koca yumruklarını göğşe doğru kaldırarak gürlemeye başladı. “Bu korkak katiller cezalarını bulana dek bana rahat yok! Ölümüne neden olsa bile bu işin peşini bırakmayacağım!”

Ağabeyini kucağına alıp kamp yerine taşıdı; yere yatırıp üstüne bir örtü örttü. Yıkılmış gibiydi. Çocuklara dönerek “Yaralılarla siz ilgilenin,” dedi. “Ben kılıcı arayacağım.”

Leif gidince Erik’in kösele zırhını inceleyen Ateş, “İlginç,” diye mırıldandı. “Bu çok ilginç...”

“İlginç olan nedir?” diye sordu Maya merakla.

“Bak,” dedi Ateş, “bunlar diş izleri.”

Kendini tutamayan Tyorgi, “Haklısın!” diye bağırdı. “Bize saldıranlar trollermiş işte, Tyr aşkına! Ama şimdi gelin de yaralılarla ilgilenelim!”

Kısa süre sonra yanlarına dönen Leif, üzgün bir sesle “Kılıç ortada yok,” dedi.

Tyorgi babasına kösele zırhtaki diş izlerini gösterdi.

Leif kederle başını sallayarak “Evet, hiç şüphesiz bunlar bir trolün diş izleri,” dedi. “Bu sinsî, adi yaratıklar hem Kontumuzu öldürdüler hem de Odin’in kılıcını çaldılar!”

Ateş usulca, “Trol olduklarından gerçekten emin misiniz?” diye sordu.

Leif yüzünde şaşkın bir ifadeyle çocuğa baktı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Ben yalnızca kürk giymiş bir takım gölgeler gördüm de...” diye mırıldandı Ateş.

Leif kaşlarını çatarak, “Saldırganlar kesinlikle trol olmalı- lar,” dedi. “Avını başka kim ısırır? İnsan olacak değiller herhal- de. Olmaz öyle şey!”

Kısa süre sonra Tyorgi, “Buradan bir an önce gidelim lütfen, baba!” dedi. “Trollerin geri dönmelerinden korkuyorum.”

“Tamam!” dedi Leif oğlunun başını okşayarak.

El birliğiyle yaralıları ve Kontun ölü bedenini gemiye sü- rüklediler.

Daha sonra geminin arka kısmında otururlarken arkadaş- larına dönen Ateş, “Şu saldırganların trol olduklarına inanıyor musunuz siz?” diye sordu.

Güneş omuz silkerek, “Öyle bir şey mümkün değil tabii de şu ısırık izlerine ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye yanıt verdi.

“Bize saldıranların kim olduklarını bilmiyorum ama tek istediklerinin kılıç olduğundan eminim,” dedi Ateş.

“Acaba Gunbyörn’ü öldürenler de bunlar mıydı?” diye sordu Maya.

“Bilmiyorum,” dedi Güneş, “ama Odin’in kılıcını bulursak, katilleri de bulmuş olacağız!”

Seçim

Gemi, ertesi gün öğle saatlerinde Haithabu Limanı'na girdi. Erik'in cesedi yakılmış, külleri toprak bir kaba konmuştu. Şehirdeki herkes, kontlarıyla vedalaşmıştı. Beti benzi atan Leif, adeta yaşlanmış gibiydi. Bir kolu Erik'in dul karısının omzundaydı.

Çocuklar geride durup, durup Leif alandan ayrılana dek beklediler. Adam eve yönelince peşinden yürüdüler. Omuzları düşen iriyarı Viking savaşçısı, bir çocuk kadar çaresiz ve kırılan görünüyordu.

İçeride ocağın başına geçip oturan Leif, boynuz kadehini kafasına dikerken "Sana içiyorum, Erik!" diye mırıldandı. "Şu anda Odin'in krallığına doğru ilerlemekte olan ağabeyimin şerefine!" Dalga geçercesine bir kahkaha patlattı. "Belki de seni kıskanmam gerekir koca oğlan. Ne de olsa Odin'in sofrasında met hiç bitmez!" Sonra da hüzün dolu bakışlarını yere indirdi.

Usulca adamın omzuna dokunan Asa, "Belki henüz erken diye düşünebilirsin ama bence hemen bir şeyler yapmalısın," dedi.

Leif başını kaldırdı.

Asa, “Kulağa acımasızca gelse de, yasa gömülüp dünyadan kopman doğru olmaz,” diyerek sözlerine devam etti. “Thor aşkına, ertelenmemesi gereken önemli kararlar söz konusu.”

Leif düşünceli bir biçimde başıyla onayladı.

“İyi,” dedi Asa. “O zaman ne yapman gerektiğini de biliyorsundur.”

İçini çekerek elindeki boynuz kadehini bir kenara bırakan Leif, çocuklara dönüp, “Çabuk koşup Skarf’ı, Olaf’ı, Vandil’i ve şehrin diğer ileri gelen erkeklerini bulun ve onları toplantıya çağırduğımı söyleyin!” dedi. “Hemen buraya gelsinler!”

“Arnora ne olacak?” diye sordu Maya.

“İleri gelen *erkekler* dedim,” diye yanıt verdi Leif sert sert.

Yarım saat içinde Leif’in evine tam on dört erkek geldi. Ev sahibi, bir tahtta oturur gibi kocaman ahşap bir koltuğa yerleşmiş, herkesin toplanmasını bekliyor, konuklar ise saklamaya çalışmadıkları bir merakla Leif’a bakıyorlardı. Çocuklar da ocağın yanına, Leif’ın yanına oturmuşlardı.

Sonunda ayağa kalkan Leif, “Burada neden toplandığımızı biliyorsunuz herhalde,” dedi.

Odadakilerden sözlerini onaylayan bir homurtu yükseldi.

“Yeni bir konta ihtiyacımız var!” diye bağırdı biri.

Maya, Ateş ve Güneş anlamlı bir biçimde bakiştılar. Heyecanlanmışlardı.

“Erik’i daha yeni defnettik,” dedi Skarf suçlarcasına. “İlk düşündüğün, yerine kimin geçeceği demek.”

Leif bu çıkıştan pek etkilenmemiş gibiydi. “Evet, öyle,” diye yanıt verdi. “Reisi olmayan bir kabile zayıf düşer. Kabilemizin yeni bir lidere ihtiyacı var. Kararları birinin vermesi gerek.”

“Sen de bu ‘birisi’ olmak istiyorsun, değil mi?” diye sordu Skarf.

Leif önce ellerini kaldırdı, sonra indirdi ve “Eğer isterseniz ben bu görevi üstlenmeye hazırım,” dedi.

Tyorgi’nin gözleri büyümüştü. Babasının yeni Kont olma olasılığı onu aşırı heyecanlandırmış gibiydi.

Yaşlıca bir Viking, “Benim oyum senindir,” dedi. “Senin de kabilemizi en az Erik kadar sağduyulu bir biçimde yöneteceğinden eminim.”

Skarf’ın yanında duran bir başkası, “Sağduyulu mu?” diye bağırdı. “Söz konusu bile olamaz. Erik bizi felakete sürükledi! Önce şehrimiz saldırıya uğradı, sonra gemimiz, en son da kumsaldaki kampa geldi sıra. Siz buna sağduyu mu diyorsunuz?”

Leif birden ayağa fırlayarak, “Sen ne biçim konuşuyorsun Olaf?” diye bağırdı. “Ağabeyime hakaret etmene izin veremem!”

Ancak Olaf adlı adam geri adım atacak gibi görünmüyordu. “Ben yalnızca gerçeği dile getirdim,” diye yanıt verdi. “Yoksa gerçekleri duymak istemiyor musun, Tyr aşkına?”

Leif yumruğunu sallayarak, “Tabii ki, gerçeği kaldıracam sersem herif!” diye bağırdı. “Ama bu saldırılardan Erik sorumlu değil!”

Olaf hafifçe gülümseyerek, “Belki sorumlu, belki de değil,” dedi. “Önemli olan tanrıların onu korumamış olmaları. Ve seni de korumayacaklar Leif, çünkü sen onun kardeşisin! Bu yüzden ben kont olarak Skarf’ı öneriyorum. Yeni Kont, Skarf olmalı!”

Skarf şaşırmış görünüyordu. “Teşekkür ederim,” dedi. “Bu benim için büyük bir şereftir.”

Çocuklar Leif’in öfkesini kontrol etmekte zorlandığını görüyorlardı. “Tanrılar ağabeyimi severlerdi!” diye gürledi Viking. “Ona Odin’in kılıcını bile verdiler!”

Olaf soğuk bir sesle, “Geri de aldılar,” dedi. “Arnora haklıydı, bu kılıç bize uğursuzluk getirmekten başka bir işe yaramadı! Gitmesi iyi oldu!”

Ondan sonra heyecanlı bir tartışma başladı. Sonunda oylama yapılacak ve adamların her biri kont olarak Leif’i mi yoksa Skarf’i mi seçtiğini açıkça söyleyecekti.

Tyorgi, heyecandan patlamak üzereydi. Yanakları alev alev yanıyordu. Maya, Ateş ve Güneş, içlerinden Tyorgi’nin babasına şans dilediler.

İlk sekiz kişinin oylarından sonra durum berabereydi. Dokuzuncu ve onuncu kişiler Leif’i, on birinci ve on ikinci kişiler ise Skarf’i desteklediler. Oylamanın sonucunu on üçüncü kişinin oyu belirleyecekti ve bu kişi Olaf’tı.

Olaf bir şey söyleyemeden ayağa kalkan Leif yorgun bir sesle, "Tamam," dedi. "Senin oyunun kime olduğunu biliyoruz." Sert adımlarla Skarf'a doğru yürüyerek elini uzattı. "Madem öyle, kaderimiz sana emanet. Bol şans, Odin aşkına!"

Skarf, teşekkür ederek oylamayı kaybeden Leif'ı kucakladı. "Her şekilde durumu Danimarka Kralı'nın da onaylaması gerekiyor," dedi. "Sonuçta ona bağlı olacağım."

"Kral onayını verecektir!" diye bağırdı Olaf. "Her ne kadar Danimarka Krallığı'nın içinde olsak da bizi kimin yöneteceğini en iyi biz biliriz."

Derin bir nefes alan Skarf, "Haithabu için elimden geleni yapacağım," dedi. "Ve senin tavsiyelerine ihtiyacım olacak Leif. Önemli olan trollerden kurtulmamız!"

Leif, sessizce başını salladıktan sonra Asaya dönerek "Bize met getir!" diye seslendi.

***

Güneş daha sonra Maya'ya, "Leif'in yenilgiyi kabullenışı çok etkileyiciydi, değil mi?" dedi. Üçü birlikte limandaki bir iskelenin ucuna oturmuş, ayaklarını sallayarak sohbet ediyorlardı. Su, koyu gri bir renkteydi.

"Olabilir," dedi Ateş. "Yine de ben onun seçilmesini isterdim."

Küçük bir taş geniş bir yay çizdirerek suya fırlatan Güneş, "Olaf'ın da tüm olanlardan kılıcı sorumlu tutmasını oldukça ilginç bulduğumu söylemeliyim," diye mırıldandı.

“Biz de öyle yapmıyor muyuz?” diye sordu Ateş.

“Evet, ama farklı bir açıdan...” dedi Güneş. “Hokus pokusa inandığımızdan değil. Birisi kılıcı ele geçirmeyi kafaya koymuş.”

“Çok doğru,” dedi Maya. “Benim baş şüphelim Arnora. Kılıç Haithabu’ya geldiğinden beri onu elde etmeye uğraşiyor. Hem bir şey daha var...”

Ateş’le Güneş şaşkın şaşkın kıza bakarak aynı anda, “Neymiş o?” diye sordular.

“Dün kılıcı aramak için yelken açacağımızı biliyordu. Kürk-lere bürünmüş o tipler belki de onun emriyle saldırdılar ve bu emir de pekâlâ ‘Bana kılıcı getirin!’ olâbilir.”

Güneş başını kaşıyarak, “Olanaksız değil ama elbette yalnızca bir teori,” diye mırıldandı. “Kanıtımız yok.”

“Çok doğru,” dedi Maya. “Ama dün ne demiştin? Kılıcı bulursak saldırganları da bulmuş oluruz. Arnora’nın evine gidip küçük bir araştırma yapmalıyız.”

Ateş yüzünü buruşturdu. “Bu bize ne kazandıracak? Arnora kılıcı evinde tutacak değil herhalde. Yoksa biblo niyetine masasının üstüne yerleştireceğini mi sanıyorsun?”

Ancak Maya’nın hemen pes etmeye niyeti yoktu. “Öyle bir şey yapmaz tabii ama Tyorgi, Arnora’nın ormanda bir kulübesi olduğunu söylemişti. Kılıcı oraya saklamış olabilir pekâlâ!” diye üsteledi.

“Hımm...” Maya’nın teorisi Güneş’in aklına yatmamıştı.

Maya sırtarak, “Düşük bir ihtimal belki,” dedi, “ama imkânsız da değil. O zaman haydi kalkın! Kaybedecek zamanımız yok. Erik ile Gunbyörn’ün katili kimse, her an yeniden saldırabilir!”

Kuyrukafalı Ev

Çocuklar Arnora'yı gözden kaçırmamaya dikkat ediyorlardı. Sırayla kadının evini gözetlemeye karar verdiler. Görünmemeye çalışacak ama ortalığı da boş bırakmayacaklardı. Bu iş pek kolay olmadı çünkü Leif çocukları sürekli çalıştırıyor, hepsini balığa götürüyordu. Tabii bu arada Arnora'yı gözetleme işi zorunlu olarak kesintiye uğruyordu.

Neyse ki, üçüncü gün şansları yaver gitti. Tyorgi bir takım tamir işleri için ahırda babasına yardım ediyordu. Çocuklar kendi başlarına kalmışlardı. Leif'in evinin arkasındaki bahçede oturuyorlardı. Bir ağı tamir etmiş, Asa'ya yapılacak başka iş var mı, diye sormak üzereydiler ki, Arnora'nın ince silüetinin, önlerindeki yoldan süzülüğünü gördüler. Kadının başı öndeydi. Keyfinin pek yerinde olmadığı apaçık ortadaydı. Zaten çabucak köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Çocuklar anlamlı anlamlı bakıştıktan sonra yaşlı kadını izlemeye koyuldular.

En önde heyecanla kuyruğunu bir sağa, bir sola sallayan Kiya gidiyordu.

Arnora, derenin üstündeki küçük köprüden geçerek şehir kapısına ulaştı. Nöbetçilerle bir, iki kelime konuştuğundan sonra da yoluna devam etti. Çocuklar biraz bekledikten sonra kapıya yaklaştılar.

Nöbetçilerden biri, “Hey, durun bakalım. Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Mantar toplamaya,” deyiverdi Ateş aceleyle. Arkadaşları şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. “Bizi Asa yolladı.”

“Tamam o zaman, çıkabilirsiniz,” dedi nöbetçi.

Yol bir süre dümdüz ilerledikten sonra ormana ulaşıyordu. Arnora’dan eser yoktu. Bir süre sonra bir yol ayrımına geldiler.

“Şimdi yandık!” diye söylendi Ateş. “Birini seçmemiz gerekiyor. Hangisini seçeceğiz?”

Maya, Kiya’ya bakarak, “Belki onun bir fikri vardır,” dedi.

Kedi hevesle miyavlayarak soldaki patikaya daldı.

“Bakın, çamurda ayak izleri var,” dedi Güneş. “Harikasın Kiya!”

Maya ile Ateş eğilip izleri incelediler.

Ateş, “Bunlar gerçekten de ayak izleri,” diye mırıldandı. “Ancak Arnora’ya ait olduklarını kim söyledi?”

Güneş, “İyi bak!” diye bağırdı. “Küçük bunlar. Demek ki, bir kadına aitler. Kabilenin tüm kadınlarının ormanda gizli gizli gezindiğini de söyleyecek değilsin herhalde!”

Ateş'in böyle bir niyeti yoktu.

Soldaki patikada yürümeye başladılar. Ağaçlar oldukça sıkı. Gündüz olmasına rağmen ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe etraf kararıyordu. Çocuklar çabuk çabuk yürüyorlardı.

Bir süre sonra Maya yavaşıca, "Doğru yolda olduğumuzdan emin misiniz?" diye sordu.

Ateş, "Bilmem ki..." diye mırıldandı. "Aslına bakarsan bu hızla Arnora'ya çoktan yetişmiş olmamız gerekirdi."

Maya o anda, "Şşşt!" diye fısıldadı. Hepsini susmuş, etrafı dinlemeye koyulmuşlardı.

Ormandan uzun bir uluma duyuldu. Kiya, bedenini Maya'nın bacaklarına yapıştırdı.

Korkudan gözleri büyüyen Güneş, "Bu da ne böyle?" diye soludu.

"Belki de kurtlardır," diye bir tahminde bulundu Ateş.

Maya donuk bir sesle "Ya da troller," dedi.

"Saçmalama!" diye atıldı Güneş. "Trol diye bir şey yok!"

"Evet, trol diye bir şey yok," diye yineledi Maya kendi kendine.

Güneş dirseğiyle onu dürterek, "Yürü haydi," dedi. "Arnora buralarda bir yerlerde olmalı."

Çocuklar, Güneş'in arkasından yürüyorlardı. Güneş'in aklından bir an, takip edilenin kendileri olabileceği geçtiyse de, kendini tutup bu fikrini arkadaşlarına açmadı. Herkes zaten yeterince gergindi.

Elli metre kadar gittikten sonra, farklı bir ses duydu. Bu kez ses Kiyadan çıkmış, hayvan birden duruvermişti.

Güneş, “Neyin var senin?” diyerek kediye doğru eğildi.

Tam o sırada hayvan bir sıçrayışta yoldan çıkıp ağaçların arasında gözden kayboldu.

Güneş dikkatle çevreyi inceledikten sonra, “Burada kırık birkaç dal var,” diye arkadaşlarına seslendi. “Birisi burada yoldan ayrılıp ormana dalmış! Herhalde Arnora’dır.”

Çocuklar yolun geri kalanında görülmemek için eğilerek ilerlediler. Hatları iyice belirsizleşen ince patika, ağaçların arasında kıvrılarak ilerliyordu.

“Bu ne biçim yol, kaybolduk galiba!” diye sızlandı Ateş.

Güneş, “Kiya asla yanılmaz,” diye karşı çıktı. Yolunu kesen kalın bir dal parçasını iten çocuk, alçak sesle bir ıslık çalmaktan kendini alamadı. “Gelmişiz bile!”

Az ileride bir kapısı ve küçücük, tek bir penceresi olan, siyah denebilecek kadar koyu renk ahşaptan yapılmış bir kulübe vardı.

“Arnora’nın kulübesi...” diye mırıldandı Maya. “İçeriye bir göz atmanın zamanı geldi de geçiyor.”

“Acele etme,” diyen Güneş, her zamanki gibi Maya’yı frenlemeye çalıştı. “Önce Arnora’nın evde bulunmadığından emin olalım.” Eğilip yerden aldığı bir dal parçasını kulübenin kapısına doğru savurdu. Kapıya çarpan dal oracığa düştü. Çocuklar birkaç dakika beklediler. Kapı açılmamıştı. Güneş aynı hareketi bir kez daha tekrarladı. Yine bir şey olmamıştı.

“Evde kimse yok galiba,” dedi Güneş.

Birkaç adımda eve ulaşan çocuklar, hemen içeri girdiler. Kapıyı aralık bırakmışlardı. Kulübede öyle az ışık vardı ki, gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Karanlıkta seçebildikleri kadarı ise çocukları dehşete düşürmüştü.

“Aman Tanrım!” diye mırıldanan Maya, elinde olmadan gerilemişti. Önlerinde sunağa benzer bir şey duruyordu. Üstünde de tuhaf biçimli bitki kökleri, renkli muskalar, uzun tüyler ve birçok da kurukafa vardı. Beyaz kafatasları, loş ışıkta mat bir şekilde parlıyordu. Dışarıdan duyulan uluma sesi ise çocukların korkularına korku ekliyordu. Belki rüzgârın, belki de kurtların sesiydi, ya da...

“Bu... bu da ne?” diye kekeledi Güneş.

Sesini kontrol etmeye çalışan Ateş, “Herhalde büyü hazırlarken kullanıyordur,” dedi. “Ama kılıcı göremiyorum. Her yanı arayalım, çabuk!”

Bakışlarını kurukafalardan ayıramayan Güneş, “Bundan emin misin?” diye mırıldandı.

Ateş kararlı bir ses tonuyla “Elbette,” dedi. “Buraya kadar geldik artık.” Sunağın yanından ayrılarak az ilerideki sandığa doğru yürüdü. Tam o anda kapı, hızla ardına kadar açıldı.

İki Karga

Çocuklar gürültüden yana döndüler.

“Siz burada ne arıyorsunuz?” Kapıda duran Arnora, simsiyah giysilere bürünmüştü. Omuzlarında iki büyük karga duruyordu. Buz gibi bakışlarla çocukları süzen yaşlı büyücü, boğuk bir sesle, “Size bir soru sordum!” diye bağırdı.

“İçeri izinsiz girdiğimiz için özür dileriz,” diyerek konuşmaya başladı Güneş.

“Saçma sapan konuşma, Odin aşkına!” diyen Arnora, öfkeyle sözünü kesti. “Aradığınız bir şey var değil mi? Belki de hırsızlığa geldiniz...”

Güneş telaşla, “Hayır, hayır,” dedi. “Hırsızlığa gelmedik. Ama haklısınız, bir şey aradığımız doğru.” Çocuk başını öne eğdi.

Arnora düşünceli bir biçimde başını sallayarak, “Bu kez sana inanıyorum,” dedi. “Üstelik ne aradığınızı da biliyorum. Kılıcı arıyorsunuz, değil mi?”

Çocuklar sessizce başlarını salladılar.

Başını arkaya atan Arnora, çatlak sesiyle bir kahkaha attı. “Odin’in kılıcı! Eğer bende olsaydı derhal onu yok ederdim. O, insana yalnızca felaket getirir!” Kupkuru parmaklarıyla üstüne kürk serili bir bankı gösteren büyücü kadın, “Oturun!” diye emretti.

Çocuklar mecburen oturdular. Kiya, Ateş’in kucağına sıçramış, gözünü kargalara dikmişti. Ateş, kuşların da kediyi ilgiyle süzdüklerini fark etti. Hayvanlar sanki gözleriyle sohbet ediyorlardı. Ateş, kuşların da sıradan kargalar olmadığı hissine kapıldı. O anda bir kez daha Vikinglerin dünyasında açıklanamayan, hatta sihirli birtakım şeylerin bulunabileceğini düşündü.

Sunağa yaslanmış duran Arnora alçak sesle, “Gunbyörn’ün kaybolması ve Erik’in ölümüyle bir ilгим olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

Çocuklar utançla sustular.

“Benden şüphelendiğinizi yüzünüzden okuyabiliyorum. Sihirli güçleri olan yaşlı bir büyücü, daha da güçlenmek için Odin’in kılıcını ele geçirmek istiyor. O yüzden evime girdiniz. Kılıcı burada bulamayacaksınız ama şuna bir bakın!” Kadın parmağıyla sunağın üstündeki kafatasını gösteriyordu.

“O ne?” diye sordu Güneş.

Arnora hafifçe gülümsedi. “Ben burada tanrılarla konuşuyorum. Odin, Thor, Freya... Hangisiyle konuşmam gerekiyorsa onunla. Kafatasları, uzun zaman önce ölümler ülkesine göçen kocama, anneme, babama ve kardeşlerime ait. O kafatasları tanrılarla iletişim kurmama yardım ediyorlar.”

Kargalardan biri gagasını ardına dek açıp bir çığlık attı.

Kendini daha fazla tutamayan Ateş, “Ya bu kargalar?” deyiverdi.

Arnora, koskoca kargaları yeni fark etmiş gibi, “Ah, bu güzelleri mi soruyorsun?” diye mırıldandı. “Bunlar Odin’in kargaları, Hugin ile Munin. Bildiğiniz gibi Odin onları yeryüzünün dört bir yanına göndererek insanlar hakkında bilgi edinir. O yüzden de şu sıralar buradalar.”

Ateş durumu kavramıştı. “Odin, cinayetler hakkında neler bildiğini öğrenmek istiyor!” diye atıldı.

“Özetle öyle diyebiliriz.”

Ateş, “Bu, senden şüphelendiği anlamına da gelmiyor mu?” diye üsteledi.

Arnora omuz silkerek “Belki de...” dedi. “Ama eminim Odin kargalarını Haithabu’ya da yollayacaktır.”

Ateş’in aklından bir sürü düşünce geçiyordu. Acaba Arnora dikkatleri başka tarafa çekmek için gösteri yapıyor olabilir miydi? Belki de kılıç kulübede bir yerlerdeydi. Şu sandığa bir göz atmak için neler vermezdi ki!

Ateş, karganın çığlığıyla bakışlarını yeniden Arnora’ya çevirdi. Munin Kiy’a göz kırpar gibiydi. Her ne kadar kulağa çılgınca gelse de Ateş, bir kez daha hayvanların sessizce anlaştığını düşünmekten kendini alamadı.

Bu arada Arnora, “Kediniz...” diye mırıldandı. Gözlerinde

değişik bir parıltı vardı. “Kediniz ne kadar değişik, çok farklı. Öyle büyüleyici, öyle güzel ki...”

Maya ürkek bir tavırla başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Kiya sıradan, gayet normal bir kedi.”

Arnora kendinden emin bir tavırla “Yalan söylüyorsun,” diye karşılık verdi. “Hiç de sıradan bir kedi değil. Ama onu değerli bir hazineymiş gibi korumaya çalışmanı anlıyorum. Onun sende kalmasını istiyorsun. Korkma, onu senden almayacağım. Neyse, şimdi konumuza dönelim. Sizinle ne yapacağım ben?”

Ateş abartılı bir sevimlilikle “Bu çok kolay,” diye atıldı. “Bırakacaksın, gideceğiz.”

“Olmaz. Benden habersiz evime girdiniz. Bunun cezasının ne olduğunu biliyorsunuzdur herhalde.”

“Yanılmışız, bunun için de özür diledik,” dedi Güneş. “Senden şüphelendiğimiz için gerçekten özür dileriz. Biz yalnızca olayı aydınlatmaya çalışıyorduk. Lütfen bizi affet!”

Arnora kafataslarından birini eline almış, dikkatle inceliyordu.

“Babam...” diye mırıldandı, “gururlu bir adamdı. Ama aynı zamanda akıllı ve ileri görüşlüydü de. Merak ediyorum doğrusu, eğer onun evine böyle habersizce girmiş olsaydınız, sizi öldürür müydü acaba?”

Güneş’in sırtından aşağı soğuk terler boşandı.

“Hırsızlığın ve soygunculuğun cezası ölümdür,” dedi Arnora. “Babam olsa bunu neden yaptığınızı sorardı... Evine neden izinsiz girdiğinizi? Sanırım sonra da sizi serbest bırakırdı.”

Çocuklar içlerinin rahatlamasıyla derin bir nefes aldılar.

Arnora kafatasını sunağın üstüne yerleştirdikten sonra “Yalnız babam tek bir nedenle sizi bırakırdı,” diye devam etti. “Olayı çözeceğinizi ve suçluları yakalayacağınızı umut ediyorsa... Ben de aynı şekilde davranacağım. Gidebilirsiniz, ama bakın sizi uyuyorum... Peşimde dolaşmayı bırakın!”

Çocuklar söz verdiler. Oturdıkları banktan kalktıklarında Hugin ile Munin, Arnora'nın omzundan havalanıp yere, Kiya'nın önüne kondular. Bir kez daha aralarında kısa ama gizemli bir göz teması oldu. Sonra Kiya birden kapıdan dışarı fırladı, gitti. Çocukları beklememiş, onlara bakmamıştı bile. Kargalar da çığlıklar atarak peşinden uçmaya başladılar.

Çocuklar neler oluyor, dercesine Arnora'ya baktılar. Yaşlı kadın omuzlarını silkerek, “Merak etmeyin,” dedi. “Hugin ile Munin beni yeterince dinlemişler anlaşılın. Onları yanımda tutacak güce sahip değilim. İsteyince giderler.”

Çocuklar hayvanların peşinden dışarı fırlayıp koşmaya başladılar. Kurukafalarla dolu evden çıkabildikleri için oldukça mutluydular.

Kiya geldikleri patikada kayar gibi ilerliyordu. Kargalar bir süre kedinin tam üstünde uçtular, daha sonra bir kurşun gibi

gökyüzüne yükselerek gözden kayboldular.

“Kiya ne yapmaya çalışıyor böyle?” diye bağırdı Ateş.

Maya omuz silkerek, “İyi soru,” diye yanıt verdi, “ama Haithabu’ya dönüyor, sanırım.”

Ateş nefes nefese, “Nereye giderse gitsin!” diye soludu. “Arnora’nın korkunç kulübesinden çıkmayı başardık ya, gerisi önemsiz!”

“Yaşlı büyücüye inandınız mı?” diye sordu Maya.

Güneş nefes nefese “Ben inandım,” dedi. “Yoksa bizi bırakmazdı. Ben şu anda Kiya’nın niyetinin ne olduğunu merak ediyorum.”

Tehlikeli Oyun

Kısa süre sonra şehri çevreleyen çite varmışlardı. Nöbetçiler bu kez soru sormayıp geçmelerine izin verdiler. Kapının önünde onları bekleyen Kiya da yine önlerine düşüp şehrin merkezine doğru yol aldı.

“Bakın, doğruca Skarf’ın evine gidiyor!” diye bağırdı Maya.

Gerçekten de kedi, doğruca yeni Kontun gösterişli evine yönelmişti. İkinci sürpriz evin çatısındaydı. Kargalar dama konmuş, onları bekliyordu.

Evdeki gürültü sokağa taşmıştı. Kapı açılıp kapanıyor, içeriye boynuz kadehleri, fiçılar ve kızarmış domuzlar taşınıyordu.

“Skarf bir kutlamaya hazırlanıyor galiba,” dedi Maya. “Bana sorarsanız, kont seçilmesi şerefine ziyafet verecek.”

“Evet,” dedi Ateş, sesinden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. Diğerleri gibi Ateş de olayla ya da katillerle ilgili bir ipucuna ulaşmayı beklerken kendini bir davetin hazırlıkları içinde bulmuştu.

Güneş, yıkılmış bir halde kendini otların üzerine çökerek, “Hepsi boşunaymış,” diye mırıldandı. “Yine başa döndük.”

“Belki de Arnora bizi bilerek yanlış yönlendirmiştir,” dedi Ateş, yüksek sesle düşünüyordu.

Maya sırtıarak, “Belki de saldırganlar her şeye karşın trol-lerdir,” dedi. “Artık neye inanacağımı bilemiyorum. Hey, bakın Tyorgi geliyor!”

Genç Viking, çocukları görmüş, koşarak onlara doğru geliyordu. Yanlarına gelince “Nereye kayboldunuz?” diye sordu gülerek.

Güneş, “Ağı tamir ettikten sonra mantar toplayalım dedik ama ne yazık ki bulamadık,” diye bir palavra attı.

“Bir dahaki sefer bana sorun,” dedi Tyorgi. “Ormanı iyi bilirim.”

Ateş, “Skarf bugün büyük bir kutlama düzenliyor galiba,” diye araya girdi.

Tyorgi'nin neşeli yüzünden bir gölge geçti. “Evet, tabii,” dedi. “Biz de gideceğiz. Geç gideriz belki ama yine de katılacağız. Şimdi babamın yanına dönmem gerekiyor. Ona yardım edeceğime söz verdim. Görüşürüz!”

Tyorgi yanlarından o kadar hızla ayrıldı ki, çocuklar ancak arkasından el sallayabildiler.

Maya, “Eminim Leif ve ailesi için Skarf'ın düzenlediği bu ziyafete katılmak hiç kolay olmayacaktır,” diye mırıldandı.

“Leif, kaybetmeyi olgunlukla kabullenebilen biri. Seçilmediği halde Skarf'ı nasıl kutlamıştı, hatırladınız mı?” dedi Güneş.

O sırada tam arkalarından “Hey, siz içinüz! Şunun ucundan tutuverin!” diyen bir ses yükseldi. Dönüp bakınca sesin sahibinin, oldukça ağır görünümlü bir fıçıyı Skarf’ın evine doğru yuvarlamakta olan Olaf olduğunu anladılar.

Fıçıyı eve soktuklarında alnındaki terleri silen Olaf, “Sağ olun çocuklar,” diyerek teşekkür etti ve şakacı bir sesle, “Şimdi de bu fıçıyı boşaltma zamanı, değil mi? Hem o zaman fıçı da hafifler,” diye ekledi. “Diğerini taşımama da yardım eder misiniz?”

Evden çıkmadan önce Skarf’la karşılaştılar. Köpeği Orm da yanındaydı. Kiya bir hamlede Maya’nın kucağına sıçradı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Skarf onları görür görmez, “Hoş geldiniz dostlar!” diye bağırdı. “Akşamki ziyafete de beklerim.”

“Elbette saygıdeğer Kontumuz!” diye karşılık verdi Olaf. “Ama önce biraz met getirelim.”

Bir kahkaha atan Skarf, “Çok doğru, Thor aşkına!” diye bağırdı. Sonra da çocuklardan yana döndü. “Hazırlıklara yardım ettiğiniz için teşekkürler. Akşama görüşürüz.”

Çocuklar yalnızca iki fıçının yuvarlanmasına yardım etmekle kalmayıp kasalarca balığın taşınmasına ve taze orman meyveleriyle fırından yeni çıkmış ekmeklerin masalara yerleştirilmesine de yardım ettiler. Masaların bir kısmı evin içine, bir kısmı da geniş bir daire oluşturacak biçimde bahçeye dizildi. Dairenin tam ortasında da kocaman bir ateş yakıldı. İşler bitin-

ce Maya keyifle “Her şey tamam,” dedi. “İş, konukların gelmesine kaldı. Büyük bir kutlama olacak gibi görünüyor.”

Kendini bir banka atan Güneş, “Kesinlikle,” diye mırıldandı.

O sırada “Olamaz, yine o köpek geldi,” diye söylendi Maya.

Açık kapıdan dışarı fırlayan Orm, dosdoğru üstlerine koşuyordu. Kiya sırtını kamburlaştırıp tüylerini dikti.

“Bu hayvan neden başka yere gitmiyor?” diye sızlandı Maya.

“Korkma, ben hallederim,” dedi Ateş ve sakin bir tavırla kocaman köpeğe doğru yürümeye başladı. Orm durmuş, kuyruğunu sallayarak bekliyordu.

Ateş, hayvana yaklaşıp dikkatle elini uzattı. Orm çocuğun elini şöyle bir kokladıktan sonra yalamaya başladı.

Ateş, “İyi köpek! Aferin sana...” diyerek köpeği okşadı. Sonra yerden bir odun parçası alarak biraz uzağa fırlattı.

Orm hemen fırlayıp odunu geri getirmişti.

Ateş, “Bak hele, demek atılanı getirmeyi de biliyorsun,” diye mırıldandı. “Akıllı bir köpek olduğunu anlamıştım ama şimdi buradan biraz uzaklaşalım çünkü Kiya senden pek hoşlanmadı.”

Ateş, evlerin arasındaki açıklığa yöneldi. Odunu birkaç kez fırlattı. Köpek her seferinde koşup odun parçasını geri getirdi. Çocuk köpekle oynarken arkadaşlarını da görebiliyordu. Orm oynamaya doymuyordu. Ateş odunu atıp duruyor, köpek de bıkıp usanmadan getiriyordu. Tek bir kez durup havladı – o da Skarf’ı gördüğünde. Bir ara evden çıkan Skarf onları görünce el salladı, sonra yine içeri girdi.

Ateş eğilip hayvana sarıldı. Hayvanı okşarken bir yandan da mırıldanıyordu. “Harika bir köpeksin sen... Terbiyeli köpek... Keşke ormanda troller mi neyse o yaratıkların saldırısına uğradığımızda da yanımızda olsaydın. Umarım Erik’in katilini yakalar ve...”

Ateş cümlesini tamamlayamadı. Ellerinin arasındaki hayvan birden kaskatı kesilmiş, hatta dişlerini göstererek hırlamaya başlamıştı.

“Ne oldu sana?” dedi Ateş gülümsemeye çalışarak. Ancak hayvan donuk sarı gözleriyle öylece ona bakınca, gülümsemesi de soldu. Orm ağzını açtı ve korkunç dişlerini gösterdi.

Korkuyla gerileyen Ateş, can havliyle odunu kaptı. “Defol!” diye bağırdı titreyen bir sesle.

Tam o sırada Orm, Ateş’in üstüne atladı.

Ateş dehşet içinde köpeğin burnuna odunu patlattı. Hayvan birkaç adım geri çekilip silkindi.

Bu fırsattan faydalanan Ateş yerinden fırlayıp kaçmaya başladı. Bir yandan arkadaşlarına doğru koşuyor, bir yandan da “Yardım edin!” diye bağıırıyordu. Bu arada gürültüyü duyan Skarf da evden fırlamış, çocuklarla birlikte Ateşe doğru koşuyordu. Ancak Orm’un avından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Ateş’i kovalıyor ve arayı giderek kapatıyordu. Sonunda çocuğu ayağından yakalayınca Ateş yere yuvarlandı.

Çocuk tekmeler savuruyor, köpeği kendinden uzak tutmaya çabalıyordu. Köpek ise deli gibi havlıyordu. Sonunda Ateş’in

sağ ayağını kaptı. Neyse ki delikanlının şansı vardı, ayakkabının kalın köselesi ayağını korudu. Debelenmeyi sürdüren Ateş, ayağını kurtardı ve doğrulmaya çalıştı. Ancak köpek ondan hızlıydı. Üstüne atlayıp çocuğu sırtüstü yere yıktı. Ateş hayvanın soluma ve hırlamalarını kulağının dibinde duyabiliyordu.

O anda Skarf, “Orm!” diye gürledi. “Çabuk buraya gel!”

Köpek hırlamayı bırakıp geri çekildi.

Ateş ağır ağır başını kaldırdı. Arkadaşları yanına diz çökmüş, onunla ilgilenirken az ötede Skarf, köpeğini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Maya endişeyle.

Beti benzi atan Ateş, ayağını kontrol ederken “Sanırım...” diye mırıldandı.

Maya bu öfkeyle Skarf’a dönüp “Bu köpek durup dururken Ateşe neden saldırdı?” diye sordu.

Skarf omuz silkerek, “Ben de anlamadım, çok üzgünüm,” diye yanıt verdi. “Aslında genellikle sakindir. Üstelik çocukları da çok sever.”

Orm uslu bir tavırla sahibinin dizinin dibinde oturuyordu. Yine de yan gözle Ateş’i süzmeye devam ediyordu.

Maya, “Bu hayvanı serbest bırakmamalısınız,” diye söylendi. “Tersine zincirlemeniz gerekir.”

“Galiba haklısın,” diye mırıldanan Skarf, bir elini Ateş’in omzuna koydu. “Odin şahidimdir, sana bir şey olmamasına se-

vindim delikanlı. Kendimi affettirmek isterim. İstediyin bir şey olursa bana söylemekten çekinme.”

Ateş, “Tamam, tamam,” dedi. Tek istediği Skarf’ın köpeğini de alıp başından gitmesiydi. Sonunda istediği oldu.

“Peki, sonra görüşürüz o zaman,” diyen Skarf, Orm’u alıp gitmeden önce, “Umarım bu olanlar yüzünden akşamki davete katılmaktan vazgeçmezsiniz!” diye ekledi.

Maya, “Yine paçayı zor sıyırdık,” diye hırsla söylendi. “Bu yaratığın neden böyle aniden çıldırdığını bilmek isterdim doğrusu.”

“İyi soru!” dedi Güneş. “Bir şeye kızmış olmalı. Onu kızdıracak ne yaptın Ateş? Odunu almaya mı kalktın yoksa?”

Ateş başını iki yana sallayarak, “Hayır,” diye yanıt verdi. “Odonla oynuyorduk zaten...” Çocuk, yaşananları bir kez daha zihninde canlandırmaya çalıştı. Birden gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra da aklına geleni alçak sesle arkadaşlarıyla paylaştı. O anlattıkça diğerlerinin gözleri de iri iri açıldı.

Kanıt

Çocuklar, beş dakika sonra Leif'in evinin önündeydiler. Kapıyı Tyorgi açtı.

Ateş hemen, "Erik'in göğüs zırhının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki... Burada. Ama ne işine yarayacak, Tyr aşkına?"

Kendini tutamayan Ateş, sabırsızlıkla "Görebilir miyim? Lütfen, çok önemli!" diye bağırdı.

Tyorgi omuz silkip uzaklaştı. Kısa süre sonra da elinde Erik'in kösele göğüs zırhıyla geri döndü.

"Bir süre bende kalabilir mi?" diye sordu Ateş.

"Bilmiyorum. Neden ki?"

Ateş, "Gerçekten önemli," diye üsteledi. "Ziyafetten sonra geri veririm."

"Aslında önce babama sorsam iyi olurdu ama o şu anda burada değil," diye mırıldandı Tyorgi. Kısa bir tereddüt anından sonra kösele zırhı Ateşe uzattı.

Ellerinde kösele zırhla bir köşeye çekilen çocuklar, zırhtaki ısırık izlerini iyice incelediler.

“Doğru iz üstünde olduğumuzu anlamıştım,” dedi Ateş he-
yecanla. “Hadi bakalım, başlıyoruz!”

***

Gece olmuş, Haithabu karanlığa boğulmuştu. Gökyüzü yıl-
dızlarla bezeliydi. Çocuklar Viking şehrine geldiklerinden beri
hava ilk kez bu denli açık ve bulutsuzdu. Ayın çevresinde gü-
müş rengi bir hale vardı. Skarf’ın evindeki davetliler üç saattir
yiyip içiyorlardı. Balık ve etle dolu tepsiler elden ele dolaştırılı-
yor, met su gibi akıyordu. Herkesin keyfi yerindeydi. Kutlama
tüm hızıyla sürüyordu. Maya, Güneş, Ateş ve Kiya bahçenin
yan tarafında, küçük bir masada oturuyorlardı. Dördü de aşırı
derecede gergindi.

“Haydi artık, yapalım şu işi!” diye üsteledi Maya.

Masanın altında tuttuğu kösele zırhla oynayan Ateş, “Haklı-
sın ama henüz sırası değil,” diye mırıldandı.

“Biraz daha beklersek herkes sarhoş olacak,” diye karşı çık-
tı Maya. “Ondan sonra da söylediklerimize gülüp geçmekle
kalacaklar.”

Ateş içini çaktı. Maya haklıydı ama eğlenmekte olan bir
şehir dolusu Viking’in önüne çıkıp seçtikleri kontu cinayet-
le suçlamak kolay iş değildi. Ateş, büyük bir riske girdiğinin
farkındaydı. Ya ona inanmazlarsa ne olurdu? Çocuk gözlerini
yumdu. Bu düşünce onu korkutuyordu. Yapmak istedikleri, bir
anda gözüne küstahça görünmüştü. Tüyleri ürperdi.

Düşünceleri, Olaf'ın sesiyle bölündü. Adam ayağa kalkmış, masanın yanında duruyordu. Yalpalayarak elindeki boynuz kadehini havaya kaldıran Olaf, "Kadehimi, şu anda Odin'in yanı başında durduğuna inandığım Erik'in şerefine kaldırmak istiyorum!" diye bağırdı.

Gökyüzüne uzanan yüzlerce kol, eski Kontu kutsadı. Topluluktan bağırışlar yükseldi.

Olaf, bir süre sonra elini kaldırıp kalabalığı susturdu ve "Şu anda yeni Kontumuzu kutlamanın zamanı geldi," dedi. "Şimdi de Skarf'ın şerefine içelim!"

Kalabalık bu kez de Skarf'ın adını haykırdı.

Skarf ayağa kalkıp ciddiyetle teşekkür ederek, "Bana duyduğunuz güven benim için bir şereftir," dedi. "Şuna inanmanızı istiyorum ki Erik gibi bir adamın yerine geçmenin büyük bir onur olduğunun da farkındayım."

Ateş, zamanın geldiğini düşündü. Şimdi yapmalıydı! Arkadaşlarına bir işaret verip ayağa fırladı ve "Seni sahtekâr!" diye bağırdı.

Tüm bakışlar bir anda ona döndü. Ama bu bakışlarda hiçbir sempati ya da anlayış yoktu; düşmanca bakışlardı bunlar.

Skarf gözlerini kısarak, "Sen ne dedin, çocuk?" diye sordu.

"Senin sahtekârın teki olduğunu söyledim. Yalnızca o kadar da değil, sen bir katilsin. Erik'in katili!" diye yanıt verdi Ateş. Sesinin titremesini önleyemediği için kendine kızıyordu aslında.

Elini kılıcının kabzasına götüren Olaf, “Şu küçük kurbağayı susturayım mı?” diye sordu.

“Bırak, boş ver,” dedi Skarf elini sallayarak. “Belki de ufaklık meti fazla kaçırmıştır. Baksana ne kadar komik!”

Birkaç kişi gülse de az önceki eğlenceli hava bozulmuştu bir kere.

“Komik, öyle mi?” diye bağırdı Ateş. Tüm cesaretini toplayıp masanın altında tuttuğu zırhı çıkararak ortadaki ateşe doğru yürüdü. Maya, Güneş ve Kiya da arkasından geliyorlardı.

Ateş, Skarf’a doğru dönerek yüksek sesle, “Erik’i sen öldürdün ve biz bunu kanıtlayabiliriz,” dedi. Bu kez kendine güveni gelmiş ve kesin bir dille konuşmuştu.

“Size bu delikanlının içkiyi fazla kaçırdığını söylemiştim,” diye yineledi Skarf. Birkaç kişi sözde neşeyle kahkaha attı.

Bu kez Leif ayağa kalktı ve “Bu söylediklerin korkunç,” diye bağırdı. “Kanıtlarım, diyorsan bunu hemen yapsan iyi edersin delikanlı!”

“Skarf, köpeği Orm’u Erik’e saldırttı,” diye açıkladı Ateş. “Köpek bunun için eğitilmişti ve Erik’i öldürdü! Bedenindeki yaralar bir yana, kösele zırhındaki ısırık izleri bunu kanıtıyor. İşte bunlar...” Ateş, kösele zırhı havaya kaldırmıştı. “Bu diş izleri Orm’a ait!”

“Bu saçmalık,” diye haykırdı Skarf.

Ateş, “Hiç de değil!” diye karşılık verdi. “Bugün öğleden sonra Orm bana saldırıp ayağımdan ısırıldı. İlk başta buna bir anlam veremedik çünkü güzel güzel oynuyorduk. Birden hayvanın gözü döndü. Neden kızdığını çok düşündük. Acaba ne olmuştu da hayvan öfkeden kudurmuştu?”

Ateş durup kalabalığı süzdü. Herkes meraklı bakışlarını ona dikmiş, bekliyordu. Skarf küçümser bir ifade takınmıştı ama onu susturmaya kalkmadı.

“Hayvan, Erik’ten söz ettiğimde ve yakala kelimesini duyunca deliye döndü,” diye açıkladı Ateş.

Leif anlamamıştı. “Yani?” diye sordu.

Ateş heyecanla “Erik ve yakala!” diye bağırdı. “Daha ne olsun? Hayvan Erik’e saldırmak üzere eğitilmişti. Ben tesadüfen aynı kelimeleri kullanınca da bana saldırdı. Gemiyle yola çıkıp o koyda kamp kurduğumuzda da hayvanı Erik’in üstüne Skarf saldırttı. O koyun Haithabulu denizciler tarafından kamp alanı olarak sık sık kullanıldığı biliniyor. Skarf bu yüzden bizi nerede bulacağını biliyordu. Bizi beklemiş olmalı. Büyük olasılıkla yanında suç ortakları da vardı. Isırık izleri, saldırıların troller olduğuna inanmanızı sağladı. Böylece şüpheleri de kendi üzerinden uzaklaştırmış oldu!”

“Bu kadar saçmalık yeter!” diye bağıran yeni Kont, yumruğunu masaya öyle sert vurdu ki masadaki boynuz kadehler yerlerinden hopladı. “Bunların hepsi palavra, Odin aşkına!”

Ancak Ateş, hızını almıştı bir kere. “Palavra mı, asla!” diye karşılık verdi. “Kanıtımız var!” Herkesin şaşkın bakışları altında sağ ayakkabısını çıkarıp havaya kaldırdı. “Orm’un ısırıldığı bu ayakkabı kanıt. İşte Erik’in kösele zırhındaki ısırık izleri, işte ayakkabım! İsteyen yakından bakabilir. Isırık izleri birebir aynı, değil mi?”

Olağanüstü bir sessizlik oldu. Ayağa kalkan Leif, Ateşe doğru yürüdü. “Göster bakayım,” diyerek izleri yakından inceledi.

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Ateş, Güneş ve Maya nefeslerini tutmuş, öylece bekliyorlardı.

Sonunda kösele zırhı bir kenara bırakan Leif, buz gibi bir sesle, “Çocuk doğru söylüyor!” diye bağırdı. “İzler birbirini tutuyor. Ağabeyimi sen öldürdün Skarf!”

Kont donup kalmıştı.

“Şu köpeği buraya getirsene Skarf!” diye seslendi Ateş. “Bir deneme yapabiliriz pekâlâ!”

“Hayır,” dedi Skarf, kısa bir süre sonra. Omuzları çökmüş, dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

Adamın üstüne yürüyen Leif, “Ağabeyimi sen öldürdün,” diye tekrarladı. “İtiraf et!”

Skarf, ağır ağır başını sallayarak gerçeği kabul etti.

Çocuklar ortalığın karışacağını sanıyorlardı ama yanılmışlardı. Kimseden çıt çıkmadı. Herkes şoktaydı.

Leif olanlara inanmakta güçlük çekiyordu. “Ama neden?”

Ateş soğuk bir sesle, “Çünkü güç sahibi olmak istiyordu ve ağabeyin buna engel oluyordu,” dedi.

Skarf öksürüp genzini temizledikten sonra “Bu doğru,” dedi. “Ailem sürekli senin ailenin gölgesinde kaldı. Bundan tek şikâyet eden de ben değilim.” Başını kaldırıp gözlerini ayaklarına dikmiş olan Olaf’a baktı.

“Raven’le Gunbyörne saldıran da sen miydin?” diye sordu Leif.

“Evet, Erik’in de Raven ile Gunbyörn’ün bulunduğu gemide olacağını düşünmüştük. Bu iyi bir fırsattı ama ne yazık ki, Erik yolculuktan bir gün önce hastalanmış. Biz daha önce pusu yerine yerleştiğimiz için bizim bundan haberimiz olmadı tabii. Trol kılığına girip gemiye saldırdığımızda...”

Leif usulca başını sallayarak, “Gunbyörn’ü öldürdünüz,” dedi. “Raven nasılsa sağ kalmayı başarmış ama yaşadığı korkunç olayın şokunu üzerinden atmayı başaramadı.”

Skarf’ın dili tamamen çözülmüştü artık. “Evet, onu yere serdiğimizde öldüğünü sanmıştık ve...”

“Sana başka kim yardım etti Skarf?” diye sordu Leif.

Bakışlarını gökyüzüne çeviren Viking, “Olaf... Sonra kuzeyden, parayla tuttuğum birkaç adam...” dedi. Sonra da çocuklara sert bir bakış attı. “Bunların daha önce keşfettiği koyda kamp kurup bekledik. Takas için seninle ve çocuklarla çıktığı yolculukta Erik’in gemisine de oradan çıkıp saldırdık zaten.

Tek amacım Erik'i öldürmek değildi. Kılıcı da istiyordum, Odin'in kılıcını!"

Ateş, karanlığın içinden çıkıp üstlerine saldıran, ne olduğunu anlayamadığı o yaratıkları anımsayıp ürperdi.

Leif öfkeyle, "Neyse ki, o saldırı başarısız olmuştu," diye homurdandı. "Ölen olmadı. Seni sinsî katil, ne yazık ki üçüncü denemende amacına ulaştın."

Skarf, sessizce başını salladı.

Leif iğrenerek adama arkasını döndü. Maya, Güneş ve Ateş'in başını okşayarak "Bu katilin maskesini düşüren sizsiniz," dedi.

"Yalnız biz değiliz," dedi Güneş ve Tyorgi'yi yanlarına çağır-
dı. "O da bize yardım etti."

Leif hayretle oğluna bakarak, "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Benim bundan neden haberim olmadı?"

Tyorgi omuz silkmekle yetindi. Leif ona doğru eğilerek "Aferin oğlum," diye fısıldadı.

İriyarı Viking, doğruldu. Yüzünde sert bir ifade vardı. Skarf'a dönerek "Olaf'la ikinizi yarın yargılayacağız ama kılıcı hemen şimdi vereceksin... ve kontlukta istifa edeceksin," dedi.

Skarf, yerinden kalktı ve yanında onu gözaltında tutan iki adamla birlikte eve girdi. Az sonra geri dönüp kılıcı Leif'in ayaklarının dibine bıraktı. Leif'in bir işaretiyle nöbetçiler, Skarf'la Olaf'ı alıp götürdüler. Odin'in kılıcını dikkatle kaldıran adam, silahı alevlerin ışığına doğru tuttu.

“Çok dikkatli ol, Freya aşkına!” dedi ince bir ses. Arnora büyük ateşin önüne geldi. “Daha önce de söylediğim gibi bu kılıç Erik'e felaket getirdi.”

Leif, “Hayır,” diye karşı çıktı. “Ağabeyimi bu emsalsiz kılıç değil, hırs öldürdü.”

Arnora kaşlarını kaldırarak “Sen yine de çok dikkatli ol!” dedi.

O sırada Leif'in yanına bir başka kadın geldi. Bu Asa idi. “Neyse ne,” diyen kadın tüm gözleri üstünde toplamıştı. “Leif'in yeni Kontumuz olmasını öneriyorum!”

Heyecanla yerinden fırlayan Tyorgi, “Evet!” diye bağırdı ama babasının sert bakışları onu susturuverdi.

Vikingler masalara vurmaya başladılar. Bu, onların öneriyi beğendiklerini ifade ediş biçimiydi. Onlar masaları yumrukla-ken Leif, kılıcı gururla başının üstüne kaldırmış, ateşin önünde hareketsiz duruyordu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

“Kutlamaya devam!” diye bağırdı biri. “Yaşasın yeni Kontumuz! Onun ve katilin yakalanması şerefine içelim!”

Haithabu'da yaşanan o gece, kolay kolay unutulmayacaktı. Şehir sakinleri daha önce hiç yaşamadıkları bir eğlence yaşadılar. Ateş, Güneş ve Maya, birer zafer anıtı gibi masadan masaya dolaştırıldılar. Her masada Skarf'tan neden şüphelendiklerini, adamın katil olduğunu nasıl anladıklarını tekrar tekrar anlatmak zorunda kaldılar.

Asa, Maya'ya güzel bir kitap hediye etti. Çocuklar da kabzaları süslemeli birer bıçak aldılar. Kiyayı ise herkes güzel güzel yiyecek-

lerle şımartıyordu zaten. Kedi küçük bir kraliçe gibi saygı görmemin tadını çıkarıyordu ama her zamanki gibi bu karmaşanın biraz uzağında kalmayı da başarıyordu. Bu tutumu bir tek kez değiştirdi. Çocuklar Raven'in oturduğu masaya yöneldiklerinde Kiya kendisine uzatılan balık parçasını görmezden gelerek bir sıçrayışta adamın kucağına çıktı. Dünyadan bihaber öylece oturan iriyarı Viking'in koluna yüzünü sürterek yumuşacık bir sesle miyavladığında, Raven'in yüzünde ansızın bir gülümseme belirdi.

Bu gülümseme Tyorgi'nin gözünden kaçmamıştı. "Hey, Raven..."

Raven alçak sesle "Ne var Tyorgi?" diye yanıt verdi.

Tyorgi mutluluktan havalara sıçrayarak, "Hey, döndün mü, burada mısın gerçekten de?" diye bağırdı.

Raven öylece bakakalmıştı. "Neden? Deminden beri burada oturmuyor muyum?"

Genç Viking gülererek, "Evet, öyle de..." dedi ama Raven'le konuşurken biraz daha özen göstermesi gerektiğini hissetti. "Yiyecek bir şeyler getireyim mi sana?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Evet," diye yanıt verdi Raven. "Kediye de bir şeyler getir."

Davetlilerin oturduğu masalar ancak sabahın ilk ışıklarıyla boşalmaya başladı.

Maya esneyerek "Ben daha fazla dayanamayacağım," diye söylendi.

"Yalnız değilsin..." dedi Güneş sırıtarak. "Tyorgi çoktan masaya kapanıp uyumuş, baksana!"

Doğru söylüyordu. Genç Viking başını kollarına yaslamış, mışıl mışıl uyuyordu.

Maya çevresine bir göz gezdirdi. Onlarla ilgilenen yoktu. “Yine kendi yataklarımızda uyumanın zamanı geldi,” diye mırıldandı.

“Siebenthann’da mı diyorsun?”

Bir kez daha esneyen Maya, “Evet, bir itirazın mı var?” diye sordu. “Olay çözüldü nasılsa.”

Güneş, “Orası öyle ama...” diye araya girdi. “Odin’in kılıcının gerçekten de uğursuzluk getirip getirmediğini merak ediyorum ben.”

“Sonsuza dek burada kalacak değiliz herhalde,” diye karşı çıktı Maya. “Ayrıca balık sevmem, bilirsin.”

Ateş gülererek, “Bu da çok önemli bir konu tabii,” dedi. “Ama şimdi biraz ciddi olalım. Gerçekten artık eve dönmemiz gerekiyor. Önce şu Tyorgi’yi evine götürüp yatıralım.”

Böylece Tyorgi’yi sürükleyerek babasının evine götürdüler. Onca yolu yarı uyur vaziyette giden Tyorgi, yatağına yatarken gözlerini aralayıp “Teşekkürler çocuklar,” dedi. “Siz de gidip uyuyun. Sonra görüşürüz.”

Tyorgi’nin eline dokunan Maya, “Evet, bakarsın görüşürüz, kim bilir...” dedi.

“Hmm... Ne dedin şimdi sen?” diye mırıldandı Tyorgi yarı uykulu bir halde.

Çocuklar hiç yanıt vermediler ve Tyorgi rüyalar ülkesine dalana dek öylece beklediler.

“Seni özleyeceğim Tyorgi,” diye mırıldandı Maya yutkunarak.

“Gelin haydi,” diye fısıldayan Ateş, arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıktı. “Vedadan daha kötü bir şey varsa o da *uzun* bir vedadır.”

Sabahın kör karanlığında bomboş olan Haithabu sokaklarında hızla yürüdüler. Köprüden son bir kez daha geçerek limana geldiler.

“Bakın, gemi ön tarafta,” diye bağırdı Güneş.

O sırada tam tepelerinden bir *gak* sesi geldi. Başını kaldıran Güneş, yükseklerde iki siyah nokta gördü. “Şuraya bakın,” dedi, “bunlar karga olmasın?”

“Acaba bunlar Hugin ile Munin mi?” diye mırıldandı Maya.

“Hiçbir fikrim yok. Bana sorarsan bütün kargalar birbirine benziyor.”

“Bence kesin Hugin ile Munin,” dedi Maya.

Güneş gülerek, “Haklısın sanırım,” dedi. “Dün gelip Skarf’ın evinin damına konmaları rastlantı değildi herhalde!”

Ateş, “Tabii ki değildi,” diyerek kuşlara el salladı. “Şu anda burada olmaları da bir rastlantı değil. Bize veda etmeye geldiler.” Kargalar bir kez daha bağırıştılar. Bu kez Kiya, uzun bir miyavlamayla yanıt verdi.

Çocuklar daha fazla oyalanmadan Haithabu'ya ayak bastıkları büyük savaş gemisine koştular. Güneş elini dikkatle küpeşteye koydu ama tahtanın dokusunu hissetmedi. Daha doğrusu bir yere dokunduğunu bile anlayamadan onu alan Tempus, çocuğu ardında Maya, Ateş ve Kiya ile birlikte Siebenthann'a, kendi zamanlarına bırakıverdi.

Gizli Büyü

“Tamı tamına dört sayfa! Tıpkı Tan Bey’in istediği gibi!” dedi Ateş gururla. Maya ve Güneş’le birlikte evlerinde, bilgisayarının önünde oturuyorlardı. “Yazması hiç de zor olmadı, değil mi?”

Haithabu’dan döneli iki gün olmuştu ve az önce Haithabu ile Vikingler hakkındaki tarih ödevinin son cümlesini de yazmışlardı. Ateş’in yatağına yerleşen Kiya, yarı aralık gözleriyle onları seyrediyordu.

“Çok doğru,” dedi Güneş. “Bana kalsa bir bu kadar daha yazardım.”

İnatla yüzüne düşen bir tutam saçı yüzünden çeken Maya, “Ben de Vikingler hakkında anlatacak çok şey olduğunu anlamış bulunuyorum,” dedi.

Ateş, kızı başıyla onaylayarak, “Kaç kere söyledim, Vikingler kana susamış yağmacılar olmanın çok ötesinde bir kavim-diler,” dedi. “Haithabu’ya yaptığımız zaman yolculuğuna değdi doğrusu!”

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedi Güneş. “Üstelik kompozis-

yon ödevimiz için de iyi oldu.”

“Eh, biz de canımızı dişimize takıp araştırma yaptık!” diye söylendi Maya.

Ateş, “Şüphesiz!” diyerek kızı onayladı. “Ama bu sayede de bize göre çok değişik olan bir dünyayı tanıma olanağını bulduk. Siz de böyle düşünmüyor musunuz?”

Maya kararsızdı. “Bilemiyorum,” diye mırıldandı. “Gerçekte troller, elfler yok ki... Öyle değil mi?”

Ateş bir yanıt vermedi, yalnızca omuz silkip yazıcısının düğmesine bastı.

Maya, Güneşe dönerek “Peki ya sen?” diye sordu. “Sen ne düşünüyorsun?”

Güneş de sessiz kaldı. Aslında Maya'nın son cümlesini duymamıştı bile, çünkü Maya elflerden söz ettiğinde Rota'nın kulübesinde geçirdikleri ve ateşinin çıktığı o geceyi hatırlamıştı. Rota'nın üstüne eğilen yüzünü gördüğünde kalbi, gizemli bir büyü'nün etkisine girmişti sanki.

“Hey, Güneş!” diye bağırın Maya, onu daldığı düşüncelerden çekip aldı. “Zaman yolculuğumuzdan sonra trollerle elflere inanmaya başladın mı, diye sordum.”

Korkuyla irkilen Güneş, “Hayır, trol diye bir şey yok elbette,” diye yanıt verdi. “Ama elflere gelince - eh, evet...”

Haithabu –

Vikinglerin Başkenti

Vikingler, M.S. 800 ile 1100 yılları arasında kalan 300 yıl boyunca Avrupa tarihine damgalarını vurmuşlardır. Frenkler onlara Normanlar derlerdi. Bir İskandinav terimi olan Viking kelimesi, koy ya da alışveriş bölgesi anlamına gelen “Vik” kökünden türemiştir. Etimolojik olarak Viking de yağmacılık yapan insan anlamında kullanılır.

Vikingler dışa kapalı değillerdi. Tersine başlangıçta İskandinavya kıyılarında kabileler halinde yaşar, çiftçilik ve balıkçılıkla geçinirlerdi. Günümüzde kötü hayat şartları yüzünden vatan topraklarını terk ettikleri kabul edilir. Büyük olasılıkla hem daha rahat hem de iklim açısından daha uygun koşullarda yaşamak amacıyla Orta Avrupa'ya göç etmişlerdir.

Kısa sürede tüm Avrupa'ya korku salmışlardır. Acımasız katillerden oluşan yağmacı bir kavim olarak bilinirler ama bunun dışında denizcilik ve ticaret konusunda olağanüstü yetenekleri olduğu da bir gerçektir. O kadar iyi gemiler üretmişlerdir

ki, Yeni Dünya olarak adlandırılan Amerika kıtasına Kristof Kolomb'dan 500 yıl önce ayak basmışlardır.

Vikingler birbirine güçlü bağlarla bağlı olmayan birlikler oluşturarak Avrupa'nın tüm sahillerine akınlar düzenlemişler; doğuda Kiev'den batıda Newfoundland'e (Kanada'ya aittir), kuzeyde Buz Denizi'nden güneyde Akdeniz'e kadar uzanmışlardır. 860 yılında İstanbul'a (o zamanki adıyla Konstantinapolis'e) bile saldırmış, 845'te Paris'e ve Hamburg'a, 863'te Köln'e saldırmışlardır. 835 yılından itibaren - uzunca bir süre - hemen her yıl Londra'ya saldırdıkları bilinmektedir. Savaş taktikleri yok gibi bir şeydir ama saldırıları iyi sonuç vermektedir. Gemileri hiçliğin içinden çıkar gibi sisten bir anda fırlayıverirdi. Savaşları da yıldırım hızıyla sona ererdi. Şehirlere saldırır, yağmalar ve sonra geldikleri gibi hızla dağların ardında gözden kaybolurlardı. Bazen yerli halktan bazılarını da esir alıp yollarında sürükleyerek köle olarak kullanırlar ya da büyük fidye karşılığında serbest bırakırlardı.

Ancak, daha önce de söylediğimiz gibi Vikingler ticaretten iyi anlarlardı ve Haithabu bu noktada büyük önem kazanmıştı. 8.yüzyılda Vikingler aracılığıyla Batı Avrupa ile İskandinavya arasında canlı bir ticaret oluşmuştur. Pagan ülkesi anlamına gelen Haithabu, günümüzde Almanya'nın en kuzey eyaleti olan Schleswig-Holstein Eyaleti'ndeki Schleswig kentinin yakınlarında küçük bir yerleşim yeriiken, dünyanın dört bir yanından gelen malların takas edildiği büyük bir ticaret merkezi haline gelmiştir.

Haithabu'nun bu gelişmesinde coğrafi konumunun çok elverişli oluşunun da payı büyüktür. Karanın iç kısımlarında olduğu için korunaklı bir yerdedir. Buna karşın kırk kilometre uzunluğundaki Schlei Nehri kıyısında olması sayesinde kolayca Kuzey Denizi'ne açılmaktadır. On altı kilometre batısında gemi ulaşımına uygun başka bir nehir vardır. Buna ek olarak önemli bir diğer ticaret yolu olan "Sürü Yolu" şehrin hemen önünden geçmektedir. Bu Sürü Yolu, Danimarka'daki Jütland'ı güneydeki şehirlere bağlayan en önemli yoldur.

Danimarka Kralı Götrik, ona vergi veren birtakım tüccarları 808 yılında Haithabu'ya yerleştirmiştir. Şehir bu çekirdekten gelişerek en parlak döneminde yaklaşık 1000 kişilik bir yerleşim alanı olmuştur.

9. ve 10. yüzyıllarda Haithabu bütün Kuzey Avrupa'nın en önemli ticaret merkezi haline gelmiştir. Yaklaşık yirmi dört hektar büyüklüğündeki, çitle çevrili şehir topraklarında yalnızca tüccarlar değil, zanaatkârlar ve balıkçılar da yaşıyordu. Haithabu'da ticarete ek olarak kültürel faaliyetlerin de yer aldığına ilişkin bulgular mevcuttur. 850 yılında İskandinavya'nın ilk Hıristiyan Kilisesi Haithabu'da inşa edilmiş, hatta 948 yılında şehir, Piskoposluk merkezi ilan edilmiştir. Bu kilisenin inşaatından sonra paganlık etkisini yitirmeye yüz tutmuş, bölgede Hıristiyanlık yayılmaya başlamıştır. Haithabu ayrıca bir askeri merkez olarak da önem kazanmıştır. Ne yazık ki, hangi dönemlerde hangi Kontun hüküm sürdüğüne ilişkin kayıtlar

bulunmamaktadır. Bu yüzden *Zaman Dedektifleri* kitabımızdaki Viking isimleri hayal ürünüdür.

Şehrin çöküşü 11. yüzyılda başlamıştır. 1050 yılında Norveç Kralı Harald Hardrade ve ordusu şehri yerle bir etmiştir. Her ne kadar Haithabu şehri yeniden inşa edilmişse de, yalnızca 16 yıl sonra şehir ikinci kez saldırıya uğramıştır. Bu kez şehir yakıp yıkanlar, batı Slav kabilelerin kuvvetleri olmuştur. Haithabu bu son yıkımdan sonra bir daha toparlanamamıştır. Yakınındaki küçük yerleşim alanı Schleswig giderek büyürken Haithabu giderek ıssızlaşmıştır.

Günümüzde bu eski şehrin Vikingler döneminde önemli bir ticaret merkezi olduğunu hatırlatan tek şey, görmeye değer bir yer olan *Haithabu Viking Müzesi*'dir. Müzeyi gezenler eski şehrin yalnızca ticarete ilişkin özellikleri değil, Vikinglerde el sanatları, süs eşyaları, silahlar, dini faaliyetler ve gemi inşaatının yanı sıra beslenme, yazı gibi kültürel olgular hakkında da bilgi sahibi olabilmektedirler. Aynı müzede çok güzel bir de kılıç sergilenmektedir. Müzede, *Zaman Dedektifleri*'nin bu kitabında oldukça önemli bir yer tutan bu görkemli kılıç dışında 950 yılından kalma, sesi yine bu kitapta yankılanan, bir de çan vardır. Müzedeki gemi salonuna girmenizi de öneririz. Burada gerçek boyutlarda, komple bir Viking gemisi maketi bulunmaktadır.

Sözlük

Asen: Vikinglerde tanrı cinsi. Dünyayı ve insanları yönetirlerdi. Farklı güç ve yetkilere sahip olduklarına inanılan bu tanrılar bir nevi “insanlaştırılmışlardır” bu nedenle dünyevi bir yaşam biçimleri olduğuna inanılırdı.

Asgard: Viking tanrılarının yaşadıkları yer.

Bragi: Asen cinsinden, güzel konuşma tanrısı.

Freya: Doğurganlık tanrıçası. Tanrıların Vanen soyundan gelirdi.

Haithabu: 9. ve 10. yüzyıllarda ticari açıdan büyük önem kazanmış Viking şehri.

Harniş: Göğüs kısmını koruyan kösele zırh.

Hel: Vikinglerin Ölüler Dünyası.

Hugin: Odin’in kargası; düşünce okuma yeteneğine sahiptir.

Knarre: Vikinglerin yük gemisi, yalnızca yelkenle çalışır, kürekleri yoktur.

Lavta: Mızrapla çalınan, gövdesi uttan küçük bir çalgı.

Met: Bal ve su ile yapılan alkollü bir içecek.

Midgard: Viking inanışına göre yeryüzünde insanların yaşadığı bölgeler.

Munin: Odin'in kargası; dünya tarihinde olup biten her olayı zihninde saklama yeteneğine sahiptir.

Mitoloji, mitos: (Yunanca) mitoloji bir milletin tarihi boyunca inandığı efsanevi oluşumların bir toplamıdır. Mitos, "anlatı, hikâye" anlamına gelir ve tanrıların güçlerine, tarih öncesi devirlerdeki canavarlara ve kahramanlara ilişkin öyküleri ifade eder.

Norne: (Eski Norveççe'de Nornir) Germen mitolojisinde kaderi belirlediğine inanılan üç kadın. Adları Urd (geçmiş zaman), Verdandi (şimdiki zaman) ve Skuld'dur (gelecek zaman).

Odin: Vikinglerin en büyük tanrısı, Asen'in yöneticisi. Akıllı ve öğrenmeye meraklı, aynı zamanda da acımasız, kaprisli, kurnaz ve hilekârdır. Ölmüş savaşçılar onun yanına gider ve ziyafet sofrasında yer, içer, eğlenirler.

Parierstange: Kılıcın kabzasıyla metal kısmın arasında bulunan ve eli koruyan enlemesine parça, balçak.

Skuld: "Norne"lerden biri.

Schlei: Kuzey Almanya'da, Schleswig şehrinin yakınından geçen bir nehir.

Sleipnir: Odin'in sekiz bacaklı atı. Kelime olarak "kayan" anlamına gelir. Ata bu adın verilme nedeni havada, karada ve suda kayarak ilerleyebilmesidir.

Steven: Geminin omurgasının yükselerek ileriye doğru uzanan kısmı. Gemiyi önden ya da arkadan sınırlayan bölümler; ön steven, arka steven gibi.

Çiroz: Balığın tuzlanarak güneşte kurutulmasıyla yapılan bir tür yiyecek.

Thor: Vikinglerin sevilen bir tanrısı. Oldukça popüler, halkçı ve şakacı bir tanrıdır. Keçiler tarafından çekilen arabasının tekerlekleri döndükçe gök gürültüsü oluşur. Thor'un çekici Mjölnir de yıldırım saçar ve savrulduğu zaman bir bumerang gibi Thor'un ellerine geri döner.

Tyr: Vikinglerin savaş tanrısı.

Vanen: Vikinglerde tanrı cinsi. Verimlilik tanrılarıdır ve büyüme, doğurganlık, verimlilikle ilgili konuları yönetirler.

Wams: Ortaçağda giyilen bir tür yelek.

